Pentru Ingrid
Pentru Nathan și Flora

Am câștigat multe bătălii la viața mea,
dar mi-a luat mult timp să mă obișnuiesc
cu ideea că degeaba câștigi niște bătălii,
căci războiul tot nu-l poți câștiga.
Romain GARY — *Promisiunea zorilor*

I.
NECUNOSCUTA DIN SENA

Luni, 21 decembrie

1

Turnul cu ceas

Fiecare om se află la un moment dat în fața necesității de a-și hotărî destinul, de a face gestul decisiv asupra căruia nu va mai putea să revină.

Georges SIMENON

1.

Paris.

— De data asta, ne-ai pus pe toți în pericol, Roxane: brigada, colegii, pe mine...

Mașina de poliție neinscripționată tocmai părăsise bulevardul Grande-Armée pentru a intra în Place de l'Étoile. Comandantul Sorbier își descleștă dinții pentru prima oară de când plecaseră din Nanterre. Cu degetele crispate pe volan, polițistul își continuă reproșurile, cu o voce lugubră.

— În contextul actual, dacă presa află ce ai făcut, până și comisarul Charbonnel riscă să zboare.

Lângă el, Roxane Montchrestien tăcea, cu privirea întoarsă spre geamul pe care se prelingeau picături de

ploaie. Sub un cer plin de nori grei, Parisul era sinistru, zilele lipsite de soare înșirându-se una după alta încă de la începutul lunii. Umiditatea se simțea deja în tot habitaclul. Polițistul se aplecă în față pentru a da la maximum dezaburirea și miji ochii. Silueta masivă și fantomatică a Arcului de Triumf abia se deslușea în spatele cortinei de ploaie. Tristețea decorului îl duse cu gândul la manifestația din acea sâmbătă, când minoritatea cea mai violentă a mulțimii vandalizase edificiul parizian. Scena revoltei făcuse înconjurul lumii, cristalizând atmosfera nocivă care otrăvea țara. De atunci, lucrurile nu se ameliorară deloc.

— Pe scurt, ne bagi pe toți în rahat, termină Sorbier, dând înapoi ca s-o ia pe bulevardul Marceau.

Lipită de spătarul scaunului, Roxane încasa reproșurile fără să crâcnească, nici măcar nu se gândea să se apere. Își respecta șeful, pe comandantul Sorbier, care conducea BNRF-ul, Brigada Națională de Căutare a Fugarilor. De mai multe luni, parcă trecea printr-un tunel fără sfârșit. Își masă pleoapele și lăsă geamul în jos. La contactul cu aerul proaspăt, avu senzația că-și recapătă energia, ceea ce îi provocă un declic salutar: de acum înainte, destinul ei se va scrie departe de poliția națională.

— O să demisionez, șefu', zise ea îndreptându-se de spate. E mai bine pentru toată lumea.

Roxane simți o oarecare eliberare rostind aceste cuvinte. Ea, care trăise întotdeauna pentru meseria ei, se afla astăzi în incapacitatea de a și-o face corect. Ca în cazul multora dintre colegii ei, neliniștea i se transformase de-a lungul timpului într-o veritabilă descumpănire. În Franța, și îndeosebi în regiunea pariziană, ura împotriva polițiștilor era palpabilă. Peste tot.

„SINUCIDEȚI-VĂ! SINUCIDEȚI-VĂ!" Se gândea la sloganurile abjecte adresate polițiștilor în timpul manifestațiilor. *Acum e momentul*, își zise ea trăgând în piept o gură de aer poluat. *Acum trebuie să plec.*

Un angrenaj ucigător se pusese în mișcare și îi făcuse pe oameni să-i deteste pe cei care trebuiau să-i apere. Polițiștilor li se întindeau capcane prin cartiere, comisariatele erau asediate, ei erau linșați în timpul manifestațiilor, se trăgea asupra lor cu mortiere în plin centru. Copiii lor mergeau la școală cu frica în sân, familiile lor se destrămau și, sâmbătă după sâmbătă, manifestație după manifestație, canalele de știri îi prezentau ca pe niște naziști, cu o aviditate obscenă.

„SINUCIDEȚI-VĂ! SINUCIDEȚI-VĂ!" *Acum trebuie să plec.* Norocul ei că nu o împiedica nimic. Nu avea împrumuturi de rambursat, nu avea copii de crescut, nici pensie de plătit. Avea să plece nu doar din poliție, ci și din țara asta bolnavă. Să-și găsească o insuliță stâncoasă mai retrasă, dar nu prea departe, de unde ar putea s-o vadă, cu durere, arzând.

— O să primiți scrisoarea mea de demisie chiar în seara asta, promise ea.

Sorbier clătină din cap.

— Nu-ți face iluzii, Roxane! N-o să scapi atât de ușor!

Rulau acum de-a lungul Senei, înspre Place de la Concorde. Polițista își arătă proasta dispoziție pentru prima oară.

— Pot măcar să știu unde mă duceți?

— Departe de lumea dezlănțuită.

Expresia aproape că o făcuse să zâmbească. Îi evoca o câmpie verde, briza blândă, câmpurile nesfârșite, grâul copt sub razele soarelui, clinchetul clopoțeilor de la gâtul

vacilor. Ceva foarte departe de realitatea pariziană: un oraș intrat în metastază, murdar și apatic, acoperit cu un strat de poluare și de tristețe fără sfârșit.

Sorbier aștepta să ajungă la mijlocul podului Concorde pentru a-i explica ce avea în minte.

— Uite care-i planul, Roxane: Charbonnel ți-a găsit un post liniștit, ca să te dai la fund câteva luni.

— Deci sunt transferată, nu?

— Temporar, da.

François Charbonnel era comisarul divizionar care conducea Oficiul Central de Luptă Împotriva Crimei Organizate, structura care controla BNRF-ul.

— Și echipa mea de anchetă?

— Locotenentul Botsaris va asigura interimatul. Ți se dă o șansă să-ți revii. După aceea, dacă tot vrei s-o faci, n-ai decât să ne lași baltă.

Roxane își duse mâna în capul pieptului, unde tocmai simțise un reflux gastric.

— Concret, în ce constă această nouă funcție?

2.

— Ai auzit vreodată de BANC?

— Nu.

— Sincer să fiu, până azi-dimineață, nici eu.

Sorbier avea cel puțin onestitatea de a nu încerca să-și înfrumusețeze propunerea.

Ștergătoarele se luptau din greu cu ploaia care înneca parbrizul. Pe malul stâng, mașina se împotmolise în ambuteiajele care paralizau bulevardul Saint-Germain.

— Biroul Afacerilor Neconvenționale a fost creat în 1971, explică polițistul. Depinde direct de prefectură. La început, serviciul avea ca scop să ancheteze cazurile

mai neobișnuite la care poliția judiciară nu reușea să dea răspunsuri raționale.

— Ce înțelegeți prin „neobișnuite"?

— Tot ce are legătură cu paranormalul.

— Faceți mișto?

— Nu, dar trebuie să iei în considerare contextul epocii, se justifică Sorbier. Societatea descoperea așa-numitul „realism magic". Se încerca studierea anumitor domenii excluse din știința oficială, oamenii erau pasionați de OZN-uri, Grupul de studii și informații despre fenomenele spațiale neidentificate avea să-și deschidă porțile la Toulouse...

— De ce nu știe nimeni de chestia asta?

Gradatul ridică din umeri.

— Sunt câteva articole în presa epocii. Structura număra vreo 10 persoane la sfârșitul anilor 1970 și 1980. Dar puterea socialistă și evoluția societății au schimbat natura Biroului care a fost încet-încet folosit ca loc provizoriu pentru polițiștii epuizați sau într-o stare fragilă după comiterea unei greșeli grave.

Roxane auzise de centrul de la Courbat destinat polițiștilor deprimați, alcoolici sau în *burnout*, dar niciodată de fundătura aia.

— Cu timpul, BANC s-a mutat și efectivele sale active s-au evaporat precum zăpada topită de soare. Astăzi nu mai există decât o linie bugetară, care, de altfel, o să dispară anul viitor, în iunie. Așa că, după toate probabilitățile, vei fi ultimul polițist care ocupă acest post.

— E singurul azil pe care mi l-ai găsit?

Sorbier nu trecu cu vederea remarca.

— Cred că nu ești chiar într-o poziție de forță în privința asta, Roxane. Și pentru cineva care, acum cinci

minute, voia să demisioneze, mi se pare că ești foarte pretențioasă.

Comandantul tocmai o luase la dreapta, pentru a intra pe strada Bac. Roxane coborî geamul cu totul. Grenelle, Verneuil, Varenne... În cartierul Saint-Thomas-d'Aquin copilărise. Fusese la școală în apropiere, la Sainte-Clotilde; tatăl ei, militar, lucrase la palatul Brienne, la Ministerul Apărării. Familia locuise pe strada Casimir-Perier. Saint-Thomas-d'Aquin era un soi de Saint-Germain-des-Près fără turiști. Era ceva neașteptat să se întoarcă azi aici. Se simți asaltată de amintiri vagi, dar liniștitoare: un parchet Versailles cu linii aurii, niște muluri albe de forma unor frunze de acantă, clapele zglobii ale unui bătrân Steinway, sculptura în bronz reprezentând o pisică ce părea să te sfideze din înaltul brâului șemineului.

Claxonul furios al unui șofer de taxi o readuse la realitate.

— Și câți băieți voi avea în echipă?

— Niciunul. Ți-am spus deja, serviciul nu mai funcționează de ani întregi. În ultimele luni, o singură persoană era încadrată pe acest post: comisarul Marc Batailley.

Roxane se încruntă. Numele îi spunea vag ceva, dar nu era în stare să-și dea seama de unde îl știa.

Sorbier îi reîmprospătă memoria.

— Batailley este un fost polițist de la Criminalistică. A avut perioada lui glorie la începutul anilor 1990 când echipa pe care o conducea în Marsilia l-a identificat și l-a arestat pe unul dintre primii ucigași în serie francezi, supranumit „Horticultorul".

— Horticultorul?

— Tipul tăia cu foarfeca de grădină tot ce considera de prisos la victimele lui: degetele de la mâini ori de la picioare, urechile, penisul...

— Original.

— După fapta asta strălucită, Batailley a obținut mutarea la Paris, dar nu a reușit niciodată să confirme speranțele puse în el. Cred că de vină a fost viața lui de familie tumultuoasă. A pierdut un copil și căsnicia i s-a destrămat. Sfârșitul de carieră a fost haotic din cauza unei sănătăți șubrede, de unde detașarea lui la BANC.

— A ieșit la pensie?

— Nu încă, dar a avut un grav atac de inimă noaptea trecută. Asta i-a permis lui Charbonnel să profite de situație, ca să te plaseze pe postul ăsta.

Sorbier aprinse luminile de avarie înainte de a opri în fața porții din fier forjat a scuarului Misiunilor Străine. Nu mai ploua. Roxane se grăbi să iasă din mașină. Umiditatea îi impregna hainele, părul, creierul. Sorbier o imită și se rezemă cu spatele de capotă, aprinzându-și o țigară.

Se stârnise vântul. În sfârșit, se putea respira. O gaură de cer albastru, timidă, se căscă deasupra parcului. Copiii se întorceau deja, scoțând strigăte vesele și luând cu asalt balansoarele și toboganul. Roxane avea amintiri aici: cornetele cu vanilie și căpșuni de la Bac à Glaces, vizitele cu mama ei la Bon Marché și Conran Shop, apartamentul lui Romain Gary, puțin mai jos, prin fața căruia trecea cu o mare curiozitate, pe vremea când își dădea bacul la franceză, trăgând mereu cu ochiul ca să vadă dacă nu cumva ușa imobilului era deschisă, în speranța că va întâlni fantomele lui Romain, Jean și Diego.

— Iată biroul tău, zise Sorbier, arătând cu degetul spre cer.

Roxane se uită în sus. Mai întâi, nu înțelese la ce anume făcea aluzie superiorul ei, apoi distinse un soi de clopotniță cu un orologiu în vârf. Un turn mult

retras de la stradă, pe care nu-l remarcase niciodată până atunci și care depășea în înălțime acoperișurile celorlalte clădiri.

— Edificiul datează din anii 1920, începu Sorbier pe un ton profesoral. A fost o anexă a magazinului Bon Marché, construită de arhitectul Louis-Hippolyte Boileau. Prefectura a pus mâna pe el la începutul anilor 1990, dar statul tocmai l-a pus în vânzare.

Roxane înaintă spre poarta înaltă, cu două canaturi, vopsită în albastru.

— Te las, o anunță Sorbier întinzându-i o legătură de chei. Și ține minte, Roxane, fără tâmpenii!

— Știți codul de la intrare?

— 301207: data la care au fost create Brigăzile Tigrului[1]. Plus un B, de la Brigadă.

— Sau de la Biroul Afacerilor Neconvenționale, remarcă ea.

— Sper că ne-am înțeles, Roxane: nu ieși în evidență! N-o să fim mereu aici ca să îndreptăm boacănele pe care le faci.

3.

Dacă din stradă turnul era discret, el se impunea cu maiestuozitate imediat ce treceai de poarta mare. Se înălța grațios în fundul unei mici curți cu arbori, înghesuit între două imobile lipsite de farmec. În vârf, cadranele impozante ale orologiului îi prelungeau silueta, ancorându-l solid în cerul parizian. Un veritabil donjon chiar în mijlocul arondismentului 7.

---

[1] Brigăzi regionale de poliție mobilă (actuala poliție judiciară), înființate în 1907 de ministrul de interne Georges Clemenceau, supranumit „Tigrul". (*N.t.*)

Roxane traversă curtea pavată până la intrarea în „far" unde era garat un scuter roșu-aprins. Cu una dintre cheile date de Sorbier, ea descuie canaturile unei uși masive de lemn lăcuit. Turnul se deschise spre un tunel solar. Ca într-o biserică, lumina pătrundea prin vitralii, inundând cele trei etaje cu o strălucire caldă. Parterul anunța culoarea: cărămizi roșii, un parchet de stejar, o structură metalică, grinzi nituite à la Gustave Eiffel.

Pe verticală, o scară elicoidală de fier forjat lega cele patru niveluri. Roxane urcă scările cu ochii ațintiți spre vârf. Era plăcut. Un aparat termic bâzâia ușor. Din vârful turnului se auzeau niște acorduri de pian. Schubert, *Impromptu*-urile. Una dintre bucățile muzicale din copilăria ei.

Ajunse pe primul palier. Etajul era separat în două. Într-o parte, o mulțime de fișete metalice, rafturi care urcau până în tavan, cutii de arhivare din carton, un fax și chiar un minitel. În cealaltă parte, o bucătărie cu un bar din lemn brut, urmată de o baie cu duș.

Lângă un copiator, un brad de Crăciun decorat în stil vechi era păzit de o pisică siberiană dolofană care stătea tolănită pe un pat din foi de hârtie. Când o văzu pe Roxane, motanul mieună și fugi către nivelul superior.

— Hei, tu, vino aici!

Polițista îl ajunse din urmă pe scară și se aplecă să-l mângâie pe burtă. Îndesată și musculoasă, pisica avea o blană argintie strălucitoare și o mutră de desen animat.

— Îl cheamă Putin, se auzi o voce în spatele ei.

Surprinsă, Roxane făcu stânga-mprejur și își duse mâna la pistolul Glock aflat în toc. O tânără stătea lângă fereastra de la etajul al doilea. Avea vreo 25 de ani, coafură afro, piele măslinie, ochi de smarald, ochelari cu rame de baga, zâmbet radios și strungăreață.

— Tu cine mai ești? se enervă Roxane.

— Valentine Diakité, se prezentă tânăra cu o voce calmă. Sunt studentă la Sorbona.

— Și ce naiba faci aici?

— Îmi fac teza de master despre Biroul Afacerilor Neconvenționale.

Roxane oftă.

— Și asta îți dă dreptul să fii aici?

— Am aprobarea comisarului Batailley. De șase luni triez și clasez dosarele. Dac-ați fi văzut în ce stare se afla arhiva! O adevărată babilonie!

Roxane o privea pe masterandă tronând în mijlocul cutiilor de carton ca o prințesă în palatul ei. Colanții săi negri, fusta din velur, puloverul cu guler rulat și cizmele de piele maro-roșcat o făceau să se gândească la o variantă modernă a Emmei Peel[1].

— Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Poliția: căpitan Roxane Montchrestien.

— Îl înlocuiți pe Marc Batailley?

— Se poate spune și-așa.

— Aveți vești despre starea lui de sănătate?

— Nu.

— Bietul de el! E îngrozitor ce s-a întâmplat. De azi-dimineață numai la asta mă gândesc. Eu l-am găsit când am venit.

— Aici a făcut atacul de cord?

— Nu cred c-a fost un atac de cord, cred că a căzut pe scară, zise ea arătând spre structura metalică în spirală. E al naibii de periculos.

---

[1] Celebru personaj din serialul britanic de spionaj *The Avengers*. *(N.t.)*

Roxane o abandonă pe studentă pentru a urca până la ultimul etaj. Acolo unde se afla biroul lui Marc Batailley. Locul era uimitor: un spațiu de cel puțin șase metri înălțime până la plafon, traversat de grinzi nituite, o canapea mare Chesterfield, un impozant birou vintage din lemn de stejar. Decorul și cărămizile roșii creau o atmosferă hibridă, ceva între club englezesc și loft new-yorkez. Dar mai ales priveliștea te copleșea, oferind o panoramă amețitoare asupra Parisului. La vest, Turnul Eiffel și Domul Invalizilor, la nord colina Montmartre și Sacré-Coeur, la sud Grădina Luxemburg și hidosul turn Montparnasse, la est catedrala Notre-Dame, încă distrusă. Aveai senzația năucitoare că survolezi lumea, că o ții la distanță și că scapi de furia ei.

4.

Roxane se întoarse la Valentine Diakité care-și instalase propriul birou la etajul inferior. Dincolo de lookul de bibliotecară înțeleaptă, masteranda degaja o aură solară care o tulbura.

— Explică-mi cum își ocupa timpul Marc Batailley.

— Comisarul lucra uneori într-un ritm mai lent, recunoscu Valentine. Când am venit eu, acum șase luni, cancerul lui pulmonar era în remisie. Marc era obosit, dar agreabil și îți dădea mereu sfaturi bune.

— De când nu mai este activ Biroul?

Încântată să fie de folos, studenta se lansă într-o mică expunere.

— La începuturile lui, în anii 1970 și 1980, BANC a condus anchete uneori terifiante despre fenomenele de bântuire, telekinezie, control mental sau despre experiențele de moarte iminentă care nu se numeau

încă așa. Serviciul primea pe-atunci sute de mărturii din toată Franța.

Valentine arătă spre cutiile de carton din jurul ei.

— Totul trecea pe-aici: fantomele, nălucile albe, telepatia... Era totodată marea epocă a ufologiei. Dacă aveți curiozitatea să vă uitați prin arhivele din acea perioadă, veți vedea că nu suntem departe de *X-Files*.

— Și astăzi?

Studenta făcu o mutră de dezgust.

— Astăzi mai primim uneori câteva scrisori de la tot felul de idioți care cred că lumea este condusă de reptilieni, că Bill Gates creează virusuri pentru a rezolva problema suprapopulării și că guvernul francez le-ar propaga grație antenelor 5G.

Roxane își masă pleoapele. Avea chef să fie singură, să doarmă, să taie curentul care îi electrifica mintea.

— N-o să mai poți rămâne aici, Valentine.

— De ce? Aveam acordul comisarului și...

— Da, dar acum eu sunt șeful. Și un serviciu de poliție nu este bibliotecă universitară.

— Aș putea să vă fiu de ajutor.

— Nu văd cum. Până diseară, să-ți strângi catrafusele. Și nu-ți uita motanul când pleci.

Valentine ridică din umeri.

— Nu e motanul meu. Și nici al lui Marc Batailley, de altfel. Era deja aici când am venit noi. I-am găsit urma în arhive. Putin și-a făcut apariția la Birou în 2002, ceea ce înseamnă că are o vârstă respectabilă.

Contrariată, Roxane făcu stânga-mprejur și urcă din nou la ultimul etaj. În spatele peretelui de sticlă, cadranele de fontă ale fostului orologiu făceau locul straniu, aproape ireal. Avea impresia că se află într-un soi de

cabinet al curiozităților. În privința echipamentului de birou, din contră, te simțeai cu 30 de ani în urmă. Dotarea cu tehnologie informatică era inexistentă, cât despre telefon, îi aducea aminte de cel al părinților săi de pe vremea când era adolescentă.

O luminiță roșie clipea lângă aparat. Curioasă, Roxane apăsă pe butonul difuzorului pentru a asculta mesajul care, potrivit orodatării, era înregistrat la ora 13:10 chiar în ziua aceea.

Marc, sunt tot Catherine Aumonier. Aș fi avut neapărat nevoie să vorbesc cu tine în legătură cu mesajul meu de azi-dimineață. Sună-mă, te rog.

Cum nu mai erau alte mesaje, Roxane îl ascultă pe cel de dinainte, lăsat la ora 7:46.

Bună, Marc, sunt Catherine Aumonier, director adjunct la infirmeria prefecturii. Te sun ca să-ți cer părerea despre un caz destul de ciudat. Am preluat ieri-dimineață o tânără, total amnezică, pe care Brigada Fluvială a scos-o goală din Sena. Întrucât nu am adresa ta de e-mail, îți trimit dosarul pe fax. Sună-mă să-mi spui dacă o cunoști. Pe curând!

Nedumerită, Roxane puse imediat mesajul încă o dată. Dacă Batailley îl ascultase — și dioda luminoasă te făcea să crezi că da —, probabil că o făcuse doar cu câteva minute înainte de a cădea pe scară.

Polițista simți niște furnicături în stomac. Tot ceea ce, într-un fel sau altul, avea legătură cu infirmeria prefecturii poliției — faimoasa I3P a cărei funcționare era cam misterioasă — îi suscitase mereu interesul. Catherine Aumonier spunea că-i trimisese un fax lui Batailley. Roxane se uită printre hârtiile, cărțile și revistele stivuite pe birou, dar nu găsi niciun fel de telecopie. Observase că faxul se afla chiar lângă fotocopiator. Coborî scara până

la primul etaj. Așezată turcește pe parchet, Valentine Diakité stătea bosumflată într-un colț și tria hârtii.

— Ai primit un fax astăzi? o întrebă Roxane.

Studenta se mulțumi să clatine din cap în semn că „nu".

Nu era nimic în cutia telecopiatorului. Roxane reconstitui mental ceea ce bănuia că se întâmplase. Marc sosise devreme. Ascultase mesajul de la Catherine Aumonier, se dusese după fax, apoi o luase pe scară pentru a urca în biroul său. Atunci căzuse. Dar unde era telecopia acum? Roxane se uită sub scară, apoi sub obiectele de mobilier și sub fișetele metalice. Nimic. Își ascultă intuiția: se duse înapoi lângă bradul de Crăciun unde motanul se întorsese să lenevească pe preșulețul lui care nu era altceva decât... faxul de la Catherine Aumonier.

Netezi cele două foi capsate, care erau destul de mototolite. Putin le rupsese puțin, dar reușeai să citești cu ușurință documentul. După cum explicase șefa de la I3P, era vorba de dovada internării unei paciente care prezenta tulburări de memorie. Raportul era laconic, dar fotografia tinerei femei stârnea curiozitatea: un chip fragil și speriat încadrat de plete care-i ajungeau până la umeri.

Pentru o clipă, ezită s-o sune pe Catherine Aumonier, apoi se hotărî să se ducă personal la infirmeria prefecturii. Își luase deja geaca pe ea, când își dădu seama că nu mai avea mașină de serviciu. Mașina ei Peugeot 5008 rămăsese la Nanterre și nu era pregătită s-o recupereze.

Pe biroul lui Valentine zări o cască Jet fără vizieră, în nuanțe de brun și galben, cu o bandă în pătrățele pe mijloc.

— Scuterul parcat la intrare e-al tău? întrebă Roxane punându-și casca de protecție pe cap. Poți să-mi dai cheile?

ULTIMA EDIȚIE

Monde

MIERCURI, 14 APRILIE 1971

0,70 F

Director: Jacques Fauvet

Ediție

Biroul Afacerilor Neconvenționale

Ministerul de Interne și Prefectura poliției din Paris (P.P.P) au anunțat înființarea unui Birou al Afacerilor Neconvenționale (B.A.N.C.) pentru studierea științifică a unor fenomene inexplicabile la care numeroși cetățeni au fost martori.

„B.A.N.C. va avea ca misiune să cerceteze manifestările unor evenimente aparent iraționale și să ofere, grație mijloacelor moderne de investigație, explicații bazate pe știință și rațiune", a precizat prefectul Parisului, domnul Jacques Lenoir. „Știința ne învață astăzi că, dincolo de vizibilul simplu, există un invizibil complicat", a mai spus prefectul.

Conducerea Biroului a fost încredințată comisarului Emmanuel Castera. „B.A.N.C. va permite centralizarea numeroaselor observații de fenomene neconvenționale declarate la secțiile de jandarmerie sau la comisariatele locale", a declarat domnul Castera acceptând misiunea. Comisarul studiază deja de ani buni, adesea în timpul său liber, astfel de mărturii. Crearea B.A.N.C. îi legitimează interesul și îi oferă o susținere oficială, în pofida câtorva rețineri și ironii din partea colegilor.

Al doilea tur al alegerilor municipale

PRIMĂRIILE DIN CÂTEVA ORAȘE MARI SUNT AMENINȚATE

În timp ce alegătorii sunt chemați duminică la urne în jumătate dintre localitățile Franței unde s-au produs balotaje în primul tur de scrutin, consiliile municipale validate încă din 14 martie încep să-și aleagă primarii.

Astfel că domnii Jacques Chaban-Delmas, prim-ministru, Raymond Marcellin, ministru de Interne, și Achille Peretti, președinte al Adunării Naționale, au fost reales în Bordeaux, Varnes și Neuilly. Domnii Robert Poujade, ministru delegat pe lângă prim-ministru, însărcinat cu protecția naturii și a mediului înconjurător, Pierre Billecocq, secretar de stat la Ministerul Educației Naționale, și Jacques Limoury, secretar de stat pe lângă ministrul delegat însărcinat cu relațiile cu Parlamentul, au fost aleși în Dijon, respectiv în La Madeleine (Nord) și Castre (Tarn). Domnul Yvon Boures, secretar de stat

2

Infirmeria

De ce m-am aruncat în apă? gândea nou-venita. [...] Sărmanul meu cap nu mai este populat decât cu alge și scoici. Și tare-mi vine să spun că asta este foarte trist, deși nu mai știu exact ce înseamnă acest cuvânt.

Jules SUPERVIELLE

1.

— Ați ajuns prea târziu, o anunță chiar de la început Catherine Aumonier.

Cu o siluetă masivă, halat alb, aer sever și ochelari cu lentile semilună pe nas, directoarea adjunctă a infirmeriei părea indispusă. Așezată la un mic birou metalic, o studia pe Roxane cu neîncredere.

— Adică? întrebă polițista, care rămăsese în picioare în fața ei.

— Necunoscuta din Sena nu mai este la noi, răspunse Aumonier.

Dincolo de reproșuri, Roxane percepu o oarecare jenă, ca și cum doctorița tocmai fusese prinsă cu mâța-n sac.

— Începeți cu începutul, ceru ea.

Era prima dată în cariera ei când punea piciorul în infirmeria prefecturii de poliție din Paris. Supranumită I3P, structura medicală era unică în Franța și avea o reputație proastă. Locul servea drept spital psihiatric de urgență pentru indivizii adunați de poliție în capitală dacă prezentau „tulburări mentale evidente". Creată în urmă cu un secol și jumătate, I3P primea în mod regulat reproșuri pentru funcționarea ei opacă datorată tutelei prefecturii.

— Necunoscuta noastră a fost scoasă din Sena duminică dimineață, pe la ora 5, de o unitate a Brigăzii Fluviale, nu departe de Pont-Neuf, începu Aumonier, cu ochii ațintiți pe notițele ei. Era complet goală, nu avea decât un ceas la mână.

În ciuda interesului ei pentru acest caz, Roxane simțea că se sufocă. Biroul era minuscul, aproape cât o celulă de închisoare. Lumina verzuie și mirosul de varză care impregna atmosfera îi provocau greață. Fiecare respirație era un chin.

— Ne-au adus-o în aceeași zi pe la ora 10, după o rapidă examinare efectuată de serviciul unității medico-judiciare a spitalului Hôtel-Dieu.

Aumonier îi întinse certificatul medical completat de medicul de la UMJ. Roxane se uită cu atenție peste el. Tipul nu făcuse exces de zel, mulțumindu-se să bifeze câteva casete și să scrie în grabă în chip de concluzie: *„Subiectul prezintă tulburări mentale susceptibile de a constitui un pericol pentru siguranța persoanelor din jur și pentru ea însăși"*. Necunoscuta refuzase să i se ia amprentele, și tipii de la UMJ nu se strofocaseră s-o facă, întrucât nu o

puteau acuza de nicio infracțiune penală, în afară poate de faptul că se scăldase goală în Sena.

— Când a fost scoasă din apă, fata era dezorientată, cu mințile rătăcite. Incapabilă să răspundă la vreo întrebare. Dacă la Hôtel-Dieu a stat cât de cât liniștită, când a ajuns la noi a luat-o razna de-a binelea.

Catherine Aumonier deschise un fișier de pe laptopul ei, apoi întoarse ecranul spre Roxane.

— Totul a fost filmat de camerele de supraveghere. Au sedat-o când au adus-o, dar efectele au fost limitate. Era foarte agitată, se zgâria, își smulgea părul, șuvițe întregi.

Roxane avea ochii ațintiți pe imagini. O tânără în halat, complet debusolată. O față lungă și fantomatică de silfidă prizonieră a tristeții și nebuniei ei.

— N-a fost posibil niciun dialog cu ea?

— Cred că nici măcar nu înțelegea majoritatea întrebărilor care i se puneau, răspunse Aumonier.

— Ați stabilit un diagnostic?

— Cu atât de puține date, este dificil. Un amestec de bufeuri delirante și de amnezie disociativă.

— E posibil să fi simulat?

— E posibil, dar n-aș pune pariu că e așa. Părea să fi suferit un traumatism profund. Pe scurt, după aproape 24 de ore, situația nu se ameliorase, dar până la urmă a reușit să rostească o frază, care m-a intrigat. A cerut să-l chemăm pe Marc Batailley.

— Ce-a spus?

— A zis-o chiar de mai multe ori, de parcă implora: *„Sie müssen Marc Batailley anrufen!"*

— În germană?

— Da.

— Și știați de cine vorbește?

— Da, l-am întâlnit des pe Marc când lucram pe cheiul Rapée.

— La Institutul Medico-Legal?

Ea dădu din cap.

— I-am lăsat două mesaje lui Batailley, dar nu m-a sunat înapoi.

Când se prezentase la I3P, Roxane se ferise să-i spună că le ascultase. Aumonier crezuse că fusese trimisă de prefectură și ea n-o avertizase că se înșală.

— Și pe urmă?

Directoarea adjunctă își băgă degetul mic în ureche și se scărpină fără pic de rușine. Semăna cu una dintre țărăncile olandeze pe care le pictase Van Gogh când pregătea *Mâncătorii de cartofi*: fața roșie, trăsăturile aspre, fruntea joasă, nasul ca un cotor de măr.

— Am mai ținut-o pe fată câteva ore, dar s-a făcut o presiune enormă asupra noastră să mai eliberăm din saloane.

— Apropo, aș putea să văd camera în care a stat?

Cu prețul unui real efort, directoarea adjunctă se ridică de pe scaunul ei.

— În mod normal, avem șase-șapte persoane pe zi, dar luni am avut 11 nou-venite.

Se încheie oftând la halatul cu insigna tricoloră a prefecturii.

— Nu știu ce se întâmplă în momentul de față. Cu atâția toxicomani, iluminați, paranoici, boschetari, migranți, nu mai reușim să ținem pasul. E prea mult, prea mult.

2.

Cele două batante ale ușii se deschiseseră spre un lung culoar gălbui. De o parte și de alta erau încăperi cu

uși de culoare roșie. La stânga, birourile personalului, bucătăria, camera de odihnă, farmacia; la dreapta, saloanele și baia cu duș. Nu erau ferestre nicăieri. Toată claritatea lumii părea că dispăruse pentru a nu lăsa decât o lumină murdară și devitalizată, ca și cum locul trecuse prin sita unui perfid filtru Instagram.

Un zumzet surd și neliniștitor făcea să vibreze pereții. Era ora mesei. Două infirmiere le distribuiau platouri pacienților. În meniu, pește fiert, varză de Bruxelles și cremă de brânză.

— Potrivit legii, pacienții noștri nu pot rămâne aici decât maximum 48 de ore, o informă Catherine Aumonier. După aceea, o parte dintre ei sunt internați din oficiu în alte spitale și o altă parte sunt repuși în libertate sau recuperați de un comisariat în vreo anchetă pentru crimă ori delict.

În spatele unei deschizături din plexiglas, un bărbat știrb, în pijama albastră, urla cât îl ținea gura: „Mi-e frig! Mi-e cald! Mi-e frig! Mi-e cald! Îmi vreau rația de *mazout*[1]! Ca s-o șterg la Knokke-le-Zoute!"

— Pe la mijlocul după-amiezii, n-am mai avut de ales, continuă ea. Trebuia s-o trimitem pe fată în altă parte. Cu cei nou-veniți aveam 20 de pacienți preluați, deși dispunem doar de 16 paturi, repartizate în 10 saloane.

— Ați găsit unde s-o duceți?

— Bineînțeles! Ne-am zbătut să-i obținem un loc la centrul de psihiatrie Jules-Cotard. Este o clinică mică, nu foarte departe, lângă cimitirul Montparnasse. Dar, în timpul transferului, totul s-a dus naibii. Am pierdut-o.

1 Băutură belgiană, amestec de bere și cola. (*N.t.*)

— Ați pierdut-o? Vreți să spuneți că pacienta a fugit?

Simțind reproșul din vocea lui Roxane, Aumonier se enervă.

— În mod normal, funcționăm cu patru agenți de securitate. Unul este cu normă redusă, altul este cică bolnav și al treilea nu mai vine de când și-a cerut mutarea. Conform regulamentului, trebuie în mod obligatoriu doi tipi pentru transferul pacienților, dar în acea după-amiază nu era decât unul.

I3P suferea de sindromul francez: țara era supratataxată și supraadministrată, dar, în același timp, nimic nu funcționa cum trebuie. Mai departe, în salonul lui, știrbul continua să urle în versuri: „Vreau un strop de *magout* dulce, la restaurant m-aș duce! Aș hali și un mamut, decât acest scârbos pește crud!"

— Ce s-a întâmplat mai exact?

— A fugit brusc de lângă agentul de securitate, în curtea clinicii Cotard.

Aumonier își șterse nasul cu mâneca în timp ce ajungeau în fața salonului nr. 6.

— Aici este.

O matahală de supraveghetor veni să le deschidă ușa. Era o celulă mică, de 10 metri pătrați, fără duș și fără oblon. Aproape goală — doar cu un pat metalic fixat de podea și un scaun de toaletă chimică, cum se folosesc uneori pe șantiere sau în campinguri. Pe pereți, graffitiuri vechi spuneau o parte din povestea precedenților locatari.

— Hei, tu, ești o găoază fără fofează! îi aruncă directoarei adjuncte pacientul care ocupa patul.

Așezat turcește, era zguduit de ticuri și împroșca brusc cu insulte.

Stânjenită, Roxane îl privea cu coada ochiului. Chior, cu gura strâmbă și cu o ancoră tatuată pe antebraț, îi amintea de Popeye marinarul.

— Trimite-mi-o pe mă-ta, să te refac! urlă el din nou.

Aumonier îl ignoră pe boschetar și anticipă întrebarea pe care Roxane avea să i-o pună.

— Întrucât am dezinfectat camera imediat după plecarea ei, tehnicienii de la Criminalistică nu vor putea găsi mare lucru.

Roxane se gândi puțin. Nu era sigură că cei de la Criminalistică se vor deplasa pentru acest caz. Polițiștii din arondismentul 14 aveau să difuzeze un aviz de căutare. Tipii vor trimite o mașină să patruleze în jurul clinicii Cotard, așteptând ca fata să fie văzută de cineva. Aumonier era conștientă că o dăduse în bară, totuși avea un atu în mânecă.

— Farouk, unul dintre supraveghetorii noștri, a avut prezența de spirit să adune părul pe care și l-a smuls fata.

Scoase din buzunarul halatului o pungă de plastic sigilată conținând o mână de fire de păr blond. Sceptică, Roxane examină săculețul. Era mai bine decât nimic, chiar dacă nu era sigură că erau destule rădăcini pentru a extrage ADN-ul. Fără a mai vorbi de riscurile ca prelevarea să fie contaminată. Cercetă din nou încăperea și privirea i se opri pe scaunul toaletei chimice.

— Ați curățat-o?

— Evident, schimbăm cutia pentru fiecare pacient. Chestia asta funcționează cam ca o litieră.

— Da, știu. Încercați să găsiți rezervorul cu deșeuri al necunoscutei și prelevați tot ce puteți.

— Ce căutăm, practic?

Polițista ridică din umeri.
— Urină, fecale, orice puteți găsi.

3.

Ora 19. Roxane gonea cu scuterul lui Valentine Diakité. Frigul îi crispa fața, îi cuprindea membrele, îi ardea degetele. Geaca de piele și tricoul cu mânecă lungă constituiau o armură prea moale în fața frigului mușcător al nopții.

În Place Denfert-Rochereau, o luă pe bulevardul Raspail pentru a se întoarce la noul ei birou. Era ora la care oamenii pleacă de la serviciu. Pe bulevard, circulația era blocată, deviată în parte din cauza lucrărilor interminabile care desfigurau capitala. Pariziancă din naștere, Roxane nu-și văzuse niciodată orașul într-o asemenea stare. De luni întregi, lucrările se înmulțeau. Nu mai găseai nicio stradă, nicio intersecție, niciun grup de case fără să aibă trotuarul spart. Cel mai rău era că majoritatea acestor șantiere erau fantome. Muncitorii săpaseră gropi, după care, dintr-un motiv necunoscut, fuseseră trimiși în altă parte. Fără ca autoritățile să se sinchisească de asta, gropile rămâneau căscate săptămâni în șir, protejate de oribilele bariere de tablă gri-verzui — aceleași care, în weekend, le serveau manifestanților drept proiectile pentru a-i agresa pe polițiști.

Cazul „necunoscutei din Sena" nu-i ieșea din cap. Acest fapt divers avea o coloratură poetică ce-i plăcea. Îi amintea de un episod literar pe care îl studiase pe când era studentă în clasele pregătitoare literare. Cel al unei tinere sinucigașe de la sfârșitul secolului al XIX-lea care fusese scoasă din apă în apropierea unui pod de pe Sena. Subjugat de frumusețea ei, un angajat de la morgă îi realizase clandestin mulajul feței. Masca ei mortuară din ipsos

fusese mai târziu duplicată, devenind, de-a lungul anilor, un obiect de artă care decora apartamentele Parisului boem de la începutul secolului următor. Aragon vorbea despre ea în *Aurélien* și o numea „Gioconda suicidului", Camus avea o copie în biroul său. Serenitatea chipului ei fascina pe toată lumea. Era de o frumusețe neobișnuită: pomeți înalți și plini, piele netedă, ochi închiși cu gene fine și un surâs misterios încremenit în fericire ca și cum trecerea în lumea de dincolo o cufundase într-o beatitudine absolută.

Pe strada Sèvre, o trotinetă electrică ce venea pe contrasens o scoase pe Roxane din divagațiile ei literare. Evită la limită vehiculul și reuși să iasă din trafic pentru a ajunge pe strada Bac. Dârdâind de frig, intră pe poarta mare cu scuterul, apoi se strecură în curtea de la 111 bis, unde îl parcă. Când împinse ușa de la turnul cu ceas, regăsi cu o adevărată ușurare atmosfera biroului: mai întâi căldura, apoi acordurile liniștitoare ale pianului, decorațiunile de Crăciun care o cufundau din nou în lumea copilăriei, fără a uita de Putin, motanul siberian care era deja printre picioarele ei.

There's no place like home...

La etajul al doilea, așezată la birou, Valentine Diakité era încă fidelă postului și Roxane înțelese că avea să-i fie greu să scape de ea.

— Deci? întrebă tânăra, luminându-se la față, dornică să afle mai multe.

Impresionată de spontaneitatea ei și nu fără o idee care-i încolțise în minte, Roxane îi făcu rapid un *briefing* al vizitei ei la I3P.

— Dacă vrei cu adevărat să m-ajuți, acum e momentul! zise ea la sfârșitul raportului.

Apoi scoase pungile de plastic din buzunarele interioare ale gecii: una conținea firele de păr, cealaltă, un tub cu urina necunoscutei.

— E un TGV care pleacă din Paris-Nord peste jumătate de oră. Poți să ajungi în Lille la ora 21.

— În Lille?

— Acolo se află Institutul European al Amprentelor Genetice, unul dintre cele mai importante laboratoare private din nordul Franței.

Valentine începea deja să ia notițe pe telefonul mobil.

— Departamentul meu, BNRF, colaborează foarte des cu ei, continuă Roxane. Punctul lor forte este viteza de reacție, mai ales în acele cazuri când ai nevoie de analize înainte ca un suspect să iasă din arestul preventiv.

— Dar nu v-a însărcinat nimeni cu acest caz!

— Ei și, cine-o să știe? îi replică Roxane. Te înființezi acolo și îi dai probele genetice unui tip care se numește Johan Moers.

— La ora 9 seara?

— Nu e nicio problemă, tipul e *strange*, doarme acolo. Ca să-ți ușurez sarcina, o să-i trimit un SMS și o să-l anunț că te duci.

Roxane se gândise că voluntarismul lui Valentine va dispărea în fața primului obstacol, dar nu se întâmplă deloc așa.

— Mă duc, zise ea punându-și casca pe cap.

Aranjă pungile cu probele prelevate în geanta ei Lady Dior și îi întinse lui Roxane o carte de vizită de culoarea fildeșului.

— Îmi trimiteți biletele și adresa laboratorului pe e-mail?

— Contează pe mine. Vei fi înapoi la Paris înainte de miezul nopții.

4.

Fericită să rămână singură, Roxane se instală confortabil pe marea canapea Chesterfield, îi trimise un mesaj lui Johan Moers, cumpără și transferă biletele de tren, apoi rămase pentru un moment cu privirea în gol, derulând în minte filmul camerelor de supraveghere. Necunoscuta scoasă din Sena avea un fizic banal și fascinant, în același timp. Îi amintea de Sylvidre, dușmancele de moarte ale lui Harlock[1]. Femei vegetale, plăsmuite din sevă și fibre, pe cât de frumoase, pe atât de periculoase.

Tot prin SMS, Roxane îi reaminti lui Catherine Aumonier promisiunea pe care i-o făcuse de a-i trimite numele, adresa și raportul agentului de securitate care o lăsase pe necunoscută să-i scape. Sună după aceea la spitalul Pompidou pentru a se interesa de starea de sănătate a lui Batailley. Fu nevoită să pălăvrăgească o groază de timp până să poată vorbi cu un medic. Veștile nu erau bune: polițistul prezenta multiple fracturi și un sever traumatism cranian. Fusese plasat în comă indusă pentru ca hematoamele să-i poată fi operate și reduse. Starea lui era stabilă, dar prognosticul vital rămânea rezervat.

Își termină rondul printr-un schimb de SMS-uri cu Louise Veyron, coordonatoarea Direcției de Ordine Publică și Circulație care controla Brigada Fluvială. Cele două femei se cunoșteau puțin și stabiliră o întâlnire neoficială, pentru a doua zi, cu scafandrul care o scosese

[1] Personaje din filmul japonez de animație SF *Căpitanul Harlock, piratul spațiului* (2013). (*N.t.*)

pe necunoscută din Sena în noaptea de sâmbătă spre duminică.

Roxane avu un flash cu apartamentul ei — cenușiul, frigul, singurătatea, betonul, chemarea neantului — și nu se simți în stare să se întoarcă acasă. Chiar dacă nu avea haine de schimb, hotărî să profite de coconul protector pe care i-l oferea turnul cu ceas.

În bucătăria de la primul etaj reperă un mic răcitor de vinuri lângă frigider. Făcu un inventar rapid, apoi se decise să aleagă o sticlă de vin alb: Pessac-Léognan, domeniul Chevalier 2011. Își turnă un prim pahar, pe care îl dădu pe gât fără să-l savureze. Doar pentru senzația de a avea o doză de alcool în sânge. Al doilea i se păru mai voluptuos: vinul era excelent, fructat și lemnos, cu arome de piersici albe și de alune. Batailley avea gust.

Luă sticla cu ea la ultimul etaj și mesteri la vechiul calorifer din fontă pentru a crește temperatura. Deși nu suferise niciodată de frig, în ultima vreme era din ce în ce mai sensibilă. Pe neașteptate, un val paralizant putea să se abată asupra ei și s-o pătrundă până la os. Se înfășură într-un pled mare din lână, cu model ecosez, strâns pe canapea, și scotoci puțin prin discoteca lui Batailley. Și aici alegerea era bună. Polițistul era un împătimit al muzicii clasice. Avea teancuri de CD-uri, unele încă nedesfăcute. Cu predilecție Schubert, Beethoven și Satie, interpretați de pianiști celebri: Krystian Zimerman, Daniel Barenboim, Martha Argerich, Milena Bergman, Aldo Ciccolini.

Rafalele de vânt făcură să vibreze pereții de sticlă, întărindu-i impresia că se afla într-un far. Noaptea era senină. Din poziția ei dominantă, Roxane vedea orașul dintr-un unghi necunoscut. Într-un colț al încăperii,

descoperi o scară pliabilă din lemn, cu câteva trepte. După ce o desfăcu, reuși să aibă acces la un panou culisant prin care se ajungea pe o terasă minusculă, înghesuită lângă un rezervor de apă în stil newyorkez.

Vântul sufla cu putere, dar o revigora. Se îndrăgostise de turnul ăsta pe loc, de cum îl văzuse. Imediat se simțise ca acasă. În acea clipă, așezată pe tabla zincată a acoperișului, avea impresia că este o santinelă a capitalei, instalată în postul de observație al unui vas care plutea prin noaptea pariziană. Mișcarea și luminile erau hipnotizante. Mai era un detaliu care îi atrăgea atenția. Roxane strânse pledul în jurul umerilor și o nouă imagine îi apăru în minte. Cea a meterezelor unei fortărețe. Aici, se simțea temporar la adăpost. Aici, nimeni nu va veni s-o caute.

Și, dacă s-ar întâmpla asta, ar avea timp să se apere.

URGENȚE MEDICO-JUDICIARE

Spitalul
HÔTEL-DIEU

Subsemnatul/Subsemnata

NUME BARTOLETTI

Prenume Jacques

Adresa completă IJMJ

acționând în calitate de medic psihiatru

atestă că a examinat în ziua de _____

Dna/Dl necunoscută

născut(ă) în data de_____

la _____

domiciliat(ă) în _____

și a constatat următoarele simptome:

Subiectul prezintă tulburări mentale susceptibile de a constitui un pericol pentru siguranța persoanelor din jur și pentru el însuși.

Pacientul necesită îngrijiri psihiatrice de urgență conform articolului L.3213-2 din codul de sănătate publică.

Certificat întocmit la Paris, în data de 20 decembrie 2020, ora 6:00

Semnătura Bartoletti

Marți, 22 decembrie

3

Milena Bergman

Nu știm nimic despre ea... o necunoscută... care s-a aruncat în Sena, o tânără, a închis ochii și a luat secretul cu ea... de ce a făcut asta? Foamea, iubirea... Ne putem imagina ce vrem...

Louis ARAGON

1.

Trezită de lumina zilei, Roxane deschise ochii fără să înțeleagă imediat unde se află: deasupra acoperișurilor, în mijlocul cerului, plutind printre reflexiile de zinc, de cupru și de ardezie. Înfofolită în pledul cu model ecosez. Cu un motănoi siberian ghemuit la picioarele ei.

Se ridică în picioare, se frecă la ochi și se dezmetici. Era cald ca într-o etuvă. Tricoul îi era ud, pătura i se lipea de picioare. Dădu mai încet caloriferul, căruia îi luase mult timp să se pună în mișcare, dar care funcționase la putere maximă toată noaptea. Semn bun: din punct de vedere meteo, era zi de sărbătoare. Pentru prima dată după mai multe săptămâni, Regele Soare binecuvânta capitala cu răsăritul său.

Roxane se simțea ca prințesa din poveste care a dormit pe un bob de mazăre. Își masă ceafa, umerii, până la vertebre. Canapeaua Chesterfield arăta bine, dar nu era făcută pentru a servi drept pat, cu atât mai mult dacă te apropiai de 40 de ani.

Cu Putin pe urmele ei, coborî la primul etaj, unde reperase o cafetieră. Umplu o farfurie cu crutoane ca să pună capăt mieunatului motanului, îi turnă apă într-un bol, apoi dibui pe blatul bucătăriei o priză în care putu să bage încărcătorul telefonului. Era un pic mahmură, dar trecuse ea prin stări și mai rele. În timp ce-și pregătea cafeaua, își verifică mesajele. Aumonier îi trimisese raportul și adresa agentului de securitate care o lăsase pe necunoscută să fugă: un oarecare Anthony Moraes care locuia în cartierul Saint-Philippe-du-Roule. Dar, mai ales, avea un apel pierdut de la Johan Moers, biologul din Lille căruia Valentine îi dusese mostra de păr. Îl sună imediat.

— Am rezultatele tale, Roxane.

— Deja? Mi-era teamă că prelevările sunt contaminate sau că nu sunt destui foliculi.

— În ultima vreme s-au mai făcut progrese în analiza capilară, răspunse tehnicianul. Nu m-am ocupat eu personal de probe, dar asistentul meu a reușit să pună mâna pe doi-trei bulbi pentru a extrage suficientă materie genetică. Am rezultatele în fața mea.

— Grozav! Aș vrea să i le trimiți pe e-mail adjunctului meu, locotenentul Botsaris.

— Cred că-l am în lista mea de contacte. Stai să verific... Da, e-n regulă. Știai că fiecare om pierde în medie între 50 și 100 de fire de păr în fiecare zi?

— Nu, dar mulțumită ție, îmi încep ziua cu o veste bună.

— Apropo de veste bună, voi fi la Paris în prima săptămână din ianuarie. Luăm prânzul împreună?

— Bineînțeles.

— Spui asta de fiecare dată și mereu anulezi.

— Supraestimezi conversația cu mine, Johan.

— Ca să fiu sincer, nu conversația cu tine mă interesează...

— La revedere, Johan!

Închise, satisfăcută. În cursa ei matinală, primul obstacol fusese ușor de trecut. A doua etapă: să-l sune pe Botsaris.

Era gata să formeze numărul, când auzi scârțâitul ușii de la intrare. Peste câteva secunde, Valentine Diakité apăru în bucătărie, elegantă, dichisită, plină de energie.

— Am trecut în fugă înainte de a merge la spital. Nu știam că aveați de gând să dormiți aici!

— Nici eu, bâigui Roxane, jenată să fie surprinsă chiar când s-a dat jos din pat.

— Am cumpărat niște croasanți, vreți?

Roxane îi mulțumi că se dusese la Lille seara trecută și îi rezumă informațiile pe care, la rândul ei, le adunase.

Masteranda dispăru la fel de repede precum apăruse. Roxane rămase câteva minute nemișcată, așezată la barul din bucătărie. Nesigură, blocată, întrebându-se dacă scena pe care tocmai o trăise era într-adevăr reală. Se chinui să scape de parfumul persistent al lui Valentine — efluvii dulci și catifelate, de lemn deschis la culoare și de tei — și recăpătă controlul, formând numărul adjunctului său.

— Salut, Botsa.

— Roxane? Ce mai faci? Mă bucur să te-aud.

— Ai două minute?

— Sunt pe drumul spre Nantes cu Gibernet și un ofițer de la Oficiul pentru Represiunea Violenței. Trebuie să verificăm o chestie în cazul Claret–Tournier.

Roxane închise ochii. Pe fundal, percepea zgomotul mașinilor din trafic și frânturi dintr-o conversație animată. Banda de avertizare sonoră a șoselei. Cea a urgenței și a adrenalinei de care ea era acum privată.

— Sorbier mi-a povestit ce-ai pățit, continuă locotenentul. Voiam să-ți las un mesaj, dar...

Ea îl întrerupse pentru a merge drept la țintă:

— Nu te îngrijora pentru mine! Vrei să-mi faci un serviciu?

— Spune-mi ce serviciu, mai întâi. Cu tine, trebuie să fiu atent.

— Johan Moers o să-ți trimită un profil ADN pe e-mail. Aș vrea să-l treci prin FNAEG.

— Roxane! E riscant să fac asta!

— Îl treci pe o altă procedură. Am făcut deja chestia asta de nenumărate ori.

Dar Botsaris era prea prudent pentru a recunoaște la telefon că nu respectase regulile de consultare a Fișierului Național al Amprentelor Genetice.

— Te rog, nu mă amesteca în...

— Vreau doar să verific o chestie.

— Nu azi.

— E important pentru mine.

— N-o să te schimbi niciodată. E deprimant.

— Mersi, Botsa.

2.

După ce făcu un duș, își puse hainele din ziua trecută și, cum era vreme frumoasă, se hotărî să meargă pe jos până la cheiul Saint-Bernard, unde trebuia să se întâlnească cu unul dintre scafandrii care o scoseseră pe necunoscută din Sena în noaptea de sâmbătă spre duminică.

Sub razele soarelui, drumul era agreabil: Saint-Germain, Odéon, Sorbona, apoi merse pe chei. Umiditatea nesuferită a săptămânilor precedente lăsase loc unui aer rece și uscat, iar vremea frumoasă schimba totul.

Pe drum, începu să sune pentru a afla informații, lovindu-se de letargia administrativă a comisariatului din arondismentul 14. Cazul nu avansase deloc. Cu o zi în urmă fusese difuzat un aviz de căutare și o mașină patrulase în jurul clinicii de psihiatrie Jules-Cotard, fără să remarce nimic deosebit. Același lucru îl raportau și cei de la Brigada de Criminalistică: nicio echipă nu semnalase prezența necunoscutei în intervențiile din timpul nopții. În final, o sună pe coordonatoarea Direcției de Ordine Publică și Circulație, care o aștepta la fața locului.

În spatele Grădinii Plantelor, Roxane fu cât pe ce să se facă zob traversând șoseaua expres, apoi rătăci mai multe minute până să găsească pasajul care ducea pe chei. Cartierul general al Brigăzii Fluviale era constituit din patru clădiri geometrice destul de urâte, amarate la cheiul Saint-Bernard, în jurul cărora gravitau ambarcațiuni pneumatice, bărci Zodiac și o navă rapidă de patrulare. Ridicat pe un ponton, ansamblul te ducea cu gândul la o construcție modulară de șantier, gen Algeco. Dar zona era mărginită de platani, sălcii plângătoare și pruni, pe Sena sclipeau reflexii argintii, iar panorama te cucerea.

În fața clădirii principale, la intrare, Louise Veyron fuma o țigară în compania unui tip înalt, brunet, care își bea cafeaua direct din termos. Coordonatoarea făcu prezentările.

— Brigadier Bruno Jean-Baptiste, căpitan Roxane Montchrestien. Bruno e cel care a condus operațiunea care vă interesează.

Conversația începu, un pic tensionată. De ceva timp, Brigada Fluvială era în criză. Cu doi ani înainte, moartea unei scufundătoare, în timpul unui antrenament, crease un șoc și știrbise reputația brigăzii. Pentru a merge mai departe, serviciul de elită schimbase chiar tutela, dar rana era încă deschisă. Pompierii scufundători din Paris, principalul lor „concurent", îi înlocuiseră în inima unor reprezentanți ai mass-mediei și deveniseră noii „îngeri păzitori ai Senei".

Roxane se străduí să destindă atmosfera jucând cu cărțile pe masă: ea nu căuta decât să o identifice pe necunoscuta scoasă de Fluvială cu două zile mai înainte.

— Vă amintiți de această intervenție?

— Evident. Sâmbăta trecută, Météo-France emisese o avertizare de cod galben, își aminti brigadierul. Timp de mai bine de 24 de ore n-am avut decât ploaie încontinuu și rafale puternice de vânt. De altfel, primăria luase decizia de a închide parcurile și grădinile începând cu ora 17.

Jean-Baptiste trebuie că măsura aproape doi metri. Cu pielea arămie și părul negru dat pe spate, era o namilă de om, dar vocea, mai degrabă subțire, contrasta cu statura lui impozantă.

— Am preluat apelul la ora 4:28, continuă el rămânând cu ochii plecați pe o foaie dublă de hârtie care era, probabil, raportul intervenției. Un tip spunea că vede de la fereastra lui pe cineva care se înecă în apropiere de Pont-Neuf.

— De unde venea apelul?

— În general, majoritatea trec prin serviciul de urgență 18 al pompierilor sau 17 al poliției, dar de data asta n-a fost cazul.

Printr-un semn din bărbie, scufundătorul arătă clădirea.

— Tipul ne-a sunat direct. Probabil, a găsit numărul nostru pe internet. Se mai întâmplă, dar nu foarte des.

— Și-a lăsat datele?

Jean-Baptiste îi întinse foaia, și Roxane fotografie informația: Jean-Louis Candela, Cheiul Luvru, nr. 12.

— Am plecat direct cu Cronos, o barcă semirigidă cu două motoare a câte 150 de cai-putere.

— Câți erați?

— Trei, așa cum e regula: un șef de intervenție, un pilot și o scufundătoare.

— Era o intervenție dificilă?

— Când plouă cu găleata, întotdeauna se complică lucrurile. Ca să nu mai vorbesc de rafalele de vânt de 90 de kilometri/oră, dar, chiar și cu aceste dificultăți, am ajuns la fața locului în două minute. Iarna, când e vorba de sinucigași ori alcoolici, trebuie să ne mișcăm cât mai repede. Din cauza curenților și a frigului, te poți duce la fund în mai puțin de cinci minute.

— Ați reperat fata imediat?

— Da, era efectiv pe cale să se înece, dar Myrielle, scufundătoarea, a scos-o din apă fără greutate.

— Cât de rece era apa în seara aceea?

— Cinci-șase grade.

— În ce stare era fata?

— Păi... ca cineva care tocmai a stat ceva timp gol-pușcă într-o apă de cinci-șase grade. Era complet înghețată, cu o ușoară insuficiență respiratorie și în stare de șoc.

Scufundătorul făcu o pauză și bău o gură zdravănă de cafea. Roxane își puse mâna streașină la ochi pentru a se proteja de soarele care împroșca Sena cu razele lui. Cerul era senin cum rareori se întâmplă. Cele două arce

metalice ale podului Sully se detașau la orizont și, mai departe, se zărea capul vestic al insulei Saint-Louis și silueta convalescentă a turnurilor catedralei Notre-Dame.

— Dumneavoastră ați dus-o la spital?

— Mai întâi am analizat situația în dreptul cheiului Conti, precizează Jean-Baptiste. Când am ajuns aici, erau polițiști de la Sainte-Geneviève, comisariatul arondismentului 5. I-am chemat pentru că o dronă survola Senatul. Sunt o pacoste mașinăriile astea, în ziua de azi. Se înregistrează cel puțin o alertă pe zi. Nu l-au prins pe tip, dar s-au oferit să ne ajute. Hôtel-Dieu este chiar alături. Am debarcat fata pe Cheiul Florilor și ei au dus-o la Serviciul de primiri urgențe.

— A trecut pe la camera de gardă? Credeam că a fost dusă direct la UMJ.

Scufundătorul făcu o grimasă.

— Din cauza riscurilor de infecție, era mai bine să treacă pe la camera de gardă.

— Credeam că apa este mai puțin murdară decât înainte. N-a promis primărița Hidalgo că am putea înota în ea pentru Jocurile Olimpice?

— E drept că apa a fost și mai murdară decât acum, recunoscu brigadierul, dar gradul ei de poluare bacteriologică rămâne ridicat. Te poți pricopsi cu o mulțime de porcării, mai ales *Escherichia coli*, care îți provoacă diaree și infecții urinare. Cât despre urină și despre cadavrele de șobolani care plutesc prin apă, acestea pot declanșa cazuri grave de leptospiroză.

— Chiar și dacă stai doar câteva minute în apă?

— Problema fetei era că avea niște tatuaje care păreau recente. Chestia asta crește în mod considerabil riscul de infecție cutanată.

Roxane crezu că a înțeles greșit, din cauza zgomotului pe care-l făceau mecanicii care trebăluiau pe lângă un remorcher și care acoperea vocea scufundătorului.

— Fata avea tatuaje?

— Da, în jurul gleznelor.

Povestea asta cu tatuajele constituia o pistă serioasă. Catherine Aumonier nu pomenise de ele. Tipii de la I3P făcuseră într-adevăr o treabă de mântuială.

— Cum fata era goală, era greu să nu le vezi. Dar ce m-a frapat e că aveai impresia că fuseseră făcute în grabă.

— Ce reprezentau?

Jean-Baptiste mijii ochii pentru a-și aduce aminte.

— Pe primul este ușor să mi-l amintesc: erau niște frunze de iederă care se încolăceau în jurul gleznei. Celălalt era mai ambiguu. M-a făcut să mă gândesc la o blană cu pete, mai degrabă la un pui de căprioară decât la un leopard, înțelegeți? Pot încerca să vi le desenez dacă vreți.

— Ar fi bine!

Louise Veyron, care rămăsese tăcută pe toată durata discuției, scoase din geantă un carnet și un stilou. În timp ce scufundătorul desena, Roxane îi puse ultimele întrebări.

— Fata purta un ceas, nu-i așa?

— Un ceas și o brățară.

Încă o scăpare a tipilor de la I3P.

— Cum credeți că a ajuns acolo? A fost împinsă sau s-a aruncat?

— De unde vreți să știu?! În orice caz, nu avea urme clare de agresiune pe corp.

Își rezervă timp să-și termine desenele, apoi zise într-o doară, zeflemitor:

— Poate că a apărut acolo prin magie. Ca și cum fluviul ar fi aruncat-o el însuși din străfundurile lui.

3.

O jumătate de oră mai târziu, Roxane bătea la ușa unui mic apartament de pe strada Commandant-Rivière, în cartierul Saint-Philippe-du-Roule.

— Poliția!

Tânăra care îi deschise era pe picior de plecare: geacă Parka cu nasturi, fular înnodat la gât și geantă de-a curmezișul pieptului. Avea un aer slav, tenul palid și o față ternă în ciuda machiajului.

— Căpitan Montchrestien, îl caut pe Anthony Moraes.

— Tony tocmai a plecat, răspunse fata.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Iubita lui. În fine, dacă pot spune așa.

— Pot să intru?

— Nu, de ce?

Roxane strecură o privire prin întredeschiderea ușii de unde ieșeau efluviile călduțe încă ale nopții. Apartamentul, situat la mansardă, era compus din două camere. În mod evident, agentul de securitate nu era acolo.

— Unde-l găsesc pe Moraes?

— Cred că în cafeneaua lui obișnuită.

— Și unde-i asta?

— La colțul străzii, la La Cavalina.

— Tu cum te numești?

— De ce mă tutuiți?

— Nu mă călca pe nervi! Numele tău?

— Stella Janacek.

— Așadar ascultă-mă bine, Stella: dacă în următoarele 10 minute îl avertizezi pe tipul tău că am trecut pe-aici, viața ta va deveni foarte complicată. Pricepi?

Amenințarea păru să aibă efect. Cel puțin, asta preferă să creadă Roxane văzând că fata dă din cap, mișcare pe care o interpretă ca: „Doar nu credeți că o să-mi asum riscuri pentru tipul ăsta?"

Roxane coborî scările în viteză. Voia să-l ia pe agentul de securitate prin surprindere. Ajungând în strada Faubourg-Saint-Honoré, găsi cu ușurință cafeneaua. Localul era șic cu fațada lui neagră, cu lambrechinele aurii și cu recipientele metalice care încălzeau o micuță terasă încadrată de vegetație artificială. Cercetă cu privirea spațiul exterior fără să-l vadă pe Anthony Moraes, a cărui fotografie o găsise pe rețelele de socializare. După ce intră, îl recunoscu în sfârșit, așezat la o masă lângă fereastră, absorbit de ecranul telefonului.

— Salut, Tony! zise ea așezându-se în fața lui.

Agentul de securitate tresări, își arătă surprinderea și își băgă telefonul Samsung în buzunarul bluzonului. Mic de statură, avea fața rotundă, tenul gălbui și sprâncene negre, enorme care se uneau deasupra rădăcinii nasului.

— Cine sunteți?

— Căpitan Montchrestien de la BNRF.

— Ce-am mai făcut?

— Vreau să-mi povestești pățania de ieri.

Moraes ridică din umeri.

— Am spus deja totul la audiere.

— Nu, doar ai răspuns la câteva întrebări pentru un raport despre incident, chestie care n-are nimic de-a face cu o audiere.

— Asta nu schimbă nimic: am spus adevărul. Nici nu se pune problema să fiu eu țapul ispășitor pentru ce s-a întâmplat. I3P-ul duce o lipsă cronică de agenți de securitate. Toată lumea o știe! Aumonier n-ar fi trebuit să mă lase să fac acest transfer singur.

— Ai dreptate. Nimeni nu te acuză. Explică-mi doar cum s-a întâmplat.

Agentul de securitate oftă și își termină cafeaua espresso înainte de a-și începe povestirea, pe un ton expeditiv.

— Cotard este o clinică mică, n-are nici curte, nici parcare. Așa că am lăsat mașina lângă altă mașină staționată, pe strada Froidevaux. Iar fata a tulit-o când am deschis ușa ambulanței. Asta-i tot!

— Dar infirmierii o sedaseră.

— Mda, două doze de Loxapac. În mod normal, ar fi trebuit s-o doboare. De altfel, în timpul drumului, a fost moleșită.

— Cum a scăpat?

— Mi-a dat o lovitură cu o violență nebună!

Însoțindu-și vorba de faptă, arătă cu indexul tăietura adâncă de lângă sprânceana stângă.

— Cum ți-a făcut asta?

— Cu o lovitură de picior! Știți-vă! se enervă el ridicând vocea.

— Cum era îmbrăcată?

— În mod normal, în timpul transferurilor, le dăm pacienților hainele lor, dar cum ea nu avea așa ceva, a primit de la infirmerie o pijama, o geacă groasă și o pereche de papuci.

Roxane rămase tăcută ceva timp, apoi jucă la cacealma singura carte pe care o avea în mânecă.

— Teoria mea este că ai încercat să-i șuteşti ceasul de la mână.

— Ce?!

— Și că ea ți-a cârpit câteva palme ca să nu te lase s-o faci.

— E aberant.

Tony dădu să se ridice, dar Roxane îl apucă de umăr pentru a-l forța să se așeze la loc.

— Când am venit, navigai pe Chrono24, o aplicație specializată în vânzarea ceasurilor de ocazie.

— Ei și? Nu e interzis!

— Încercai să vinzi ceasul pe care l-ai furat.

— Pff, pufni Tony pentru a respinge acuzațiile.

— Ascultă, o s-o rezolvăm simplu, Tony: ajunge să dau un telefon, și statutul tău de agent de securitate se duce naibii în secunda doi. Cu povestea asta de furt, o să te alegi cu un cazier judiciar și n-o să mai ai nicio șansă să lucrezi în poliție. Te-ai pus într-o situație foarte delicată.

— Scutește-mă!

— Cum zici tu.

Înfofolit în bluzonul lui, agentul de securitate încrucișă brațele și se împinse în fundul banchetei.

— Ceasul nu-l mai am, zise el pe un ton țâfnos. L-am dat unui comerciant.

— Dar știu că nu pierzi timpul...

— L-am lăsat aseară într-un butic cu mărfuri de ocazie, din strada Marbeuf.

Roxane cunoștea câteva dintre aceste buticuri.

— Care: Romain Réa, MMC?

— Nu, altul, în apropiere, care se numește Timpul regăsit.

— Ca romanul lui Proust?

— Poftim?

— Las-o baltă! Nu mai ai nimic altceva să-mi spui, Tony?

Moraes scutură din cap, ca un adolescent bosumflat.

— Atunci, cară-te! Vreau să-mi beau cafeaua liniștită.

4.

Pentru a sărbători această mică victorie, Roxane își comandă un espresso dublu și niște *biscotti*. Așteptându-și micul dejun, căută pe telefonul mobil orarul de la Timpul regăsit. Magazinul de ceasuri de ocazie nu deschidea decât la ora 11. Mai avea o jumătate de oră de pierdut. Nu se putu abține să nu dea o căutare pe Google cu numele Valentine Diakité, dar, aparent, masteranda făcea parte dintre puținele persoane de vârsta ei care nu aveau nicio existență digitală. În cele din urmă, o sună. Valentine pierdea vremea pe holul spitalului, așteptând să găsească un medic care să-i dea vești despre Marc Batailley.

— Am ceva de lucru pentru tine.

— Oricând!

— Aș vrea să suni la principalele saloane de tatuaj din regiunea pariziană, pentru a afla dacă vreunul dintre ele a executat recent niște desene în jurul gleznelor cuiva, reprezentând unul o coroană de iederă și celălalt o piele sau o blană cu pete.

— Nu cred că-mi dau seama exact cum arată.

— Îți trimit două crochiuri prin SMS.

— OK!

Bându-și cafeaua, Roxane dădu mai multe telefoane pentru a-l identifica pe președintele asociației de locatari al imobilului de pe cheiul Luvru, nr. 12. Îl contactă și află că niciunul dintre proprietarii sau chiriașii

imobilului nu răspundea la numele de Jean-Louis Candela. Așadar, tipul care anunțase Brigada Fluvială în acea noapte o făcuse probabil sub o identitate falsă. Faptul în sine nu spunea mare lucru — se întâmpla chiar destul de frecvent ca oamenii, luați pe nepregătite, să-și dea un nume de împrumut sau să refuze să-și decline identitatea când contactau poliția. Într-o procedură normală, Roxane ar fi putut cere să se identifice numărul cu pricina. Ar fi cules informații de la vecini, ar fi centralizat și vizionat toate camerele de supraveghere de pe lângă Pont-Neuf. Dar ea n-avea nici echipă, nici competență pentru a se ocupa de acest caz. Ancheta asta nu exista. Era în același timp șansa, dar și limita ei de investigație.

Tocmai achita nota de plată, când telefonul îi vibră. Fața colțuroasă a lui Botsaris apăru pe ecran.

— Roxane? I-am cerut lui Cruchy să treacă profilul ADN trimis de tine prin FNAEG.

— Rezultatul?

— S-a potrivit cu o oarecare Milena Bergman.

Polițista simți câțiva fluturași zburând prin stomac: reușise să-i dea un nume necunoscutei din Sena.

— O muziciană germană, precizează Botsaris.

Milena Bergman...

Numele îi suna cunoscut. Îl întâlnise seara trecută în turnul cu ceas, când scotocea prin colecția de discuri clasice. Milena Bergman era una dintre pianistele ale căror înregistrări le avea Marc Batailley!

— Pentru ce delict figurează în baza de date?

— O chestie veche. Furtul unei genți Bulgari dintr-un butic de pe bulevardul Montaigne, în 2011. Pe atunci, fata era cam cleptomană.

Roxane își conectă casca și, păstrând legătura cu locotenentul ei, deschise Wikipedia din browserul telefonului. Enciclopedia online avea o pagină despre pianistă. Fără să citească articolul, ea privi fotografia necunoscutei: o tânără blondă, cu părul lung, al cărei profil se potrivea cu cel de pe fișa UMJ.

— Cum ai ajuns în posesia amprentelor acestei femei? întrebă Botsaris.

După tonul lui, Roxane înțelese că acesta simțea că-i vorba de ceva necurat. Așa că preferă să-i spună adevărul.

— A fost scoasă acum două zile din Sena de Brigada Fluvială.

— Ce?

— Fără îndoială, o sinucigașă. A fost dusă la I3P, dar după aceea a tulit-o, în timpul transferului.

— M-ar mira mult să fie ea, spuse polițistul.

— De ce?

Botsaris lăsă să treacă mai multe secunde, apoi zise:

— Pentru că Milena Bergman a murit acum un an.

fr.wikipedia.org

Căutare în Wikipedia

Nu sunteți autentificat Discuții Contribuții Creare cont Conectare

Milena Bergman

Milena Bergman este o pianistă germano-suedeză care s-a născut pe 7 iulie 1989 la Linköping și a murit într-un accident aviatic în largul arhipelagului portughez Madeira.

Biografie

Singură la părinți, fiica unui inginer aeronautic german și a unei profesoare de muzică suedeze, Milena Bergman trăiește în Suedia până în 1996, când familia ei se mută la Hamburg. Începe să studieze pianul mai întâi cu mama ei, apoi la Johannes Brahms Konservatorium și la Hochschule für Musik und Theater din München, la clasa profesoarei Margarita Anke.

În paralel cu studiile, participă la numeroase masterclass în Italia, Franța și Statele Unite, cu maeștri precum Aldo Ciccolini sau Regina Noack.

Pe parcursul studiilor, obține mai multe premii internaționale, cum ar fi Premiul I la Concursul Internațional de pian Arthur Rubinstein de la Tel-Aviv (2002), medalia de aur a Principatului Monaco sau Premiul II la Concursul Internațional Ceaikovski în 2007.

Aceste recompense îi permit să se lanseze într-o carieră internațională de concertistă și îi oferă ocazia să apară alături de cei mai mari dirijori și să cânte în cele mai renumite săli: marea sală a conservatorului din Moscova, teatrul Mariinski din Sankt-Petersburg, Filarmonica din Berlin, Fundația Vuitton din Paris, Royal Festival Hall din Londra, Carnegie Hall din New York, Suntory Hall din Tokyo.

Apariția, în interpretarea ei, a celor opt *Impromptus* de Franz Schubert, realizată de Deutsch Grammophon, este salutată de mulți critici și entuziasmează publicul, pianista devenind o referință imediată a înregistrării acestei opere.

Recunoscută mai ales ca specialistă în Schubert, Milena Bergman este totodată o mare interpretă a muzicii lui Debussy și a lui Ravel. Este apreciată pentru virtuozitatea ei, pentru tușeul rafinat și sonoritatea învăluitoare și poetică. Reputată perfecționistă, pianista înregistrează puțin, dar susține numeroase concerte, în special în Asia, unde notorietatea ei este mare.

Extrem de discretă și rar prezentă în mass-media, Milena Bergman a afirmat adesea că pasiunea pentru pian nu constituie cel mai important lucru din viața ei. De altfel, de-a lungul carierei, ea și-a luat în mai multe rânduri perioade sabatice ca să studieze, să citească și să practice sporturile ecvestre.

Este una dintre cele 178 de victime ale accidentului cursei Buenos Aires–Paris, când avionul s-a prăbușit în apropiere de Madeira, pe 8 noiembrie 2019.

Discografie

2007 — Franz Schubert: Impromptus D 899 & D 935
2009 — Franz Schubert: Sonatele D 959 & D 960
2011 — Johannes Brahms: Concertul pentru pian și orchestră nr. 2, NHK Symphony Orchestra (Tokyo)
2012 — Claude Debussy: Preludii — Cartea 1 și 2
2013 — Claude Debussy: Imagini 1&2, Children's Corner
2015 — Maurice Ravel: Sonate și Trio (cu Renaud Capuçon și Yukiko Takahashi)
2016 — Mozart: Concertele pentru pian nr. 23 și nr. 26, Seoul Philharmonic Orchestra, dirijor Chung Myung-whun
2018 — Philip Glass, Studii pentru pian
2020 — The Last Recording, Orquesta Filarmónica de Buenos Aires

Acest articol este preluat parțial sau în totalitate din articolul de pe Wikipedia în limba engleză, intitulat „Milena Bergman" (vezi lista autorilor).

4

Pasagera zborului AF 229

Existența umană este o farsă tristă, născocită de zei.

Serge FILIPPINI

1.

— Sunteți de la poliție, nu-i așa?

Timpul regăsit era un butic lung și îngust, înghesuit între două magazine de lux de pe strada Marbeuf. Decorul și atmosfera lui te duceau cu gândul la interiorul unei berline scumpe. Odată ce intrai, spațiul era amenajat ca un mic salon, cu o masă joasă din lemn de nuc în jurul căreia erau așezate niște scaune de piele deschisă la culoare. Bâzâitul domol al caloriferului electric și mirosul de nou te invitau să te simți confortabil, să admiri pe îndelete cronografele unor case celebre de orologerie. În fundul încăperii, în spatele unei tejghele de marmură verde, ceasornicarul era la fel de elegant: haină cambrată, batistă rulată în buzunarul de la piept, ochelari cu rame de baga, vestă cu motive *paisley* din care atârna lanțul unui ceas de buzunar.

— Vă așteptam, adăugă el în chip de bun venit.

— Chiar?

— Sunteți de la poliție și ați venit să-mi vorbiți despre Résonance.

Roxane își puse legitimația pe tejghea.

— Ați ghicit, sunt polițistă. Aș vrea să vă pun câteva întrebări cu privire la un ceas pe care vi l-a încredințat aseară un oarecare Anthony Moraes.

— Exact asta vă spuneam: Résonance.

Roxane se încruntă. Cu redingota, ceasul de buzunar și retorica lui de doi bani, ceasornicarul te ducea cu gândul la Iepurele Alb din *Alice în Țara Minunilor*. Iar ei îi venea să-i tragă palme.

— După ce bărbatul a ieșit din magazinul meu, i-am anunțat imediat pe colegii dumneavoastră de la comisariatul arondismentului 8, o asigură el scoțând în fața lui o cutiuță de lemn marchetat.

În interior se afla un ceas de platină cu o carcasă originală în formă de țestoasă.

— De ce ați sunat polițiștii atât de repede? Erați sigur că e furat?

— Da.

Ea depărtă brațele în semn de neînțelegere.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că acest ceas este unic și eu sunt cel care l-a vândut proprietarului său.

Roxane dădu din cap. Lucrurile luau o întorsătură neașteptată.

— O cafea, domnișoară? Scuzați: o cafea, *căpitane*?

— Da, vreau. Tare și fără zahăr.

În timp ce Iepurele Alb trebăluia în jurul cafetierei, Roxane examină ceasul mai cu atenție. Nu văzuse niciodată ceva asemănător. În interiorul unui cadran sidefat

albastru-pal, două indicatoare păreau să se privească în oglindă.

— În asta constă unicitatea acestui ceas, explică ceasornicarul. Posedă două balansiere care sfârșesc prin a bate în același timp.

— Și la ce servește acest lucru?

— La nimic, zâmbi el. Este doar o formidabilă inovație și, mai ales, un simbol extraordinar.

— Ce simbolizează?

— Primul său proprietar, pictorul John Lorentz, vedea în asta două inimi care bat la unison.

Îi plăcu expresia, care îi aminti de versurile lui Aragon: „Mi-am pus inima în pumnul tău/Bate la unison cu-a ta".

Ceasornicarul reveni cu o tavă de argint pe care erau puse două cești de porțelan.

— La moartea lui Lorentz, ceasul a fost cumpărat de soția scriitorului Romain Ozorski, care voia să i-l dăruiască soțului ei. Ea a pus să fie gravată inscripția de pe verso.

Roxane întoarse ceasul și citi: *„You are at once both the quiet and the confusion of my heart"*.[1]

— Este extras dintr-o scrisoare a lui Kafka adresată lui Felice Bauer. Frumos, nu-i așa?

Tocmai se produsese un declic. Acum, Roxane găsea și ea această creație sublimă și poetică. Și ea dorea s-o poarte și să simtă ceasul cum îi bate la încheietură și îi luminează inima.

— După divorț, Ozorski a vrut să scape de ceas, reluă orologierul, și l-am cumpărat eu pentru unul dintre clienții mei.

---

1 „Ești în același timp liniștea și zbuciumul inimii mele." (în lb. engl. în orig.) (*N.t.*)

— Pentru cine?

— Secret profesional.

Ea ridică ochii la cer a exasperare.

— Din câte știu, nu sunteți nici judecător, nici medic, nici avocat.

Iepurele Alb nu opuse rezistență mult timp.

— Clientul meu este un admirator al lui Orzoski: romancierul Raphaël Batailley.

Roxanne își lăsă ceașca jos, nedumerită.

— Are vreo legătură cu comisarul Batailley?

— Bineînțeles, e fiul lui. Nu ați citit nicio carte scrisă de el?

Ea clătină din cap. Ce căuta fiul lui Batailley în povestea asta?

— Așadar, acest ceas îi aparține lui Raphaël Batailley?

— Exact. (Își scoase telefonul din buzunarul hainei.) De altfel, am încercat să vorbesc cu el încă de aseară. Nu mi-a răspuns, dar i-am lăsat un mesaj.

— Și nu v-a sunat?

— Nu.

Printr-un semn făcut cu degetul arătător, Roxane îi ceru ceasornicarului să-i dea iPhone-ul. Profită de faptul că acesta era cooperant și consultă fișa lui Raphaël Batailley care conținea și adresa lui: *The Glass House*, strada Assas, nr. 77 bis, arondismentul 6.

— *The Glass House*?

— După cum îi spune și numele, este o casă din sticlă, construită de un arhitect american în anii 1960, pe care a cumpărat-o domnul Batailley. Se pare că merită văzută.

Ea reveni la ceas, pe care și-l puse la încheietura mâinii.

— Cât valorează o bijuterie ca asta?

— O mică avere.

Roxane scoase fotografia necunoscutei.

— Ceasul ăsta a fost recuperat de la mâna unei tinere care a fost scoasă din Sena în noaptea de sâmbătă spre duminică. Vă spune ceva fața ei?

— Este frumoasă. Ai zice că-i Ophelia pictorului Arthur Hughes.

— Dar n-ați văzut-o niciodată?

Iepurele Alb clătină din cap și arătă spre ceas.

— Nu uitați să mi-l dați înapoi înainte de a pleca.

— Nu, îl păstrez. Contați pe mine, îl restitui eu proprietarului!

2.

La Podul Alma, Roxane luă un tren RER care o duse până la gara Pont du Garigliano, în apropiere de spitalul Pompidou. Profitase de drum pentru a-l suna pe Johan Moers.

— E o mare problemă cu rezultatele tale ADN.

— Care?

— Se potrivesc cu profilul unei moarte, deși părul provine de la o fată scoasă în viață din apele Senei, acum două zile.

— Dacă e o greșeală, aceasta nu-mi aparține mie, se apără criminalistul.

— Refă totuși o secvențiere, îi ordonă ea. *Tu însuți*, nu asistentul tău.

— OK, oftă el.

— Și vezi ce găsești la analiza urinei. Îți cerusem și asta.

Apoi, folosind browserul telefonului, se lansase într-o căutare rapidă de informații despre Raphaël Batailley. La 40 de ani, tipul, destul de arătos, avea deja o lungă carieră

în spate. Batailley era un grafoman. Scrisese vreo 20 de cărți de genuri foarte diferite, de la roman polițist la roman de groază, trecând prin cărți pentru copii. Destul de discret, era admirat de o mulțime de cititori fideli care îl urmăreau indiferent ce publica. Această adeziune și latura lui cameleonică îi confereau un loc aparte în peisajul literar, departe de textele existențialiste, pretențioase și egocentrice și de intrigile complicate ale cărților de succes. Ultimul lui roman apărut se numea *Timiditatea crestelor*. Întrucât îi plăcuse titlul, Roxane cumpără e-bookul, propunându-și să arunce o privire pe el mai târziu.

Spitalul Pompidou își etala arhitectura pe malul Senei, în apropiere de bulevardul periferic. Ridicat pe cheiul André-Citroën, era o construcție geometrică gigantică. O aglomerare nu foarte armonioasă de vreo 10 clădiri din sticlă legate unele de altele în jurul unei curți interioare, cu un acoperiș tot din sticlă. Un edificiu modern care avea abia opt ani, dar care dădea deja impresia că este vechi și murdar. În concordanță cu ceea ce devenise orașul.

Roxane rătăci o vreme prin atrium, până să localizeze serviciul de reanimare. Ascensorul o duse la primul etaj, unde găsi o asistentă care îi dădu numărul salonului lui Marc Batailley. După un labirint de culoare pe care te împiedicai de cărucioare metalice, ajunse în fața camerei cu numărul 18. Verifică panoul de afișaj care indica numele pacientului și enumera patologiile, tratamentul și rezultatele analizelor. Prin suprafața vitrată o zări pe Valentine care îi făcu semn cu mâna, îndemnând-o să intre. Nervoasă, Roxane împinse ușa și pătrunse în încăpere.

Batailley avea norocul să ocupe o rezervă individuală — chiar dacă, în acel moment, asta nu-i servea

probabil la nimic. Intubat, polițistul fusese așezat pe burtă pentru a respira mai bine. Prin încâlceala de tuburi translucide, arăta exact așa cum și-l imaginase Roxane. Mătăhălos, păr grizonant ciufulit, riduri adânci, barbă de-o săptămână. În jurul patului se aflau un electrocardioscop, o baterie de perfuzii și un ventilator care oxigena pacientul ca un acordeon ce cânta mereu aceeași notă căznită și monotonă.

Așezată alături de el, Valentine își ridică spre Roxane ochii plini de lacrimi.

— Am vorbit cu un medic, zise ea cu o voce tremurătoare. Starea lui nu s-a îmbunătățit. Marc are un plămân perforat și fracturi multiple: la cap, la coaste și la vertebre.

Roxane trase un scaun aflat de cealaltă parte a patului pentru a se așeza lângă studentă. Căută o formulă de consolare, dar nu găsi, așa că vorbi tot despre ancheta ei.

— O cunoști pe Milena Bergman?

— Da, bineînțeles, răspunse Valentine, ștergându-și lacrimile. Era iubita lui Raphaël, fiul lui Marc. A murit în accidentul de avion de care s-a vorbit atâta.

Roxane înghiți în sec. De când intrase pe culoarele albe, mirosul de spital o îngrețoșa: un amestec călduț de dezinfectant, de medicamente și de mâncare proastă.

— De ce-mi vorbiți despre ea? întrebă Valentine.

— Pentru că ADN-ul pe care i l-ai dus lui Johan Moers corespunde cu cel al... Milenei.

Valentine aproape că sări de pe scaun. Pe față i se citea stupefacția.

— Serios? Dar cum este posibil?

— Tocmai: *nu* este posibil.

Polițista se uită la ceasul „ei" și continuă:

— Ai văzut-o de-adevăratelea pe Milena?

— Nu, a murit înainte să-l cunosc pe Marc, dar mi-a vorbit de multe ori despre ea, cu mândrie. Moartea ei l-a devastat pe Raphaël. Marc spunea că se simțea ușurat să locuiască împreună cu el, că altfel i-ar fi fost frică de ce-ar fi putut să facă din cauza disperării.

— Pe el, pe *scriitor*, îl cunoști?

— Da, e un tip extraordinar. Amabil, amuzant, inteligent. Și, în plus, arată bestial. Nu vi se pare?

Roxane făcu un gest vag.

— Nu e chiar genul meu.

Fusese suficient să vorbească despre Raphaël Batailley pentru ca Valentine să-și recapete zâmbetul. Avea sclipiri în ochi. O adevărată admiratoare.

— Idila asta cu pianista... de când data?

Valentine se gândi un moment.

— Aș zice că a început cam cu un an înaintea accidentului. A fost un articol despre povestea lor în revista *Week'nd* de luna trecută. L-a contrariat mult pe Raphaël, fiindcă informația nu ieșise la iveală înainte.

— Cine a divulgat-o?

— Nu se știe.

Roxane se ridică. Simțea că se sufocă. Lumea spitalului o apăsase întotdeauna. I se părea că moartea dă târcoale peste tot cu cortegiul ei sonor angoasant: bipurile monitoarelor, smuciturile cărucioarelor metalice, zgomotul încălțărilor de cauciuc pe linoleumul învechit. Și cu fantomele ei ridicole care bântuiau spațiul, îmbrăcate cu halate de hârtie în culori spălăcite.

— E o chestie pe care n-o înțeleg, reluă ea. Fiul lui Batailley de ce nu este aici? Am încercat să-l sun, venind încoace, dar nu răspunde.

— Probabil că nici nu știe ce i s-a întâmplat tatălui său. Când scrie, pleacă adeseori să se izoleze mai multe săptămâni și nimeni nu știe unde este.

— Fițe de artist, oftă polițista.

— Ați citit cărțile scrise de el?

Roxane clătină din cap.

— Nu citesc decât autori morți.

— Asta-i culmea snobismului.

— Timpul îți permite să faci o selecție. Dar tu le-ai citit?

— Pe majoritatea. Le ador. Toate romanele sunt dedicate surorii lui, care a murit la vârsta de patru ani.

Roxane își aminti de ceea ce-i spusese Sorbier.

— Am auzit vag de povestea asta.

— Știți că Marc era o legendă a poliției?

— Mda, știu: anii 1990, brigada criminalistică din Marsilia, povestea cu ucigașul în serie și tot folclorul din jurul Horticultorului.

Valentine îi aruncă o uitătură urâtă, ca o gardiană a templului legendei familiei Batailley ce era.

— Marc era căsătorit cu o fostă dansatoare din Baletul Național din Marsilia. Și-au pierdut fetița în împrejurări tragice.

— Adică?

— O chestie cu adevărat îngrozitoare. (Arătă cu un gest trupul inert de pe pat.) N-am chef să vorbesc despre asta în fața lui. După tragedie, cuplul s-a despărțit și Batailley a fost mutat la Paris.

— O frumoasă familie de țicniți.

— Sunteți lipsită de inimă.

— Nu, dar aș bea o cafea. Vreau să te duci să-mi aduci. Și mai vreau să nu-mi mai vorbești cu dumneavoastră.

Roxane venise aici cu o idee în minte, dar avea nevoie să fie singură pentru a putea să acționeze. Fată bună, Valentine se ridică și caută mărunțiș în geantă pentru automatul de cafea.

— Cum vreți cafeaua?

— Scurtă și fără zahăr.

— Aș fi putut să bănuiesc!

Abia ieși studenta din încăpere, că Roxane se și repezi la singurul dulap din cameră. Înăuntru se aflau lucrurile personale ale lui Marc Batailley: niște jeanși, o pereche de cizme, o cămașă, un pulover cu anchior, un ceas Seiko UFO negru cu roșu, datând din anii 1970. Agățată pe un umeraș, o geacă trei sferturi de piele tocită în care erau un portofel, un iPhone încărcat încă și o legătură de chei. Roxane le strecură pe acestea din urmă în buzunarul de la jeanși.

— Așa deci, îi buzunărim pe bolnavi?

Interpelarea o făcu să tresară. Un medic de la reanimare tocmai intrase în cameră, fără îndoială pentru a actualiza prescrierea de medicamente. Avea o siluetă longilină, părul de un roșu incandescent, tuns perie, și niște ochi verzi minusculi, rotunzi ca niște bile.

— Iau cheile ca să-i aduc niște haine curate, se apără ea.

— Mda... Având în vedere starea în care se află, mă îndoiesc că va avea nevoie de un costum în zilele următoare.

— N-o să rămână toată viața așa, nu?

Doctorul nu se sinchisi de politețuri.

— Amicul dumneavoastră are corpul făcut praf. Ambulanțierii l-au adus într-o stare foarte gravă. Cu leziunile și fracturile lui, este foarte posibil să nu scape.

Îi verifică semnele vitale pe cardioscop, saturația de oxigen pe oximetru, îi descâlci cateterele.

— În după-amiaza asta, chirurgii vor încerca să-l opereze la o vertebră, anunță el. Să vedem ce se întâmplă înainte de a ne face iluzii deșarte.

În momentul în care pleca, roșcatul cu zâmbet sadic se întâlni cu Valentine care se întorcea de la automatul de cafea.

— M-am gândit la ceva, zise studenta întinzându-i un pahar lui Roxane. Dacă Milena avea o soră geamănă? Asta ar explica posibilitatea unui ADN identic, nu?

— Nu, nu, las-o baltă! Faza cu gemenii n-o întâlnești decât în romanele polițiste. Și nu în alea bune.

— Ați putea totuși să dați câteva telefoane pentru a elimina pista, replică studenta, vexată.

— Concentrează-te mai degrabă pe saloanele de tatuaj. E o muncă mai ingrată, dar mai utilă.

— Deja am sunat la câteva, dar n-am rezolvat nimic. Coroanele de iederă nu sunt foarte frecvente. Oamenii preferă coroanele de laur, care simbolizează victoria. La fel, nimeni n-a auzit de tatuaj cu piele de căprioară sau de pui de căprioară. Cel mult capete de cerb, care evocă dominarea sau renașterea.

— Continuă să faci săpături, îi ceru Roxane deschizând ușa. Eu o să încerc să dau de Raphaël Batailley.

3.

Taxiul se pierdu în circulația din strada Vaugirard. Furios, șoferul blestema „pistele de biciclete pentru nenorociții de bobo-hipsteri", îi înjura pe „idioții de ecologiști" și pe primărița Parisului care, după părerea lui, „transformase Orașul luminilor în Orașul gunoaielor". Alegerile municipale trecuseră, dar taximetristul era tot în campanie.

— Ați auzit de sindromul Paris? întrebă el aruncând o privire spre Roxane în oglinda retrovizoare.

Fără să-i aștepte răspunsul, își etală știința.

— Este un soi de șoc psihologic puternic pe care-l resimt unii turiști străini când vin să viziteze capitala. Li s-au vândut Amélie Poulain, *Emily in Paris* și șarmul colinei Montmartre, și descoperă RER B, poarta la Chapelle, colina cocainei și pisoarele în aer liber ale mămicii Hidalgo.

Roxane nu se putu abține să nu zâmbească. Își puse căștile la urechi și începu să asculte pe telefon ultima înregistrare comercializată de casa de discuri a Milenei Bergman. Sub titlul *The Last Recording*, albumul propunea înregistrarea concertului dat de Bergman la Teatro Colón din Buenos Aires, acompaniată de Orquesta Filarmónica. Două zile mai târziu, pianista avea să-și găsească sfârșitul într-unul dintre cele mai grave accidente ale aviației civile franceze.

Roxane descărcase mai multe articole din diferite ziare pentru a-și reîmprospăta memoria. Își chinuia ochii pe ecranul mic al iPhone-ului ei, încercând să rețină cât mai multe detalii.

Avionul Air France 229 se prăbușise în mare pe 8 noiembrie 2019, provocând moartea celor 178 de persoane aflate la bord, dintre care 10 membri ai echipajului.

Accidentul era recent, așa că numeroase proceduri juridice erau încă în curs. În Franța se deschiseseră două anchete principale: una „judiciară", pentru ucidere involuntară, și alta „tehnică", sub egida BEA, Biroul de Anchete și Analize.

Dincolo de rapoarte și expertize, toată lumea era de aceeași părere în privința mai multor fapte. În momentul dispariției, avionul se afla undeva deasupra oceanului,

între Tenerife și Madeira. Decolase din Buenos Aires la începutul după-amiezii și urma să ajungă la Paris pe la ora 7 dimineața. Zborul fusese complicat: o vreme execrabilă, cu furtuni repetate care provocaseră turbulențe pe toată durata traseului. O mare parte a avioanelor care trebuiau să survoleze zona în care avusese loc accidentul aleseseră în ziua aceea să o ocolească, dar nu asta a fost și decizia căpitanului zborului 229.

După primele ipoteze extravagante — un atac terorist condus de pirații aerului, un fulger care ar fi lovit aparatul și ar fi provocat o pană electrică totală, o preluare a controlului avionului de la distanță —, rapoartele intermediare ale BEA prezentaseră accidentul într-o lumină mai rațională. Traversarea unei furtuni la mare altitudine provocase formarea de cristale de gheață pe sondele avionului. Givrajul aparatelor de măsură dereglase temporar indicațiile de viteză afișate în cockpit și deconectase pilotarea automată.

Rapoartele vorbeau cu reținere și de „reacții neadecvate ale piloților" care provocaseră decroșajul avionului și ieșirea lui din domeniul de zbor. Mai prozaic, se înțelegea că tipii fuseseră complet depășiți de situație. Transcrierea înregistrărilor din timpul zborului îți dădea fiori reci pe șira spinării și arăta o panică generalizată și o lipsă totală de control. Nici măcar o clipă, piloții nu înțeleseseră ce se întâmplă.

Fidelă sieși, acționând ca o haită, drapată în virtutea ei imaculată, o anumită parte a presei i-a atacat pe membrii echipajului, scotocind prin toate ungherele vieții lor private pentru a scoate la iveală „o grămadă de secrete mizerabile". Sub pretextul anchetei, a fost dat în vileag totul: amante, divorț, psihoterapie, somnifere, apetența

pentru petreceri, frecventarea barurilor cu prostituate din cartierul Recoleta. Toată lumea avea ceva să-și reproșeze. Oricât de detestabile ar fi aceste practici, faptul era clar: niciunul dintre cei trei piloți nu reușise să redobândească controlul asupra avionului, îl lăsaseră să cadă până la impact.

Din ultimele pagini ale raportului aflai, aproape ușurat, că majoritatea pasagerilor nici nu-și dăduseră seama că avionul era în situație critică. Era noapte, hublourile erau închise, multe centuri de siguranță nu erau puse.

Totul se petrecuse foarte repede. Între decroșaj și momentul în care aparatul lovise suprafața apei în plină viteză se scurseseră mai puțin de trei minute. Pasagerii muriseră pe loc. Resturile avionului se duseseră la fund, dar într-o zonă destul de puțin adâncă, astfel că se reușise recuperarea cutiilor negre în timp ce mai emiteau încă semnalul cu ultrasunete ce permite localizarea lor. În câteva luni, o mare parte a epavei fusese scoasă la suprafață. Din cele 178 de victime, fuseseră recuperate și identificate 121 de trupuri care fuseseră încredințate familiei lor.

Printre ele se afla și cel al Milenei Bergman.

5

În casa de sticlă

Aprobarea celorlalți este un stimulent de care uneori e bine să te ferești.

Paul CÉZANNE

1.

Pe strada Assas, intrarea în casa familiei Batailley era ușor de ratat. Pentru a ajunge la ea, trebuia mai întâi să treci de o poartă din fier forjat care permitea accesul la o alee îngustă. Pe vreo 20 de metri, drumul se întindea de-a lungul grădinii botanice a Facultății de Farmacie, după care dădea într-o curte cu verdeață a unei coproprietăți. Plin de copaci și de plante, locul avea un aer campestru atât de rar în Paris! Amintire a grădinii bunicii ei, Roxane identifică un șir de tufe de leandri roz, doi tei argintii mari, un arțar și chiar un neverosimil ginkgo biloba care își pierdea frumoasele frunze de culoarea topazului. În sfârșit, dincolo de o perdea înaltă de platani desfrunziți, casa de sticlă i se oferi în întregime privirii.

Ceasornicarul nu mințise. *The Glass House* era un uriaș paralelipiped translucid, grefat pe un mic imobil

de trei etaje din cărămidă brun-gălbuie. Roxane citise în taxi că această clădire fusese într-adevăr construită în anii 1960 de un arhitect american care locuia la Paris, un oarecare William Glass, al cărui patronim rezona în mod deosebit cu realizările lui. Glass era într-adevăr un teoretician obsedat de transparență. Avea la activ proiecte celebre: teatrul de sticlă din Copenhaga, școala de arhitectură din Bilbao, sediul societății Green Cross din New York...

Roxane făcu turul edificiului. Nu era nici țipenie de om pe-acolo. Marea forță a casei stătea în simplitatea ei și puritatea liniilor. Un vis arhitectural pentru amatorii de minimalism. O simplă structură de oțel gri-mat suporta o înșiruire de geamuri care înlocuiau pereții. În mod uimitor, din grădină nu se vedea mare lucru în interior. Cerul, soarele, norii, forma ramurilor și podoaba copacilor se reflectau în ele într-un joc hipnotic în perpetuă mișcare.

Apropiindu-se de dala din sticlă jivrată care servea drept ușă de intrare, Roxane auzi un declic și se miră să vadă panoul pivotând. Una dintre cheile pe care le luase de la spital funcționa probabil ca o parolă electronică ce descuia automat ușile când te apropiai.

Trecu pragul și se trezi într-un soi de loft. Nu mai văzuse niciodată o asemenea locuință. Nu exista niciun perete despărțitor. Niște piese de mobilier din lemn brut, joase și alungite, delimitau spațiile. Indiferent în ce loc te aflai, privirea străpungea încăperea dintr-o parte în alta. *Conceptul de apartament cu dublă expunere la 360 de grade*, gândi ea înaintând pe pardoseala de cărămizi roșii patinate, aranjate în zigzag, ca un veritabil parchet în stil unguresc din lut ars.

De ce venise aici? Nici chiar ea n-avea măcar cea mai mică idee. Voia să adulmece locul, căci el reflecta adesea

personalitatea celor care locuiau acolo. Iar acum, familia Batailley o interesa la fel de mult ca Milena Bergman. Voia mai ales să se agațe de această anchetă cât mai mult timp posibil. Era un colac de salvare nesperat. Sorbier, Botsaris și ceilalți crezuseră că o pun pe tușă, dar destinul — nenorocitul ăsta de destin care prea des o descurajase — tocmai o dusese pe pista unui caz ieșit din comun, pe cât de intrigant, pe atât de misterios.

Pași pe urmele celor doi Batailley, plimbându-se prin locuință, ca și cum ar fost la ea acasă. Locul o duse mai întâi cu gândul la un mic muzeu particular. Ca și tatăl lui, scriitorul avea bun gust. Operele de artă — sculpturi și picturi — umpleau spațiul cu o grație stranie. Recunoscu o statuie monumentală tipică a sculptorului Bernar Venet: cercuri torturate din oțel patinat care păreau să se încolăcească la nesfârșit. Un minotaur gigant din bucăți de tablă calaminate, precum și o litografie mare a lui Hans Hartung, ceva între hașuri și turbioane, cu dominantă albastru-nocturn.

Dar opera de artă cu adevărat splendidă era priveliștea asupra exteriorului. Deschiderea spre natură care dădea impresia că arborii și plantele făceau parte din casă. Și care o determina pe Roxane să-și pună o întrebare: de ce oare romancierul nu scria în acest cadru încântător?

Cam peste tot pe pereți și în bibliotecă se găseau fotografii cu pianista și scriitorul. Milena și Raphaël la New York, Milena și Raphaël pe pârtiile de la Courchevel, Milena și Raphaël pe Coasta de Azur și tot așa. Cu părul în vânt și zâmbetul pe buze, cuplul își afișa iubirea în mod fățiș. O fericire poate cam exagerată sau prea jucată. O fericire pe care vrei mai mult s-o vadă alții decât s-o trăiești tu însuți. *Nu*, se simți ea obligată să recunoască, spunea

asta pentru că era invidioasă. Roxane se rușină de căderea ei în mediocritate, contaminată de ranchiună, fiindcă ea nu trăise niciodată decât povești de dragoste nasoale. Adevărul era că Milena Bergman era de o frumusețe ieșită din comun. În orice fotografie, părul ei blond era ca o aură de praf stelar. Un soi de melancolie eterată și extrem de grațioasă emana din toată ființa ei. Adevărul era că Roxane era pur și simplu geloasă. Recunoscu asta în sinea ei, iar în clipa următoare îi păru rău pentru pianistă și pentru destinul ei funest.

Încăperea era glacială. Încălzirea venea probabil din pardoseală, căci nu exista niciun calorifer, fără îndoială din rațiuni estetice. De-a lungul unui mic zid de piatră se înșirau arzătoarele unui șemineu cu gaz. Roxane apăsă pe întrerupător și imediat niște flăcări portocalii alungite începură să danseze în aer deasupra patului de pietricele albe.

Atracția focului o făcu să rămână lângă vatră. Pe unul dintre cele două fotolii *lounge* care încadrau șemineul, găsi — sub un vechi cardigan din tricot gofrat — numărul din *Week'nd* de care îi vorbise Valentine. Oscilând între informație, *lifestyle* și *people*, publicația se voia de top, undeva între *Vanity Fair* și *M, le magazine du Monde*. Revista era deschisă la pagina cu articolul care, la un an după prăbușirea cursei Buenos Aires–Paris, dezvăluise relația dintre Milena și Raphaël.

În joacă și pentru a simți prezența lui Raphaël Batailley, luă pe ea cardiganul de lână. Din el emana un parfum subtil, amestec de iod și portocală amară. Se lăsă să cadă în fotoliu și citi articolul cu o plăcere pe care nu și-o permitea de obicei, nici măcar în saloanele de coafură.

Înțelegea că articolul îl înfuriase pe Raphaël, reaprinzându-i durerea și transformând o tragedie intimă în

subiect de bârfe. Înțelegea totodată și de ce Raphaël Batailley și Milena Bergman se plăcuseră probabil: doi artiști populari, dar discreți, care trăiau din arta lor exercitând-o în afara societății, departe de bisericuțe și grupuri. Milena nu era la fel de adulată ca alte staruri din generația ei, precum Hélène Grimaud, Khatia Buniatishvili sau Yuja Wang. Dar nici nu căuta să fie. Ea repeta fără încetare că pasiunea pentru pian nu constituia cel mai important lucru din viața ei.

Lectura articolului ridica imediat două întrebări. De ce acesta nu apăruse decât acum? Și cine îi furnizase informațiile jurnalistului — un oarecare Corentin Lelièvre —, dându-i acces la fotografii private și la o mulțime de anecdote confidențiale? Îi trecu prin minte o idee. Butonă telefonul și, intrând pe site-ul revistei, reuși să-l contacteze pe Lelièvre și să înceapă un dialog. Foarte dezagreabil și în permanență prudent, jurnalistul se credea Bob Woodward. O puse pe Roxane la locul ei, ținându-i chiar lecția despre secretul surselor, după care îi închise telefonul în nas.

Polițista inspiră profund pentru a-și păstra calmul, propunându-și să-și atingă scopul mai târziu, prin alt mijloc. Profită de faptul că avea telefonul în mână și îl sună din nou pe romancier. Surpriză! O sonerie discretă se făcu auzită în încăpere. Roxane căută să afle de unde venea zgomotul și descoperi iPhone-ul lui Raphaël în sertarul unui birou din lemn de nuc, pus alături de pașaport, cheile de la mașină, un carnet de cecuri și o cartelă magnetică pentru parcarea André Honnorat. Pentru orice eventualitate, încercă să activeze telefonul, dar acesta se închise. Nu mai avea baterie.

E ciudat că Batailley a plecat fără să-și ia mobilul.

2.

Încă înfofolită în cardiganul de lână, Roxane se întoarse și se întinse în fotoliul de lângă șemineu. Închise ochii și văzu defilându-i prin minte imaginile accidentului aerian. Frica, urletele, conștientizarea brutală a morții iminente. Trebuia să ajungă la sursa informației: identificarea trupului neînsuflețit al Milenei. Era singurul mod de a se lămuri în privința morții ei. Se gândi câteva minute cum să procedeze, care era cea mai bună metodă? Se pierdea în meandrele serviciilor de poliție. Complexitatea asta era paralizantă și contraproductivă. Cea mai neînsemnată căutare de informații se lovea de o birocrație kafkiană, de concurența între servicii, de inerția proprie administrației franceze.

Refuzând să se descurajeze, făcu în minte lista contactelor ei de la Institutul de criminalistică al jandarmeriei naționale. În cele din urmă, îl alese ca punct de intrare pe Bertrand Passeron, unul dintre veteranii de la Unic, Unitatea națională de investigație criminală. Se îndoia de faptul că el putea să-i dea direct niște informații, dar probabil că ar putea să joace rolul de *go-between* și s-o pună în legătură cu o altă unitate. Passeron o simpatiza de când lucraseră o scurtă perioadă împreună la una dintre ramificațiile afacerii Dupont de Ligonnès, unul dintre cele mai mari eșecuri ale BNRF.

— Salutare, Roxane, o întâmpină el cu o voce cântată.

Passeron trebuie că ieșise de câteva luni la pensie și, deși lucrase tot timpul la Paris, păstrase un puternic accent din sud-vest.

Ea îi spuse că era în căutarea unor informații despre identificarea trupurilor celor morți în accidentul cursei Buenos Aires–Paris.

— Oh, U2I se ocupă de genul acesta de solicitări.

Roxane se aștepta la acest răspuns. U2I, Unitatea de investigație și de identificare, fusese creată cu aproape 30 de ani mai înainte, cu ocazia accidentului de pe muntele Sainte-Odile. Era vorba de tipii care erau trimiși la fiecare catastrofă — prăbușire de avion, accident grav de circulație, atentat în străinătate — care implica victime de naționalitate franceză.

— Ai cumva telefonul vreunui tip care ar putea să-mi dea informații despre identificarea unui corp?

— Trebuie să mă uit. Ce cauți mai exact?

— Să verific două-trei detalii.

— O să încerc să-ți găsesc pe cineva, promise Passeron. Lasă-mi un pic de timp.

Roxane închise, spunându-și că subterfugiul nu va mai dura foarte mult. În ultimele ore reușise să găsească ajutor, fiindcă interlocutorii săi credeau că discută cu BNRF-ul. Dar, mai devreme sau mai târziu, vestea suspendării ei avea să se răspândească. Între timp, mai avea câteva zile de libertate pentru a realiza o anchetă fără hârțogăraie și fără piedici. Și era foarte hotărâtă să profite de acest lucru.

O rafală de SMS-uri o scoase din gândurile ei. Valentine. Studenta sunase la Deutsche Grammophon, apoi la agentul Milenei. După cum bănuise Roxane, pianista nu avea evident nicio soră geamănă și de altfel nici frați sau surori. Tatăl ei murise de mult. Maică-sa se recăsătorise și trăia la Dresda cu un profesor ieșit la pensie.

Sună la editura lui Raphaël Batailley și vezi dacă ei știu unde se află, îi ceru ea studentei.

Apoi închise ochii și profită de căldura și liniștea din încăpere pentru a-și relua reflecția. Avusese dreptate

să se ambaleze cu privire la acest caz. Totuși, era prea implicată pentru a-și da seama de toate dedesubturile. Contextul era bogat, dar, fără o echipă împreună cu care să facă ancheta, nu-și putea oferi luxul de a se ocupa de toate. Pentru a avansa, trebuia să se concentreze pe două obiective: să identifice fata și s-o găsească.

— Ce faceți aici?

Interpelarea o făcu să tresară.

Deschise ochii și se ridică. O femeie stătea în fața ei, înarmată cu o găleată și cu un mop cu aburi. Plinuță, la vreo 40 de ani, îmbrăcată cu un tricou galben și o salopetă albastră cu dungi albe. Avea părul decolorat și ochelari-fluture, cu lentile groase.

— Sunt de la poliție, doamnă, zise ea scoțându-și legitimația.

— Și asta vă dă dreptul să vă lăfăiți în acest fotoliu? Cine v-a permis să intrați?

— Ancheta mea.

— Aveți un mandat de percheziție?

Femeia nu era prea amabilă. Roxane încercă să inverseze raportul de forță.

— Dar dumneavoastră cine sunteți?

— Josefa Miglietti, portăreasa. Vin să fac menajul în fiecare marți.

Deschise ușa unui bufet din lemn de nuc în care erau produse de curățenie.

— Îl caut pe Raphaël Batailley pentru a-l anunța că tatăl lui a avut un accident foarte grav ieri-dimineață.

— Chiar așa? întrebă Josefa.

Părea cu adevărat afectată.

— Știți unde este?

— Nu l-am mai văzut de cel puțin două săptămâni.

Roxane îi arătă articolul din *Week'nd*.

— Dar pe ea, o cunoașteți?

— Pianista? Milène nu-mai-știu-cum?

— Da, n-ați văzut-o dând târcoale prin zonă recent?

— Recent? A murit de un an! Nu prea sunteți la curent!

— Sau pe cineva care seamănă cu ea? sugeră Roxane.

Portăreasa clătină din cap.

— Singura dată când am vorbit cu ea a fost acum mai bine de un an. Venise aici pentru câteva zile.

— Când mai exact?

— Nu mai știu. În vară, probabil. În perioada în care credeam că domnul Marc avea să moară din cauza cancerului de plămâni.

— N-ați remarcat nimic suspect în imobil în ultimele două zile? insistă Roxane.

— În afară de dumneavoastră?

— Bineînțeles, în afară de mine!

Josefa se scărpină în cap.

— Un jurnalist a încercat în două rânduri să mă interogheze, săptămâna trecută.

— A venit aici?

Portăreasa încuviință din cap.

— A zis că se numește Constantin Lelièvre, sau cam așa ceva.

— Ce voia să știe?

— Cam ce vreți și dumneavoastră, de fapt. Mi-a pus întrebări despre pianistă.

Roxane își scoase telefonul, care îi vibra în buzunar. Un nou mesaj de la Valentine: **Patroana editurii pretinde că RB este la Londra, dar că nu știe unde stă.**

— Hai, valea, că am treabă! ordonă Josefa, prefăcându-se că o împinge pe Roxane cu coada mopului.

Polițista nu se lăsă îndemnată de două ori. Batailley nu era la Londra. De la Brexit încoace, îți trebuia pașaport ca să călătorești în Anglia, iar cel al scriitorului se afla în biroul lui. Editoarea îndruga minciuni gogonate, prin urmare avea să-i facă o mică vizită. Era timpul să dea o lovitură puternică de picior în mușuroiul ăsta de mitomani.

3.

Roxane trăsese de mânecile puloverului, în speranța deșartă de a-și proteja mâinile de temperaturile scăzute. Mărindu-și pașii, suflă în mâini pentru a-și încălzi degetele, în timp ce lacrimile provocate de frig îi curgeau pe obraji. Din fericire, pentru a se duce la editură, Raphaël Batailley nu trebuia să traverseze tot Parisul. În plus, plimbarea era mai degrabă plăcută: grădina Marilor Exploratori, bulevardul Observatorului, bulevardul Montparnasse. Și, la sfârșit, străduța Campagne-Première. Una dintre străzile ei preferate din capitală. Roxane se năpusti pe ea cu același elan ca soarele și vântul. Nici acolo lucrările nu cruțau cartierul. De când venise ultima oară, strada nu se înfrumusețase. În mijlocul fațadelor patinate și colorate se ridica acum un proiect imobiliar tern și cenușiu, înfășurat într-o plasă metalică.

Urâțenia câștigă întotdeauna...

Era una dintre tristele legi necruțătoare ale epocii. În timp ce străbătea artera, se simți permeabilă la amintiri. I se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme. Fără să se anunțe, ca un bufeu brusc, un buchet de reminiscențe o luară cu asalt, pe neașteptate, năpădind-o cu o precizie demoniacă. Se revăzu deodată aici, chiar pe această stradă, într-o seară de iunie 1997, sărbătorind sfârșitul examenelor de bac împreună cu niște

prietene, bucurându-se de perspectiva de a intra într-o excelentă clasă pregătitoare literară la începutul anului școlar următor.

Era ziua în care se celebra Sărbătoarea Muzicii. Era cald. Stânga tocmai câștigase alegerile. Un grup de *baby rockers* cânta *Champagne Supernova* în fața hotelului Istria. Pe atunci, viața i se părea incredibil de bogată, plină de speranță și de posibilități. Astăzi, viața ei era un zid, o suită de probleme de rezolvat, un șir de lovituri pe care trebuia să le pareze, fără să poată da înapoi niciuna. Pusese cruce oricărei perspective de ameliorare sau de dezvoltare personală. Era perfect conștientă că e cu moralul la pământ. Știa că lumea se schimbase definitiv și că ea nu-și va mai găsi niciodată locul.

Ajunse la numărul 13 bis, un imobil de trei etaje din cărămidă roz, adresa sediului editurii Fantine de Vilatte. Sună și pătrunse într-un hol întunecat și îngust care dădea spre o curte pavată. În mijloc, o fântână năpădită de iederă, în jurul căreia se înșirau mai multe ateliere de artist reconvertite în locuințe. Cel mai mare era cel al editurii: o clădire care semăna cu o seră, din cauza acoperișului de sticlă de deasupra birourilor.

— Aș vrea să vorbesc cu Fantine de Vilatte.

— Dacă nu aveți programare, nu va fi posibil.

Tânăra de la intrare îi răspunsese pe un ton condescendent care o irită. Roxane își scoase legitimația și o puse cu fermitate pe biroul de sticlă.

— Sunt de la poliție, drăguță. Așa că ridică-ți posteriorul de pe scaun și du-te...

— Eu sunt Fantine de Vilatte, anunță o voce în spatele ei.

Patroana editurii apăru într-o rază de soare. O femeie elegantă, la vreo 60 de ani, înfășurată într-un șal colorat.

Părul blond-cenușiu era strâns într-un coc împletit sofisticat care o făcea să semene cu o eroină medievală.

— Căpitan Montchrestien de la BNRF. Îl caut pe Raphaël Batailley, în cadrul unei anchete.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Spunându-mi unde este, de exemplu.

Fantine își strânse șalul de mătase în jurul umerilor.

— Rapha este la Londra. Fără îndoială, într-un hotel sau într-o casă închiriată, dar nu știu *absolut* nimic și n-am nicio modalitate de a afla.

Roxane se aștepta la acest răspuns. Ea îi arătă actul de identitate pe care-l găsise în casă.

— Și-a lăsat pașaportul acasă, deci nu este la Londra, deci vă bateți joc de mine, deci o să mă supăr.

Fantine de Vilatte îi răspunse cu un zâmbet liniștit și cu privirea ei cristalină, modalitate prin care îi arăta că nu este impresionată.

— Tatăl lui tocmai a avut un accident grav, argumentă Roxane.

— Chiar nu vă pot spune nimic. Avem un pact de încredere. Când scrie, Rapha dorește să fie singur. Cunoașteți definiția pe care o dă Thomas Mann scriitorului: „un om pentru care scrisul este mai dificil decât pentru ceilalți".

Roxane schimbă macazul.

— O cunoașteți pe pianista Milena Bergman?

— Hm... după nume, răspunse editoarea cu o mică grimasă, dar nu personal.

— Era iubita lui „Rapha" totuși. Nu v-a prezentat-o niciodată?

— Nu, nu-mi vorbea niciodată de ea.

— E ciudat, nu?

— Nu. Raphaël îmi vorbește despre personajele lui. Pentru romancierii ca el, cărțile sunt mai importante ca viața.

„Cărțile sun' mai importonte ca viața." Fantine de Vilatte era opusul lui Passeron: avea un accent ascuțit, nepronunțând *t*-urile și transformând pe „an" în „on".

— Da, mă rog, toate astea nu sunt decât cuvinte, remarcă Roxane.

— Da, nu sunt decât cuvinte, doamnă, dar nu le subestimați puterea.

Roxane oftă. Cât de pretențioși erau oamenii ăștia!

— Pentru mulți artiști, continuă Fantine, scrisul este o portiță de scăpare. Acesta este miracolul ficțiunii: te scoate momentan din realitate. Dar n-am de gând să vorbesc despre asta cu dumneavoastră.

Vilatte era tenace și pedantă. Cel mai rău era că ea chiar credea în balivernele astea.

— Cred că nu înțelegeți bine situația. Marc Batailley este în spital și se zbate între viață și moarte. Cu ce drept îl privați pe fiul lui de această informație?

— Mă puneți într-o situație inconfortabilă.

— Nu, tocmai, vă propun să ieșiți din ea. Fiți convinsă că, dacă tatăl lui moare fără ca el să fi fost anunțat de spitalizarea lui, Raphaël n-o să mai publice nicio carte la editura dumneavoastră.

De data asta, argumentul părea să țină. Editoarea lăsă să treacă minute bune de tăcere, dar în cele din urmă ciripi.

— Raphaël este într-o clinică psihiatrică, zise ea coborând vocea.

Încă de la început, Roxane se așteptase la o chestie dubioasă — și nu era decepționată.

— Unde este internat?

— Nu este *internat*. Stă acolo de bunăvoie.

— Mă luați drept o idioată?

— E vorba de clinica Fitzgerald din Cap d'Antibes. Acolo s-a obișnuit Rapha să-și scrie cărțile în ultimii ani.

— De ce?

— Pentru că-i plac cadrul, mediul, proximitatea maladiei mentale, vertijul pe care i-l provoacă aceasta și care-i alimentează și-i stimulează scriitura.

— Lucrați într-adevăr cu niște țicniți.

— Dumneavoastră nu puteți înțelege.

— Nu, bineînțeles. Noi, polițiștii, suntem prea proști...

Roxane o părăsi pe Fantine de Vilatte și ieși în curte. Se așeză pe o bancă de piatră, lângă fântână, și dădu căutare pe browserul web al telefonului. Intră pe site-ul Air France. La ora aceea din zi, de la Orly erau zboruri spre Nisa din oră în oră. Dacă se grăbea, poate că reușea să prindă cursa de 14:15. Cazul ei se afla la o răscruce. Acum era convinsă că cercetările ei pentru găsirea Milenei Bergman duceau la Raphaël Batailley. Și era hotărâtă să meargă să-l caute.

6

Un scriitor la nebuni

Nebunul și scriitorul sunt oameni care văd abisul și se aruncă în el.

Honoré de BALZAC

1.

„Doamnelor și domnilor, în vederea apropiatei aterizări, vă invităm să vă ocupați locurile și să vă puneți centurile de siguranță. Asigurați-vă că bagajele de mână se află sub scaunul din fața dumneavoastră sau în compartimentele pentru bagaje. Ușile și ieșirile trebuie să rămână degajate. La Nisa este cer senin și o temperatură de 16 grade."

Cu fruntea lipită de hublou, Roxane nu reușea să se trezească. În ciuda agitației pe care i-o provoca ancheta, fusese cuprinsă brusc de o stare de epuizare chiar de la decolare și dormise pe tot parcursul zborului. O durea spatele. Un început de migrenă îi zvâcnea în cap. Hainele, pe care nu și le mai schimbase de ziua trecută, începeau să o incomodeze. Simțea transpirația și avea senzația că este asemenea unor cearșafuri vechi, umede și șifonate.

Își redeschise telefonul chiar înainte de aterizare și descoperi un mesaj de la locotenent-colonelul Najib Messaoudi, de la Unitatea jandarmeriei de identificare a victimelor catastrofelor, care o ruga să-l contacteze. Passeron se ținuse de cuvânt și o făcuse pe mesagerul. Această informație era suficientă pentru a o binedispune. Cuprinsă de elan, fu cât pe ce să-i telefoneze imediat jandarmului, dar rezistă tentației, îmbulzeala de la debarcare nefiind propice unei discuții serioase.

Odată ajunsă în terminal, vru să închirieze o mașină, dar ezită și se mulțumi cu un taxi. La Nisa, aerul era călduț, temperatura primăvăratică și cerul de un albastru profund. Roxane așteptă ca vehiculul să ruleze cu viteză normală pe drumul de pe țărmul mării pentru a-i cere șoferului să închidă radioul, și îl sună pe Najib Messaoudi. Hotărâtă să nu-l supere pe militar, adoptă o atitudine rezervată.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, colonele. Nu vreau să vă plictisesc mult. În cadrul unei anchete, a trebuit să mă interesez de accidentul avionului 229 și aș vrea să verific câteva elemente cu dumneavoastră.

— Vă ascult.

— Am citit că au fost recuperate aproape două treimi dintre trupurile victimelor.

— Așa este, 121 din 178.

— Concret, cine a scos trupurile la suprafață?

— Noi, jandarmeria, în colaborare cu armata portugheză și cu Ministerul de Interne argentinian. Operațiunea a durat șase luni, dar majoritatea trupurilor au fost scoase în două faze. O parte în zilele de după prăbușire și o altă parte, grație unui submarin, după ce am găsit carlinga avionului.

— În ce stare erau?

— Destul de bine conservate, de fapt. Temperatura scăzută a apei și presiunea le-a încetinit descompunerea. Abia după ce le-am scos au început problemele.

— Din cauza oxidării?

— Da. Atât timp cât corpurile sunt în apă, se produce un fenomen de saponificare ce blochează putrefacția. Dar, la contactul cu aerul, corpul se va degrada foarte rapid.

Roxane coborî geamul. Taxiul tocmai trecuse de hipodromul din Cagnes-sur-Mer. Era vreme bună. Aglomerată în timpul sezonului estival, axa rutieră era acum liberă. Marea și cerul se contopeau într-un albastru-azuriu. Această ambianță plăcută te ducea cu gândul la Riviera de altădată și contrasta cu gravitatea vorbelor jandarmului.

— Și după aceea, reluă Roxane, cum se face identificarea?

— Avem două echipe diferite care lucrează la asta. O secțiune *post-mortem*, care prelevă probe de pe corpurile scoase din apă, și o secțiune *ante-mortem*, care contactează familiile pentru a strânge cât mai multe informații posibile, inclusiv genetice, despre victime.

— Conform raportului BEA, toți pasagerii au murit pe loc.

— Da, încuviință Messaoudi, la viteza aia, aparatul s-a făcut bucăți în mod fulgerător. Se vede pe cele câteva autopsii efectuate: oamenii nu au murit înecați, ci din cauza politraumatismelor.

— Nu există nicio șansă ca cineva să fi putut scăpa teafăr?

— Nu, nu văd cum.

După această introducere, Roxane se aventură în miezul problemei.

— N-o să mă învârtesc în jurul cozii, colonele. Caut niște informații despre o victimă anume: pianista Milena Bergman.

— Pentru asta, va trebui să o luați pe calea oficială. Nu cred că vă pot furniza aceste informații la telefon.

— Ce-o să schimbe asta, în afară de faptul că mă face să pierd timp?

— Așa e regula, asta-i tot. Altceva?

— Vă rog, nu mai suport hârțogăraia asta care ne complică viața, chiar nu puteți să-mi spuneți nimic?

— Ce vreți să știți, căpitane?

— Mai întâi, data la care corpul ei a fost scos din apă.

Ea auzi un clic de mouse la celălalt capăt al firului, apoi zgomotul tastaturii computerului.

— Pe 21 aprilie 2020, la câteva zile după ce am localizat cea mai mare parte a carlingii. A făcut parte dintre victimele al căror corp rămăsese legat de scaun.

— A fost ușor de identificat?

— Da, nu știam ce modalitate să alegem. Ca să vă spun drept, a fost o dublă identificare. Mai întâi, comparând cele două fragmente de ADN, cel găsit pe corp și cel recoltat de echipa *ante-mortem*, apoi grație unei radiografii panoramice dentare pe care ne-a furnizat-o familia. A fost mai bine decât puteam spera.

— Aveți fotografii cu corpul?

— Da, dar nu vă bazați pe mine ca să vi le trimit.

— Corpul a fost înapoiat familiei?

— Ca toate celelalte pe care le-am recuperat.

— Știți ce s-a întâmplat cu el?

Un nou clic de mouse.

— Milena Bergman a fost incinerată în Germania, la Dresda, pe 18 mai, anul trecut.

2.

Mașina rula acum pe drumul spre Cap d'Antibes în direcția peninsulei Îlette. Cadrul încântător și mirosul pinilor distilau un parfum de vacanță. Nu lipsea decât cântecul greierilor pentru ca tabloul să fie perfect. Roxane își frământa mintea cu ceea ce-i spusese Messaoudi: Milena Bergman era moartă. Fără nicio urmă de îndoială. Fusese identificată de cei mai buni experți ai jandarmeriei și incinerată. Atunci de ce părul necunoscutei se potrivea cu ADN-ul din baza de date a Ministerului de Interne? Recapitulă în minte ceea ce-i spusese Botsaris: Milena Bergman figura în FNAEG după o condamnare de acum nouă ani pentru furt dintr-un butic de lux. Fusese ceva în neregulă atunci cu prelevarea genetică? Presa vorbise despre această arestare? Existau fotografii cu incidentul? Trebuia să verifice.

Taxiul ajunse în fața unui porți înalte, impersonale, din fier forjat, prevăzută cu două camere de supraveghere.

— Sunteți sigur că aici este?

— Asta îmi spune GPS-ul, răspunse șoferul luând drept martor ecranul: clinica Fitzgerald.

— Așteptați-mă aici.

— Contorul merge. Dumneavoastră plătiți.

Roxane sună, se prezentă și așteptă un moment ca cele două părți ale porții să se deschidă, pentru a permite accesul într-un parc împădurit. Coborî și o luă pe jos pe o alee de pietriș care traversa păduricea de pini pe o distanță de 150 de metri. O casă mare în stil neoclasic, cum se construia în anii 1920, se ridica în mijlocul pinilor și al eucaliptilor.

Erau zilele cele mai scurte ale anului. În câteva minute, aerul se răcorise. Soarele apunea deja, împodobind

cerul cu dâre roșietice. În parc, câțiva pacienți terminau o partidă de crichet, alții jucau popice sau fumau o țigară, așezați pe o bancă, cu privirea pierdută în gol. Timpul își încetinise curgerea, cadrul era atemporal, ceva între cămin de bătrâni, grădiniță și centru de dezintoxicare. Nimic nu trăda cu adevărat epoca. Ar fi putut foarte bine să fie cu un secol mai înainte. Roxane se gândi la imaginile cu hotelurile de lux rechiziționate pentru a fi transformate în spitale militare, în timpul Primului Război Mondial.

O intuiție: în loc să intre în clădire, continuă să meargă pe cărare până la un platou stâncos care cobora spre mare. Atunci îl văzu, din depărtare, instalat mai deoparte, sub un soi de colibă de paie care avea forma unui chioșc de muzică. Îl observă pe îndelete înainte ca el să o vadă. Așezat la o masă de grădină, în fața laptopului și a unei sticle de vin alb, Raphaël Batailley avea privirea pierdută în zare.

Nici măcar când începuse să se apropie de el, nu părea să-i remarce prezența. Peste cămașa albă purta un cardigan bleumarin, același model ca acela pe care ea îl văzuse chiar de dimineață în casa de sticlă. De aproape, i se păru la început că are înfățișarea și postura unui aristocrat englez ieșit dintr-un roman de E.M. Forster. Apoi aerul lui neîncrezător o duse cu gândul la niște actori de cinema: un punct de echilibru între dandismul lui Rupert Everett și chinurile lui Montgomery Clift.

— Sunteți deja la aperitiv sau este sticla de la prânzul care se prelungește? întrebă ea.

Era tot ce-i venise în minte pentru a începe conversația.

Scriitorul își întoarse brusc spre ea coama neagră de păr și ochii verzi, nemulțumit că era deranjat, ca și

cum Roxane tocmai îi administrase niște șocuri electrice. Polițista rămase la povestea cu vinul.

— Îmi oferiți un pahar?

În mod provocator, el îi întinse sticla bine începută — un Meursault-Perrières care nu mai era foarte rece — și, ca să braveze, polițista o luă și bău o gură direct din ea.

— Mă numesc Roxane Montchrestien, zise ea așezându-se pe scaunul liber din fața lui.

— Este un nume grozav pentru o eroină de roman, decretă el după ce se gândi puțin.

— Mulțumesc pentru compliment.

— Sunteți nouă aici?

— Nu sunt pacientă.

— Ah, sunteți noua infirmieră despre care vorbește toată lumea? Îmi închipuiam că sunteți mai tânără.

— Nu sunt nici infirmieră.

Păstrând un aer la fel de serios, scriitorul se încruntă și își scărpină barba nerasă. Privirea îi scăpăra de parcă era drogat sau beat. Sau amândouă.

— Sper că nu sunteți jurnalistă? se îngrijoră el, măsurând-o din priviri. Nu, n-aveți față de jurnalistă.

— Dar față de polițistă am?

În ciuda părerii lui Valentine, de aproape scriitorul nu era chiar atât de „bestial". O eleganță neglijentă, ochi obosiți, un șarm dezabuzat. Batailley se posomorî și mai mult când observă că Roxane purta cardiganul lui.

— Ce caută puloverul meu pe umerii dumneavoastră? Ați fost la mine acasă fără autorizație?

Ea își mușcă buza, dându-și seama de gafă.

— O să vă explic.

— Sper că aveți o pereche bună de vâsle și că poliția va putea să vă plătească un avocat.

Roxane încercă să calmeze situația.

— Am venit să vă aduc ceva.

Roxane își scoase ceasul pe care-l purta la mână și îl puse pe masă. Raphaël Batailley îl privi la început cu un aer detașat. Apoi îl întoarse și descoperi inscripția.

— Unde l-ați găsit?

— Vă aparține, nu-i așa?

— Da, e al meu. Dar l-am dăruit cuiva.

— Cui?

Batailley își trecu mâna prin păr.

— Ceva îmi spune că știți deja.

— Femeii pe care o iubeați, Milena Bergman. Știți cumva dacă îl purta când a murit?

— În mod evident, nu. N-ar fi în această stare dacă ar fi stat șase luni în apă. Unde l-ați găsit?

— Cineva a încercat să-l vândă ieri unui ceasornicar din strada Marbeuf.

— Cine?

— Un agent de securitate al infirmeriei psihiatrice din Paris.

— De la cine l-a șutit?

— De la o pacientă a I3P.

— Care-l avea de la cine?

— Exact asta încerc să aflu.

Roxane avu impresia că interesul lui Raphaël scădea, scriitorul neînțelegând foarte clar ce legătură avea el cu povestea ceasului furat.

— OK, zise punându-și ceasul la propria încheietură. Mulțumesc că mi l-ați adus. Trebuie să semnez vreo hârtie? Să dau vreo declarație?

3.

— Stați puțin, povestea nu s-a încheiat! Lăsați-mă să vă prezint evenimentele în ordine.

— În starea în care sunt, e mai bine. Dar faceți-o repede.

— În weekendul trecut, Brigada Fluvială a scos din Sena o tânără pe cale să se înece, în apropiere de Pont-Neuf. Fata era goală, complet dezorientată și amnezică. Singurul lucru pe care-l purta era acest ceas.

Raphaël se frecă la ochi cu putere, ca și cum prin acest gest putea reuși să-și recapete sobrietatea. Roxane continuă.

— Analizând ADN-ul firelor de păr ale fetei, am găsit o corespondență în Fișierul Național Automatizat al Amprentelor Digitale.

— Cu cine?

— Cu Milena Bergman.

Scriitorul clătină din cap.

— Nu văd de ce ADN-ul Milenei ar fi în FNAEG.

— Din cauza unui furt din 2011.

Sceptic, Raphaël ridică din umeri.

— Trebuie să fie o eroare pe undeva.

Roxane îi arătă fotocopia raportului de examinare de la UMJ.

Batailley aruncă o privire pe el. Fotografia păru să-l intrige, fără să-l tulbure.

— O poză neclară alb-negru, asta nu înseamnă nimic.

Roxane îi întinse atunci telefonul ei pentru a-i arăta imaginile surprinse de camerele de supraveghere de la I3P.

De data asta, înregistrările video îl magnetizară pe Raphaël. Era complet transfigurat: ochii i se măriseră, gura i se crispase, maxilarul i se încleștase.

— Ce-i asta, o glumă?

— Nici eu nu-mi explic, mărturisi Roxane. Ce părere aveți, ea este?

— Nu. Este *imposibil* să fie ea. Milena se afla în avionul care s-a prăbușit. Corpul ei a fost identificat. N-au existat niciodată îndoieli în privința asta.

— Aș vrea să mă ajutați s-o găsesc pe femeia asta.

— Cum adică să o *găsiți*?

— A fugit de la infirmerie în timpul unui transfer și nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

Furios, Raphaël împinse masa metalică, se ridică și făcu câțiva pași pe stânci. Umbra lui febrilă se agita în contralumină. Orizontul era în flăcări. Silueta pinilor maritimi fremăta pe fundalul unui cer de culoarea pralinei.

— E un taxi care așteaptă la intrare. Întoarceți-vă împreună cu mine la Paris, spuse ea ajungându-l din urmă în apropierea unor pante stâncoase care coborau abrupt în Mediterana.

El ridică tonul, amenințând-o cu degetul.

— Nu, n-o să vă urmez în nebunia asta. Milena a murit. A fost o lovitură destul de dură pentru mine. Era însărcinată cu copilul nostru. Chestia asta m-a...

Vocea i se frânse.

— Nu știam, zise ea cu o voce blândă.

— Plecați!

— Îmi pare rău că am venit să vă răscolesc aceste amintiri dureroase, dar...

— CARĂ-TE! urlă el.

Strigătele scriitorului sfârșiră prin a-i alerta pe infirmieri. Roxane se uită în spate, peste umăr. Parcă ieșiți din *Zbor deasupra unui cuib de cuci*, doi tipi în alb tocmai îi remarcaseră prezența și alergau înspre ei. Marja ei de

manevră se micșora. Cu atât mai mult cu cât Batailley începea s-o cam sperie. Iar apropierea falezei stâncoase nu prevestea nimic bun.

— Trebuie să-ți mai spun ceva, Raphaël, și din nefericire este o veste proastă.

Romancierul se apropie și ridică brațul. Pentru o clipă, Roxane crezu că avea s-o apuce de umeri și s-o arunce în mare din vârful stâncilor, dar el se mulțumi cu un gest al mâinii prin care o incita să vorbească.

— Tatăl tău a avut un grav accident ieri-dimineață. Este la spital.

— Ce?

— A căzut pe scara din biroul lui. Este în comă.

— Și nu puteai să-mi spui mai devreme?!

— Întoarce-te la Paris cu mine, îi ceru ea.

Cu mâinile în șolduri, Raphaël Batailley se strâmbă și își trase răsuflarea ca un fotbalist care se ridică după un fault dur.

— Dă-mi cinci minute ca să-mi pregătesc bagajul, zise el făcându-le un semn liniștitor infirmierilor care se năpusteau spre ei.

În timp ce el se întorcea spre clădirea clinicii, Roxane le dădu explicații celor doi bărbați care o flancară și o conduseră cu fermitate până la poartă. Polițista urcă în taxi, pe bancheta din spate, cerându-i șoferului să mai aștepte câteva minute. Scriitorul era cam imprevizibil. Nu avea să-i fie ușor să-l canalizeze. Dar avea nevoie de prezența lui la Paris pentru ca ancheta ei să avanseze.

Așteptându-l pe Raphaël, își verifică mesajele. Johan Moers încercase să dea de ea. Îl sună imediat.

— Ascultă, Roxane, am refăcut eu însumi analizele, extrăgând și alte fragmente de ADN din păr. Sunt aceleași amprente genetice ca azi-dimineață. N-a fost nicio eroare.

— Și urina?

Criminalistul fu categoric.

— Este imposibil de extras vreun fragment cât de mic.

— De ce?

— Mai întâi, fiindcă există foarte puțin ADN în urină și fiindcă aceasta se degradează foarte repede, dar mai ales pentru că eșantionul tău era contaminat cu dezinfectantele prezente în vasul de toaletă.

— Căcat!

— Da, în cazul ăsta, chiar poți spune așa, glumi el. În schimb, am o informație care ar putea să te intereseze.

— Spune-mi-o!

— Am făcut și alte analize, pentru orice eventualitate. Și rezultatul uneia dintre ele m-a intrigat.

— Hai spune tot, Johan!

— Am găsit în urină urme ale hormonului beta-hCG.

— Și ce înseamnă asta?

— Că fata este însărcinată, răspunse Moers. Necunoscuta din Sena așteaptă un copil.

Când Roxane închise telefonul, un gând îi trecu prin minte: nu numai că Biroul afacerilor neconvenționale tocmai își redeschisese porțile, dar avea să-și recapete și notorietatea.

lepoint.fr
Le Point Montres Le Point Pop Auto Vin Phébé Servicii Newsletters
MENU
Le Point
Politică Internațional Economie Tech & Net Cultură Dezbateri Știință Sănătate Sport

Actualitate > Le Point cu AFP, 8 octombrie 2012

O pianistă celebră condamnată pentru furt

Tânăra pianistă germană Milena Bergman a fost declarată vinovată de furt și a încasat o amendă uriașă.

Ieri după-amiază, pianista germană Milena Bergman a compărut în fața unui tribunal corecțional din Paris, fiind acuzată de furtul unei poșete de lux.

Faptele au avut loc pe 18 decembrie 2011, când tânăra muziciană de 23 de ani trebuia să susțină, chiar în acea seară, un recital la Teatrul Champs-Élysées. La începutul după-amiezii, domnișoara Bergman a furat o geantă de mână din magazinul Bulgari de pe bulevardul George-V. Ea fusese surprinsă pe înregistrările camerelor de supraveghere video ale magazinului și fuseseră alertate forțele de ordine. Urmase o arestare furtunoasă direct la hotelul unde stătea tânăra, strada Abbé-Grégoire, în arondismentul 6.

În timpul audierii, interpreta, celebră pentru înregistrările ei cu muzică de Schubert și Debussy, laureată a numeroase concursuri internaționale, a recunoscut faptele și și-a cerut scuze pentru comportamentul ei, pentru care vrea să-și asume întreaga responsabilitate. După spusele acuzatei, stresul vieții de muzician concertist și administrarea unor medicamente ar fi responsabile de această „cădere nervoasă", nepremeditată, dar pentru care nu solicită circumstanțe atenuante. S-a declarat rușinată de a fi acționat în acest mod și totodată a prezentat scuze polițiștilor cu care avusese o puternică altercație.

Tribunalul a condamnat-o la 1 500 de euro amendă și la 2 000 de euro plată daune-interese pentru partea civilă.

II.
DOPPELGÄNGER

7

Raphaël Batailley

Realitatea este ceea ce refuză să dispară
când încetezi să crezi în ea.

Philip K. Dick

1.

Paris, în timpul nopții.

— Puteți să mă lăsați acolo. O să-mi continui drumul pe jos.

Taxiul m-a lăsat la intersecția străzii Assas cu strada Vavin. În pofida frigului, simțeam nevoia să-mi dezmorțesc picioarele și să iau o gură de aer proaspăt înainte de a mă întoarce acasă. Fusese o grea încercare să-mi văd tatăl în secția de reanimare de la Pompidou. În ultimele ore ale după-amiezii, fusese operat la o vertebră. După spusele doctorului, operația decursese bine, dar nu se punea problema să-l scoată din comă prea curând.

Stând în picioare lângă patul lui, avusesem senzația că retrăiesc orele sumbre de anul trecut, când crezusem că-l pierd de-a binelea după ce fusese diagnosticat cu un cancer pulmonar. Un cadou, prin care i se mulțumea

pentru fidelitatea lui, oferit de cele două pachete de țigări zilnice pe care le fuma de când avea 15 ani. Pe atunci, chimioterapia îl terminase și, cu toate că majoritatea medicilor nu-i mai dădeau nicio șansă, un tratament pe bază de imunoterapie îl salvase în mod miraculos. În seara asta mă agățam de acel deznodământ fericit și îmi spuneam că bătrânul leu avea să scape cu bine încă o dată. *Fluctuat nec mergitur.*

M-am uitat la ceas — faimosul Résonance pe care mi-l restituise Roxane Montchrestien. Ora 21. Era un ger de crăpau pietrele. Apropierea Crăciunului și cumpărăturile din ultimul moment făceau circulația deosebit de aglomerată, în ciuda orei târzii. Am mers în susul străzii vreo 200 de metri până la micuțul muzeu Zadkine, apoi am traversat pentru a ajunge pe trotuarul opus și am luat-o de-a lungul grădinii botanice a Facultății de Farmacie.

În lumina lunii pline, locul semăna cu o pânză nocturnă a lui Douanier Rousseau. În spatele gardului din fier forjat, o vegetație pe cât de surprinzătoare, pe atât de luxuriantă alcătuia un tablou în nuanțe de albastru-închis. Ramurile negre ale copacilor desfrunziți se răsfirau pe cer, formând pânze de păianjen care prindeau în firele lor fâșii de nori decupate parcă din hârtie de orez.

Am împins poarta de la numărul 77 bis și am urcat pe drumul asfaltat, până la casa de sticlă. Noaptea senină și deosebit de luminoasă îi dădea reflexii verzi și lăptoase care o făceau să semene cu un acvariu gigant. Cumpărasem casa asta fără să stau pe gânduri prea mult, cu trei ani mai înainte, de la un om de afaceri canadian aflat într-o situație dificilă după ce făcuse investiții riscante. În timpul primei mele vizite fusesem cucerit de performanța

arhitecturală, de rafinamentul instalațiilor și al mobilierului pe care fostul proprietar mi le cedase odată cu cheile. În practică, în ciuda confortului și a frumuseții sale, casa mă băga mereu în sperieți. Mai ales când eram singur. În primul an, o pasăre se izbise de unul dintre geamuri, care se făcuse țăndări. Mă speriasem atât de tare, încât schimbasem tot vitrajul pentru a-l înlocui cu un geam stratificat solid, incasabil. Dar, fără voia mea, simțeam și astăzi o ușoară indispoziție, senzația pregnantă de a fi expus și vulnerabil, ca o insectă prizonieră într-un vivariu. Știam că acest pericol nu există decât în mintea mea. Într-adevăr, tratamentul fațadelor nu le permitea oamenilor din exterior să vadă înăuntru. Nu contează. Încă de când eram de-o șchioapă, învățasem că marea provocare a vieții mele, la bine și la rău, consta tocmai în a reuși să controlez ceea ce se întâmplă în mintea mea.

2.

Am descuiat ușa, am apăsat pe butonul întrerupătorului central și am dat drumul la căldură. În ciuda temerilor, eram foarte mulțumit să regăsesc atmosfera plăcută a casei mele. Mi-am lăsat bagajul și, fără să mai aștept, mi-am recuperat telefonul mobil din sertarul biroului. Era stins. Fără îndoială, bateria murise de mult timp.

În timp ce se încărca, am sunat-o pe portăreasa imobilului, doamna Miglietti, de pe telefonul fix. După ce s-a interesat de starea de sănătate a tatălui meu și mi-a povestit despre întâlnirea ei cu Roxane Montchrestien, mi-a dat o informație care m-a îngrijorat: jurnalistul de la *Week'nd*, care semnase articolul despre mine și Milena, tot dădea târcoale casei. Îi pusese o mulțime de

întrebări la care ea se jura că nu răspunsese. Articolul ăsta mă scosese din sărite. Răscolea un episod pe care-l îngropasem și de care nu mai voiam să aud. Sub pretextul că fac „jurnalism literar" sau „anchetă amplă", ziarele de informație altădată prestigioase se alăturau tabloidelor pentru a se bălăci și ele bucuroase în mocirlă, imaginându-și că-și păstrează mâinile curate. Când apăruse articolul, mă întrebasem cine dăduse fotografiile personale și toate acele informații ziariștilor. Refăcând filmul în minte, nu găsisem decât o posibilitate: un membru al personalului de la spitalul Salpêtrière. Când fusese internat acolo, anul trecut, pentru a-și trata cancerul, tatăl meu trebuie că se lăudase față de infirmiere și le povestise viața lui (și a mea). Mi-l puteam lesne închipui arătându-le fotografii pe telefon și presărând anecdote, fără să vadă în asta nimic rău. Dar spitalele sunt ca niște strecurători. Totul se știe într-o secție. Și cineva, abuzând de încrederea lui și de slăbiciunea datorată bolii, îmi vânduse intimitatea pentru 400 ori 500 de euro unui ziarist fără scrupule.

Dar de ce acum? Și de ce tipul continua să scormonească, precum un câine de trufe, în jurul casei mele? Am aruncat o privire la telefonul mobil care se reîncărcase. Cu sufletul la gură, am parcurs rapid mesajele și apelurile pierdute, dar nu era niciunul care să aibă, într-un fel sau altul, vreo legătură cu Milena Bergman.

Ceea ce este normal, din moment ce Milena a murit, mi-am zis în sinea mea.

Pradă dezagreabilei impresii că sunt observat, m-am ridicat și am privit afară. Am devenit cu ușurință paranoic și am aprins toate spoturile exterioare. Plantele și arbuștii din jurul casei se scăldau într-o lumină crudă și

un peisaj și mai angoasant, cufundat în semiîntuneric, fremăta în spatele lor.

M-am întors ca să mă așez la birou și am scos din buzunarul paltonului fotocopiile dosarului pe care mi-l trimisese Roxane Montchrestien.

În timp ce citeam documentele, îmi sondam emoțiile. Domina frica, amestecată cu neînțelegere. De ce se străduiau să mă facă să cred că Milena Bergman era în viață? Mi-era greu să pricep scopul acestei manevre. Un șantaj? O spoliere a moștenirii? O înșelătorie pentru a atrage atenția presei? Nimic nu mi se părea plauzibil. Polițista care venise după mine în Antibes părea totuși să creadă asta. Dosarul făcut de ea era desigur tulburător — amprentele genetice prelevate din păr, testul de sarcină —, dar în definitiv cântărea puțin în fața certitudinilor. Faptele nu lăsau loc de îndoială. Milena Bergman se afla la Buenos Aires cu o zi înainte de prăbușirea avionului, ca dovadă înregistrarea concertului său de către Canal 7, televiziunea publică argentiniană, care pusese materialul video pe canalul YouTube. Ea fusese cea care luase avionul, după cum o atesta dubla identificare (ADN și radiografia panoramică dentară) efectuată de poliție. De restul nici nu voiam să aud. Perioada aceea din viața mea mă epuizase. Nu mai aveam puterea să o iau de la capăt. Și, cu atât mai puțin, în acest moment.

Treceam printr-o pasă dificilă. Încă din preadolescență, viața mea era ciclică. Trăiam suișuri foarte intense și coborâșuri mai complicate. Toată lumea știa că surioara mea, Vera, murise în împrejurări sinistre când aveam 10 ani. Dar ceea ce lumea ignora era faptul că eu trăiam cu fantoma ei. Vera mi se arăta la vârste diferite din viața ei:

un peisaj și mai angoasant, cufundat în semiîntuneric, fremăta în spatele lor.

M-am întors ca să mă așez la birou și am scos din buzunarul paltonului fotocopiile dosarului pe care mi-l trimisese Roxane Montchrestien.

În timp ce citeam documentele, îmi sondam emoțiile. Domina frica, amestecată cu neînțelegere. De ce se străduiau să mă facă să cred că Milena Bergman era în viață? Mi-era greu să pricep scopul acestei manevre. Un șantaj? O spoliere a moștenirii? O înșelătorie pentru a atrage atenția presei? Nimic nu mi se părea plauzibil. Polițista care venise după mine în Antibes părea totuși să creadă asta. Dosarul făcut de ea era desigur tulburător — amprentele genetice prelevate din păr, testul de sarcină —, dar în definitiv cântărea puțin în fața certitudinilor. Faptele nu lăsau loc de îndoială. Milena Bergman se afla la Buenos Aires cu o zi înainte de prăbușirea avionului, ca dovadă înregistrarea concertului său de către Canal 7, televiziunea publică argentiniană, care pusese materialul video pe canalul YouTube. Ea fusese cea care luase avionul, după cum o atesta dubla identificare (ADN și radiografia panoramică dentară) efectuată de poliție. De restul nici nu voiam să aud. Perioada aceea din viața mea mă epuizase. Nu mai aveam puterea să o iau de la capăt. Și, cu atât mai puțin, în acest moment.

Treceam printr-o pasă dificilă. Încă din preadolescență, viața mea era ciclică. Trăiam suișuri foarte intense și coborâșuri mai complicate. Toată lumea știa că surioara mea, Vera, murise în împrejurări sinistre când aveam 10 ani. Dar ceea ce lumea ignora era faptul că eu trăiam cu fantoma ei. Vera mi se arăta la vârste diferite din viața ei:

copilă, fetișcană, femeie tânără, uneori chiar mult mai în vârstă.

Venea să discute cu mine, să afle noutăți, îmi dădea câteva sfaturi, dar mai ales venea să-mi ceară să-i scriu cărți. Să-i povestesc întâmplări, așa cum făceam când eram copii. De aceea, toate romanele mele îi sunt dedicate. Ea este la originea vocației mele și tot ceea ce am scris în viața mea am scris pentru ea.

Cu timpul, mă obișnuisem cu prezența ei. Ba chiar aveam nevoie de ea. O speram, o așteptam cu nerăbdare, dar, din punct de vedere emoțional, fiecare dintre aparițiile ei avea un preț. Chiar dacă puteau trece și luni întregi fără să se arate, Vera se întorcea mereu, în cele din urmă. În general, când mă așteptam mai puțin sau când începeam să mă simt bine în pielea mea pentru că întâlnisem o fată. Vera rezista la toate psihoterapiile și la toate medicamentele. Bineînțeles, fusesem întotdeauna conștient că toate astea nu existau decât în mintea mea, dar faptul că știam acest lucru nu-mi era de niciun ajutor.

De ani buni, eram „urmărit" de o psihiatră elvețiană, Christa Lanzinger, singura care era la curent cu chinurile mele. Dar chiar și pe ea o mințisem mult timp prin omisiune. Până luna trecută când, nemaiputând să trăiesc în minciună, scăpasem de povara secretului meu și îi povestisem cum ajunsesem să mă simt vinovat de moartea surorii mele.

3.

Aubagne, vara lui 1990.

O casă particulară provensală, pe înălțimile orașului. Este sfârșitul vacanței de vară. Am 10 ani. Pe pereții camerei mele, posterul cu Chris Waddle și afișul

filmului *Scandal în cartierul chinezesc*. Aranjate pe rafturi, un glob pământesc, o figurină din *Vânătorii de fantome*, o machetă a mașinii McLaren a lui Alain Prost, „cărți al căror erou sunteți voi", numere din revista *Pif* și o cutie de carton cu cele mai bune gadgeturi din ultimele săptămâni: markerele cu cerneală invizibilă, ochelarii subacvatici, pieptenele pliabil, bomboanele de groază, pulberea slinoșilor, bumerangul preistoric, pumnalul și colierul lui Rahan.

Îmi iau tricoul cu sigla OM și pantofii Nike Air Pegasus dați de vărul meu pentru că erau prea mici pentru el. O zbughesc în garaj, încalec pe bicicletă și cobor panta care duce la drumul asfaltat. Sub soarele arzător al după-amiezii și cu cântecul greierilor ca fundal sonor, gonesc spre prietenul meu Vincent Merlin, al cărui tată a promis că ne duce cu mașina să asistăm la antrenamentul echipei Olympique Marseille pe stadionul Luminy, în sudul orașului. Când ajung la Vince, un sfert de oră mai târziu, îl găsesc întins în pat în camera lui, cu ambii părinți și cu un medic la căpătâiul său: criză de apendicită acută. Trebuie dus la spital. Rămân cu el ca să-l susțin până pleacă, apoi mă întorc acasă cam decepționat.

De departe, urcând drumul de pământ, sunt uimit să văd, parcat alături de mașina noastră Audi 80, un Renault 9 maro pe care nu-l mai văzusem până atunci niciodată. Din instinct, simt un potențial pericol. Cobor de pe bicicletă și o ascund în spatele unor tufișuri. Căldura este sufocantă. Mă apropii de casă, făcând un ocol mare pentru a intra prin spate.

Aud voci care vin dinspre terasă. Cea a mamei și a unui bărbat pe care nu reușesc să-l identific. Mama

mea, Élise Batailley, este pe punctul de a săruta pe gură un bărbat care nu este tatăl meu. Simt că mi se pune un nod în gât. Tremur din toate încheieturile. Mă ghemuiesc ca să nu fiu văzut, apoi, după câteva secunde de siderație, mă strecor la subsol. Clătinându-mă încă pe picioare, mă instalez sub conducta șemineului care, grație misterelor acusticii, îmi permite să ascult conversația de parcă aș fi la câțiva metri de ei. În cele din urmă, îl identific pe bărbat: Joël Esposito, dentistul nostru.

Sunt șocat, copleșit, dar nu surprins. Mama a fost mereu așa: ea nu există, nu respiră decât atunci când bărbații o privesc. Mi-a luat mult timp să înțeleg acest lucru și să-l accept. Orice discuție, orice cuvinte schimbate cu un bărbat reprezintă pentru ea o relație de seducție care ne pune pe toți în pericol, fiindcă amenință să distrugă edificiul familial. Mama își închipuie că este o artistă. A fost scurt timp dansatoare în Baletul Național din Marsilia și se plânge în stânga și-n dreapta că, din cauza mariajului, n-a putut avea cariera pe care o merita. Insatisfacția este trăsătura definitorie a personalității ei care o împinge să facă dovada unui egoism nemaipomenit.

Rămân ore în șir ascuns în subsol, așteptând ca dentistul să plece. În zilele următoare, aceste imagini mă bântuie și mă devorează. Dar nu știu ce să fac cu această informație. Cu cine să vorbesc despre așa ceva? Nu cu mama. Cu tata nici atât, el o idolatrizează, în ciuda frivolității ei, și n-ar suporta o despărțire. Părinții mei se ceartă frecvent, inclusiv în fața mea, și știu pe de rost amenințările proferate de mama la cea mai mică remarcă a tatălui meu: „o să plec cu copiii", „o să-ți stric reputația", „o să fac să zbori din poliție".

„Un băiat inteligent ca tine": asta îmi repetă adeseori tata ca să-mi dea încredere. Un băiat inteligent ca mine ar trebui să fie în stare să găsească un mijloc de a dezamorsa situația și de a salva familia.

Dar ce pot face? Ticluiesc zeci de scenarii. Unul singur mi se pare plauzibil: să încerc să-l sperii pe dentist pentru a-l constrânge să pună capăt adulterului.

Îmi adun revistele *Pif Gadget*, precum și vechile programe TV care zac în suportul de reviste din sufragerie. Decupez niște litere și le asamblez pentru a compune o scrisoare anonimă care sper că nu-mi trădează vârsta:

ȘTIU CĂ AVEȚI O RELAȚIE CU ÉLISE BATAILLEY.
DACĂ NU-I PUNEȚI CAPĂT, SOȚUL EI ȘI SOȚIA DUMNEAVOASTRĂ VOR AFLA DESPRE EA.

Iau un plic, scriu adresa cu litere mari de tipar, folosind o riglă, și trimit totul la cabinetul dentistului.

A treia zi, lucrurile aveau să o ia razna. Pe 5 septembrie, prima miercuri de la începutul școlii. Mă întorc la prânz de la școală și trebuie să plec din nou la ora 14, pentru antrenamentul de handbal. Sora mea, Vera, de patru ani, ia masa de prânz cu mine, în bucătărie. Telefonul sună chiar când mâncăm. Mama răspunde și se îndepărtează cu aparatul telefonic în mână. Îmi dau seama că este „el". Amantul. Ciulesc urechile și înțeleg că îi vorbește despre scrisoarea pe care a primit-o. „O las pe Vera la grădiniță și trec pe la tine", îi spune ea.

Când îmi iau bicicleta ca să mă duc la sport, sunt îngrozit. Simt că un mecanism care mă depășește tocmai s-a pus în mișcare. Dar nici în cele mai negre coșmaruri ale mele nu-mi închipui că poate să fie atât de distrugător.

4.

O fetiță de patru ani moare
într-o mașină lăsată în plin soare
La Provence, 7 septembrie 1990

Vera Batailley, fata binecunoscutului comisar al Brigăzii de Criminalistică din Marsilia, s-a trezit închisă în mașina mamei sale. Prinsă în capcană, ea n-a putut să iasă din vehicul. A murit sufocată în mașina supraîncălzită.

Un accident tragic — al doilea de acest gen din vara asta, în regiunea noastră — s-a produs ieri pe înălțimile orașului Aubagne.

Un terifiant cuptor încins

Ca în fiecare miercuri după-amiază, Élise Batailley, fostă dansatoare în trupa Baletului Național din Marsilia, o duce pe fata ei la grădinița din Haut-Caroux. Dintr-un motiv inexplicabil, uită însă să o lase acolo și o ia cu ea la întâlnirea pe care o are. Între timp, fetița de patru ani a adormit pe bancheta din spate. Este ora 14. Părând să uite complet de prezența ei, doamna Batailley o lasă în mașină, un Audi 80 staționat în plin soare în parcarea unui complex de locuințe al cartierului Val-Claret.

Așa că fetița rămâne prizonieră într-un veritabil cuptor încins și își pierde, fără îndoială, cunoștința în timpul somnului. Abia la ora 17:30 mama își va da seama de neglijența ei. Cuprinsă de panică, Élise Batailley dă fuga la cazarma din La Bouilladisse, dar pompierii nu vor mai putea face nimic. Copilul e mort deja de mult timp.

Sindromul bebelușului uitat

În fiecare an, mai ales în perioada de caniculă, mulți copii mor în Franța după ce sunt uitați de părinții lor în vehicule supraîncălzite. Cunoscute sub numele de „sindromul bebelușului uitat", aceste drame sunt trăite de cele mai multe ori de părinți atenți și iubitori, incapabili să-și explice „uitarea" altfel decât prin stres sau oboseală.

„La o temperatură exterioară de 40°C , o mașină devine un adevărat cuptor și poate depăși 70°C", amintește Anaïs Traquandi, șefa serviciului de pediatrie a spitalului Timone. *„Un fenomen agravat de temperatura corporală a copiilor mici, care crește mult mai rapid decât cea a adulților, rezervele lor de apă fiind foarte limitate"*, precizează doctorița pediatră.

Mama, în arest preventiv

Procurorul republicii din Marsilia a deschis o anchetă pentru ucidere din culpă. *„Deocamdată, ipoteza accidentului pare cea mai evidentă"*, afirmă o sursă apropiată anchetei. Niciunul dintre locuitorii complexului nu a observat și nu a auzit nimic. *„Autopsia fetiței arată că aceasta a decedat din cauza deshidratării. Corpul ei nu prezintă nicio urmă de lovitură, de violență și niciun semn suspect"*, a ținut să precizeze procurorul.

Spitalizată miercuri seară într-o stare psihică îngrijorătoare, doamna Batailley a fost arestată preventiv joi la prânz, dar mai apoi eliberată rapid. Ea n-a dat nicio explicație privind această dramă, în afara unui îngrozitor moment de uitare.

În vârstă de 38 de ani, Élise Batailley a avut o carieră efemeră de dansatoare în trupa Baletului Național din Marsilia. Soțul ei, Marc Batailley, comisar în Brigada de Criminalistică din Marsilia, a fost în lumina reflectoarelor la începutul anului, când echipa lui l-a indentificat și arestat pe ucigașul Raynald Pfefferkorn, supranumit Horticultorul, ale cărui crime au însângerat regiunea marseiezăă timp de mai multe luni.

Știu că aveți o relație cu Élise Batailley. Dacă nu-i puneți capăt, soțul ei și soția dumneavoastră vor afla despre ea — în limba franceză, în original (*n.r.*)

8

Lumea așa cum nu este

Dionysos este maestrul Iluziilor, capabil să [...] le arate credincioșilor săi lumea așa cum nu este.

Donna TARTT

1.

Paris, ora 21.

Împingând ușa de la turnul cu ceas, Roxane avu din nou acea senzație plăcută de „întoarcere acasă", impresie accentuată de gerul de afară. Turnul era o bulă de căldură confortabilă. Cu Putin ținându-se după ea, își lăsă la intrare hainele de schimb pe care și le cumpărase întorcându-se de la aeroport, chiar înainte de a se închide la Bon Marché: lenjerie, o pereche de jeanși, un tricou cu mânecă lungă, un pulover și o pijama în stil vechi din satin de bumbac și dantelă de Calais. O raită care o costase jumătate din salariu. Ca să umfle și mai mult nota de plată, mai cumpărase și o pernă mare, umplută cu fulgi de gâscă, pentru a compensa, spera ea, duritatea canapelei. Apoi urcă direct în fostul birou al lui Marc

Batailley pe care îl considera de acum ca fiind al ei. O aștepta o surpriză: nu numai că Valentine era acolo, dar mai și comandase două platouri cu gustări de la Luca, restaurantul italienesc de pe partea cealaltă a străzii. Impresionată de această atenție, Roxane devoră caserola de melcișori cu trufe și bău restul de vin alb din sticla pe care o deschisese cu o zi în urmă.

Atmosfera în care luă masa se dovedi a fi asemenea mâncării: plăcută și reconfortantă.

Mai întâi, Roxane îi povesti studentei întâlnirea ei tensionată cu Raphaël.

— Deci cum ți s-a părut?

— Dus cu pluta. Știai că Milena Bergman era însărcinată în momentul accidentului?

— Da, mi-a spus Marc. Pentru el, prăbușirea avionului reprezenta un soi de dublă suferință: o pierdea pe viitoarea lui noră și, în același timp, pe viitorul nepot — sau pe viitoarea nepoată.

— Și, ca să fie totul și mai ciudat, Moers mi-a zis că fata pe care au scos-o din Sena era și ea însărcinată.

— Ca și cum timpul s-a oprit în loc timp de un an și Milena a reapărut așa cum era chiar înainte de accidentul aviatic.

— Chiar crezi așa ceva?

— Atât timp cât nu mi se aduce dovada contrară.

Când trecură la desert, Roxane îi reaminti partenerei sale de saloanele de tatuaj.

— Chiar așa, am noutăți! Mi-am petrecut după-amiaza făcând cercetări, mânată de o intuiție: nu trebuia să considerăm reprezentarea iederii și a pielii de cerb ca elemente separate, ci ca un ansamblu simbolic.

— Sunt de acord cu tine.

— Această asociere a fost ca o revelație. Mi-a dat o idee. Mi-am amintit că întâlnim adesea aceste două elemente în mitologia greacă, mai ales ca atribute ale lui Dionysos și ale cortegiului său.

— Împrospătează-mi memoria, îi ceru Roxane în timp ce motanul i se urca pe genunchi, băgându-și ghearele în coapsele ei prin blugi.

— Dionysos este unul dintre cei 12 zei ai Olimpului. Este prezentat adeseori ca protectorul viei și al vinului. Este adevărat, dar e foarte simplist. El este mai ales zeul beției, al subversiunii și al transgresiunii. Zeul excesele și al nebuniei.

Roxane se gândi iarăși la cursurile ei de literatură din primul an al claselor pregătitoare. În minte i se suprapun tot felul de imagini: strălucirea divină a lui Zeus, capcanele întinse de zei, crude și meschine, zeci de ore de buchiseală despre versiuni și teme grecești, acel război al Troiei care nu se mai termina, vicleșugurile lui Ulise care nu se grăbea deloc să se întoarcă la Penelopa...

— Dionysos este *singurul* zeu născut dintr-o mamă muritoare, continuă Valentine. Zeus o sedusese pe frumoasa Semele. Devenită amanta lui, în timp ce îi purta copilul în pântec, tânăra îi ceru iubitului ei să i se arate în toată splendoarea lui divină. Dar, la vederea lui Zeus cu fulgerul în mână, ea căzu secerată și arse de vie. Zeus abia dacă avu timp să scoată copilul din pântecul lui Semele și să-l coasă în propria-i coapsă, pentru ca acesta să poată crește până la termen. Așa s-a născut Dionysos, uniune a Terrei și a fulgerului.

De unde expresia ***„a fi născut din coapsa lui Jupiter"****...*, își aminti polițista.

— Dincolo de zeul însuși, s-a scris mult despre *cultul* lui Dionysos, continuă Valentine, pentru că el a avut mereu o latură diabolică și decadentă.

Amintirile lui Roxane deveniră mai precise. Imagini de orgii silvestre, de bacanale, de nimfe oferindu-se unor satrapi libidinoși. Sau, mai pe șleau spus, partuze uriașe în mijlocul pădurii.

— Dionysos fermeca femeile care-i ieșeau în cale. Cuprinse de un delir mistic, ele deveneau adoratoarele lui. Și, odată ce le subjuga, le ducea în pădure unde participau la un cult orgiastic. Aceste femei erau numite menade. Dedicate în întregime cultului lui Dionysos, ele formau împreună cu satirii un soi de cortegiu, așa-zisa tiasă, care îl însoțea pe zeul beției în toate deplasările lui.

În pofida interesului pentru discursul studentei, Roxane readuse discuția la punctul de plecare.

— Și care e legătura cu tatuajele necunoscutei din Sena?

— Ajung și acolo. În povestiri și reprezentări, menadele și satirii poartă în mod frecvent o coroană din frunze de iederă și o nebridă, adică o piele de animal pusă ca o togă sau ca o capă. Cel mai adesea, nebrida este făcută dintr-o piele de cervide: un cerb, o căprioară, un ied...

— Și ce simbolizează acea piele de animal? Forța animală?

— Da. Vigoarea, impetuozitatea lui. În mitologie, nebrida este pielea jupuită a unui animal pe care menadele l-au vânat și l-au sfârtecat într-o stare de transă.

— Este interesant, dar nu prea are legătură cu ancheta noastră, nu?

Valentine afișă un zâmbet misterios.

— Numai că am mai descoperit și altceva.

Studenta se ridică de pe canapea — cele două femei luaseră cina așezate pe canapeaua Chesterfield, în fața măsuței joase — și făcu câțiva pași înspre biroul mare din lemn de nuc care gemea sub greutatea cărților și a dosarelor.

— Marc Batailley a cumpărat recent niște cărți despre Dionysos.

— Vorbești serios?

Valentine îi arătă, la piciorul mesei de lucru, o sacoșă de pânză cu o bufniță imprimată.

— Încă mai este bonul de casă pe fundul sacoșei. Patru cărți cumpărate de la librăria Guillaume Budé sâmbătă, 12 decembrie.

Roxane o urmă pe masterandă lângă birou. Pe masa de lucru, niște cărți ale căror titluri vorbeau de la sine: *Umbra lui Dionysos, Dionysos și zeița Pământului, Dionysos și menadele, Dionysos: zeul nebun.*

Le deschise și le frunzări: aveau colțuri îndoite, erau adnotate și subliniate ca și cum polițistul pregătea o teză universitară. Nu putea fi o coincidență.

— Cred că ai dat peste ceva, recunoscu Roxane. Trebuie să aflăm de ce Marc Batailley făcea asemenea cercetări. Nu ți-a vorbit niciodată despre ele?

— Nu, m-am tot gândit, dar nu. Singurul lucru pe care l-am observat e că în ultimele două săptămâni lucra mult mai mult.

— Era preocupat de vreo anchetă?

— Poate.

— O să dau o raită pe la librărie mâine-dimineață, ca să aflu dacă Batailley a fost mai vorbăreț.

— Și eu... eu pot să fac altceva?

Roxane se gândi câteva secunde.

— Aș vrea să te duci pe teren, dacă te simți în stare.

Își scoase telefonul și deschise aplicația Instagram care se încărcă pe un cont pe care-l descoperise în timpul escalei ei la Nisa.

— Ți-l prezint pe Corentin Lelièvre, ziarist la *Week'nd*. El e cel care a scris articolul despre Raphaël și Milena.

Valentine se aplecă spre ecran. Scribărețul avea un cap rotund ca o minge, niște ochi minusculi ca niște gămălii, un barbișon nu prea stufos și un foarte evident început de calviție pe care încerca să și-o ascundă sub o șapcă, în jumătate dintre fotografii. Avea și o predispoziție pentru tricouri cu mesaje: „Nu-mi place opera, prefer un apero", „Nu poți face pe toată lumea fericită, nu ești o gofră", „Avem nevoie de un Pământ Fericit".

— Bleah! E de-a dreptul jenant tipul ăsta, zâmbi Valentine derulând postările.

Majoritatea fotografiilor ilustrau peregrinările ziaristului prin Boboland[1]. Tipul dădea impresia că umbla tot timpul prin cafenele, fotografiind până la îngrețoșare rafturi cu mezeluri, farfurii de *burrata* și sticle de bere bio. Geolocalizarea postărilor lui îți permitea să-i restrângi principalele chefuri la două baruri: Les Enfants terribles, de pe cheiul Jemmapes, și Le Bootlegger, de pe strada Faubourg-Saint-Denis.

— Ce vreți să fac?

— Să încerci să intri în contact cu el.

— Sub acoperire?

Roxane zâmbi.

— E prea mult spus, dar, da, asta este ideea.

— Ce trebuie să aflu mai exact?

---

1 Denumire ironică dată cartierelor în care locuiesc așa-numiții bobos (burghezi boemi), tineri bogați (corporatiști), cultivați și nonconformiști, de regulă ecologiști. (*N.t.*)

— Două lucruri: de unde și-a cules informațiile ca să scrie articolul și de ce continuă să-i dea târcoale lui Raphaël?

— OK, pot s-o fac.

— Și, mai cu seamă, nu-ți asuma niciun risc și n-o face pe viteaza. Nu-ți cer să te culci cu el.

Valentine izbucni în râs.

— Asta chiar mi-ar fi greu s-o fac.

— Ar fi bine să te duci în recunoaștere chiar din seara asta. N-a postat încă nimic pe rețele, dar asta nu înseamnă că nu se află într-unul dintre barurile lui favorite.

— Vă țin la curent! zise ea luându-și casca și geaca.

Roxane o lăsă să dispară străduindu-se să n-o urmărească cu privirea. Fata asta o înduioșa peste măsură. De câte ori era cu Valentine, avea senzația că cineva îi înfigea în inimă o seringă pentru a-i injecta o doză de endorfină. Din păcate, efectul nu rezista și în absența ei. Imediat ce tânăra nu mai era acolo, lipsa ei se făcea resimțită.

2.

Roxane se duse în micuța baie, făcu un duș, se spălă pe cap, pe dinți și își puse pijamaua pe care și-o cumpărase puțin mai devreme. Hotărâse să nu se întoarcă acasă nici în acea seară, pentru a rămâne în fluxul și în tempoul anchetei.

Puse apă la fiert pentru a-și face un ceai de plante, își hrăni noul prieten, motanul, și se căzni să dea caloriferele pe temperatura adecvată. Înainte de a fi prea târziu, sună la serviciul de primiri urgențe medico-judiciare al spitalului Hôtel Dieu și ceru cu Jacques Bartoletti, primul medic care o examinase pe „Milena". Doctorul nu era de gardă în seara aceea, dar, după mai multe insistențe,

ea reuși să obțină numărul lui personal. Medicul de la urgențe nu era deloc încântat să fie deranjat acasă.

— După 36 de ore de gardă, nici măcar nu mă pot uita liniștit la un meci de fotbal?

Roxane o făcu pe neștiutoarea.

— E marți seara, nu sunt meciuri la televizor.

— Informați-vă: OM — Lens, meci retur din ziua a noua.

— Sunteți foarte curajos dacă țineți cu Olympique Marseille anul acesta.

— Țin cu Lens. Dar de ce mă bateți la cap la ora 10 seara?

— Am să vă pun vreo două-trei întrebări despre femeia pe care ați examinat-o duminică dimineața.

— Blonda pe care am trimis-o la I3P?

— Da.

— Și nu poate aștepta până mâine-dimineață?

— Nu. I-ați remarcat tatuajele?

Suporterul echipei Lens se gândi puțin.

— Mda. Dacă-mi amintesc bine, tocmai asta îi îngrijora pe scufundătorii de la Brigada Fluvială, și pe bună dreptate.

— De ce?

— Pentru că tatuajele păreau foarte recente și făcute cam în grabă. Desenul era tremurat și neregulat. În mod evident, nu era treabă de profesionist, cu toate consecințele pe care acest lucru le poate avea pe plan sanitar.

— Credeți că ar fi putut fi făcute sub constrângere?

— E posibil. Ca să fiu cinstit, chiar ăsta e primul lucru care mi-a venit în minte.

— N-avea și alte semne de violență pe corp?

— Nu. Am căutat eventualele înțepături de ace, dar n-am găsit. Dacă fata se droga, nu folosea seringi.

Roxane mai avea o ultimă întrebare.

— Ați remarcat dacă...?

— Fir-ar să fie, m-ați făcut să ratez un gol cu tâmpeniile dumneavoastră! o întrerupse medicul de la urgență scoțând un urlet de furie. Mă scoateți din sărite!

Îi închise telefonul atât de enervat, încât Roxane consideră inoportun să-l sune din nou.

În loc de asta, strânse cărțile despre Dionysos și le stivui pe măsuța joasă de lângă canapea. Înarmată cu un stilou și un carnețel, așezată turcește pe canapeaua Chesterfield, cu Putin ghemuit în spatele ei, se cufundă în lucrările și notițele lăsate de Batailley.

Valentine găsise ceva, asta era sigur. O pistă nebuloasă, dar pasionantă. Mai întâi, Roxane se mulțumi să privească ilustrațiile. Dionysos, zeu al dezordinii, al devianței și al furiei, era adeseori reprezentat într-un car tras de pantere. Purtând în mod tradițional o capă din piele de țap sau de râs, avea în mână un tirs — un toiag împodobit cu frunze de iederă și cu un con de pin în vârf — pe care-l ținea ca pe un sceptru. În spatele lui, un cortegiu înfricoșător: mai întâi, faimoșii satiri, jumătate oameni, jumătate țapi, apostoli ai vieții sălbatice și lubrice, își afișau expresiile respingătoare. Apoi fascinantele menade, adoratoare ale lui Dionysos, extatice, posedate.

Roxane intră apoi în texte, parcurgând multiplele pasaje subliniate de Batailley. Asociind informațiile, se desena portretul fascinant al unei figuri mitologice pe care nu o cunoștea decât foarte superficial. În Panteon, Dionysos era un zeu neobișnuit. Singurul care nu trăia în Olimp. Insesizabil, rătăcitor, înainta mascat, arătându-se prin epifanii, apărând și dispărând pe neașteptate, răspândindu-se ca o epidemie imposibil de stăvilit.

Peste tot pe unde trecea, Dionysos semăna teroarea și moartea printre cei care refuzau să se supună cultului

său. Fără îndoială, *Bacantele*, tragedia grecului Euripide, ilustrează cel mai bine personajul și setea lui de răzbunare. Întorcându-se în Teba, cetatea în care se născuse, Dionysos a vrut s-o pedepsească pe mătușa lui, Agave, care îi insultase mama, ca și pe vărul lui, Penteu, fiul regelui, care refuză să-i recunoască cultul. Escortat de menade, el reușește s-o corupă pe Agave, care participă la orgiile cultului său. Cuprinsă de un soi de transă furioasă și pradă halucinațiilor, în cele din urmă, aceasta îi va tăia capul fiului său și, înfigându-l într-o țepușă, îl va purta ca pe un trofeu prin cetate.

Roxane dădea paginile cu frenezie. Povestea menadelor o intriga în mod deosebit, căci vedea în ea o posibilă poartă de intrare către cazul ei. „Milena" fusese însemnată cu fierul roșu, tatuată, fără îndoială fără voia ei, cu o coroană de iederă și o nebridă, cele două atribute ale adoratoarelor lui Dionysos. Zeul avea puterea de a pune stăpânire pe ele, de a le „călări", cum spunea unul din pasajele subliniate de Batailley, pentru a le lua în posesie spiritul și trupul. Odată ce erai sub controlul lui Dionysos, trăiai în lumea aparențelor și a iluziilor, pradă unui delir halucinatoriu. Posedat de o furie oarbă, capabilă să te facă să comiți fără milă cele mai cumplite atrocități pentru a satisface cultul divinității. Textele vorbeau de animale sălbatice spintecate, de copii cu gâtul tăiat și ciopârțiți, de sacrificii umane sângeroase săvârșite doar pentru gloria celui care era supranumit „mâncătorul de carne crudă".

3.

Telefonul vibră, scoțând-o pe Roxane din cărțile ei. Corentin Lelièvre, jurnalistul cu chelie precoce, tocmai postase o nouă poză pe Instagram. Era o fotografie de grup

făcută în restaurantul Le Potager din cartierul Le Marais. Lelièvre afișa ostentativ un tricou negru împopoțonat cu un calambur răsuflat: „Vieux motard que jamais"[1]. El și amicii lui pozau zâmbind larg în jurul unei *paella* vegane. Roxane o recunoscu pe Valentine, așezată și ea la masă. *Bună treabă*, gândi ea. Masteranda nu pierduse vremea. Trebuie că-l dibuise pe Lelièvre într-unul dintre barurile din arondismentul 10 și se alăturase cu dibăcie grupului de corporatiști boemi.

Satisfăcută, se cufundă din nou în cărți. Erau pline de zgomot și furie. Furia zeului și cea a menadelor, stăpânite de un extaz vecin cu nebunia, care devastau totul în calea lor. Feminitate fascinantă și înfricoșătoare, la antipozii idealului valorizat de cetate: mama, blândă și tăcută, devotată în întregime familiei ei.

Violența acestei mitologii avusese repercusiuni în Antichitate. Din punct de vedere istoric, tiasa, grupul credincioșilor și servitorilor lui Dionysos, practica o adorație ocultă în cadrul unor ceremonii secrete și decadente. În program, consum de alcool și droguri, excese sexuale.

O foaie volantă pliată în două ieși din carte și căzu pe parchet. Motanul se repezi s-o ia și Roxane fu nevoită să-l fugărească pentru a o recupera. Era vorba de o fotocopie — făcută fără îndoială de Batailley — a unui extras dintr-un raport al Misiunii interministeriale de vigilență și luptă împotriva derivelor sectare. Polițistul evidențiase cu un textmarker un paragraf care menționa o reînnoire contemporană a cultului dionysiac. Misiunea ducea lipsă de informații, dar semnala prezența, deocamdată modestă, a unor grupuri organizate în tiase, care se foloseau

1 Deformare a expresiei „Mieux vaut tard que jamais" (Mai bine mai târziu decât niciodată), pentru a obține un efect amuzant. (*N.t.*)

de acest pretext mitologic pentru a da sens consumului de droguri, beţiilor şi partuzelor.

Roxane întoarse foaia. Pe verso, Batailley notase el însuşi câteva fraze, ca un soi de memo:

> De reţinut că acest cult al lui Dionysos se bazează pe inversiunea valorilor şi pe subversiunea ordinii. Dionysos este duşmanul controlului de sine şi al moderaţiei. Să-l onorezi pe Dionysos înseamnă să guşti din beţia care permite numai ea singură abolirea raţiunii şi evadarea din lume, din mediocritatea realităţii. Realul ne alienează. El nu provoacă decât supărare şi opresiune. Beţia — în sens larg: alcool, droguri, arta totală — este poarta de acces spre o nouă dimensiune. Beţia îţi permite să cazi în adevărata viaţă. Să-l onorezi pe Dionysos înseamnă aşadar să accepţi puterea beţiei şi a extazului. Să accepţi vertijul, să accepţi pierderea controlului, să accepţi toate insultele, să-ţi pierzi toate inhibiţiile. Să renunţi la respectarea normelor, să te deschizi către alteritate, către diferenţă. Beţia este cea care îi permite omului, doar pentru câteva ore, să se înalţe şi să se apropie de zei.

În ciuda interesului său, Roxane simţi că o ia somnul. Afluxul de informaţii noi o cam obosise. Avea nevoie să doarmă un pic pentru a aranja toate astea în sertăraşele creierului său. Chiar dacă, concret, nu avansase prea mult, avea certitudinea că descoperise ceva uluitor. În mod imperceptibil, cazul îşi schimbase natura. Ea nu mai ancheta doar o dispariţie. Ea juca o partidă de şah cu un adversar crud şi feroce. Dionysos, maestrul iluziilor, fiul lui Zeus. Zeul nebun.

Miercuri, 23 decembrie

9

Umbra lui Dionysos

Aș vrea să fii aici, să bați la ușă. Și să-mi spui eu sunt. Ghici ce-ți aduc. Și să mi te aduci pe tine.

Boris VIAN

1.

Alarma mi-a spart timpanele. Un harpon mi s-a înfipt în piept smulgându-mă dintr-un somn adânc. Buimac, cu respirația întretăiată, m-am ridicat în fund. Dezorientat, am avut nevoie de mai multe secunde pentru a ceda în fața evidenței: fără îndoială, cineva intrase în casă. M-am ridicat încet. Amețit, am bâjbâit pentru a găsi întrerupătorul, dar m-am împiedicat de geanta de voiaj și am căzut lat pe podea.

Fir-ar al dracu'! M-am ridicat în picioare clătinându-mă, cu capul prins într-o menghină și cu timpanele încă perforate de semnalul sonor. Noaptea fusese groaznică. Coșmaruri, o migrenă și insomnii până la 5:30 dimineața. Iar imaginea Milenei nu-mi dădea pace.

Adormisem cu greu pentru două ore și acum un intrus mă scula din pat.

Imediat ce mi-am revenit, imaginea ei mi-a apărut din nou. Inima a început să-mi bată nebunește. În sfârșit, întrerupătorul. Lumina. Scândurile podelei sub tălpile mele. Scara flotantă până la parter.

Alarma continua să urle, dar livingul era gol. Ușa de sticlă, unicul punct de intrare în casă, era încuiată. *Alarmă falsă?* N-ar fi prima dată când sistemul de supraveghere se defectează. Am introdus codul pentru a dezactiva sirena. Afară se lumina de ziuă. O lumină albastră, palidă, aproape onirică. O ceață ușoară și înghețată se unduia peste grădina înțepenită în frigul zorilor. Rămurișul negru și desfrunzit al copacilor dantela un cer pe care se stingeau stelele. Încă somnoros, m-am frecat la ochi și am făcut turul parterului pentru o ultimă inspecție.

Chiar dacă totul era calm, nu mă simțeam în largul meu. Mă încerca din nou senzația că eram prizonier al vegetației și al crengilor care se aplecau peste casă. Panourile de sticlă erau traversate de reflexii în mișcare permanentă, care își răspundeau și se suprapuneau, creând imagini tulburătoare.

Un zgomot surd făcu să se zdruncine peretele de sticlă din spatele meu. M-am întors. Șocul venea din dosul casei care dădea spre niște tufe de leandri, apoi spre serele grădinii botanice a Facultății de Farmacie. La ora aceea din zi, locul era fantomatic. Acoperite cu pudra albă de chiciură, tufișurile dădeau impresia că aparțin unui decor de cinema al studiourilor Hammer, populat cu creaturi spectrale.

Deodată, o umbră s-a materializat și o mână s-a abătut asupra panoului de sticlă. Surprins, m-am dat înapoi

și am scos un țipăt. Mi-a trebuit un moment ca să recunosc că era într-adevăr *ea*. „Milena". Speriată, panicată, ciufulită, îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte, mă implora s-o las să intre.

— Raphaël, deschide-mi!

Vocea, deși atenuată de geamul gros, îi tremura de groază. Pusesem cheia într-un coșuleț de la intrare. Am apropiat cheia de suportul ei. N-a avut loc niciun declic și ușa a rămas închisă.

— Grăbește-te!

Am repetat gestul, dar încuietoarea digitală nu s-a deblocat. *De ce?*

— Grăbește-te, te implor!

Era prima dată când rămâneam încuiat pe dinăuntru. Declanșarea alarmei dereglase probabil afurisitul ăla de sistem electronic care comanda deschiderea ușii.

I-am căutat privirea și am făcut tot posibilul să rămân calm, încercând să n-o înfricoșez și mai tare.

— O să găsim o solu...

— Vine, Raphaël! Vine!

Despre cine vorbea? Degeaba am scrutat cu privirea grădina, n-am zărit pe nimeni. Dar vedeam bine spaima din ochii ei. M-am repezit din nou spre coșulețul pentru chei ca să-mi iau telefonul și o carte de vizită care-mi fusese dată cu o zi în urmă. Aveam nevoie de ajutor și nu vedeam decât un singur număr la care puteam să sun.

2.

Roxane petrecuse o noapte îngrozitoare. Deschisese ochii la 4:30 dimineața, lac de sudoare, după o serie de coșmaruri confuze populate cu satiri, furii și tatuatori nebuni. Obsedată de lecturile din ajun, se tot sucise și

răsucise pe canapea, fără a reuși să adoarmă. O idee o chinuia: trebuia să afle mai multe despre activitățile lui Marc Batailley din zilele dinaintea accidentului pe care-l suferise. Era clar că polițistul realiza o anchetă legată de mitologie. Dar care era obiectul cercetărilor lui și ce legătură aveau ele cu Milena Bergman? Deocamdată, nu vedea decât un singur mijloc de a afla.

Ieșise din casă, în gerul nopții care se sfârșea, și, ca și când ar fi făcut jogging, străbătuse cu pași mari strada Sèvres și strada Lecourbe până la cimitirul Vaugirard. Clădirile spitalului Pompidou erau chiar în spate. Se lumina de ziuă când pătrunse în hol. Spre deosebire de ziua trecută, spitalul era încă adormit. Geamurile lăsau să intre o lumină crudă și alburie care făcea locul și mai dezolant. Urcă direct la serviciul de reanimare. Liftul. Culoarele supraîncălzite. Mirosul de mâncare și de moarte. Negocierea cu infirmiera pentru a intra în salonul 18, „doar cinci minute, în scopul unei anchete". Tânăra în halat alb nu-i dăduse voie. Roxane trecuse pe lângă ea, dar fata avea să se întoarcă însoțită de colege sau de gardieni. Trebuia s-o facă repede. O privire rapidă spre polițist. Întins pe spate, cu părul vâlvoi și barba stufoasă, dispărea în spatele tuburilor cateterelor, al monitorului de supraveghere a funcțiilor vitale și al aparatului respirator. Deschise dulapul, scotoci în buzunarul hainei de piele trei-sferturi și găsi în ea ceea ce venise să caute: iPhone-ul lui Batailley. Bateria era pe terminate, aproape descărcată. Din fericire, prevăzuse asta și scoase din buzunar propriul încărcător pe care-l băgă într-o priză de lângă pat după ce conectă la el telefonul. Era un model recent cu recunoaștere facială. Aplecă ecranul spre fața țeapănă a polițistului și telefonul se deschise. Încurajată de această victorie, începu să-i

exploreze rapid conținutul. E-mailuri, SMS-uri, istoricul căutărilor, fotografii... Roxane își pierdu speranțele destul de repede. În mod evident, Marc Batailley nu-și petrecea timpul pe internet și își folosea smartphone-ul doar pentru nevoile de bază. Lista ultimelor apeluri telefonice era mai încurajatoare. Făcu niște capturi de ecran pe care și le trimise prin SMS la propriul număr de telefon. La fel procedă și cu aplicația de cartografie unde figurau ultimele locuri ale căror adrese le căutase Batailley. Considerând că avea ceva material de cercetat pentru început, puse aparatul la loc și se făcu nevăzută.

Contrar așteptărilor ei, Roxane nu întâmpină nicio amenințare pe culoare. Pacienții se trezeau, asistentele erau în plină activitate. Nu era nicio urmă de vreun gardian nesuferit ori de vreo infirmieră. O luă pe scară, apoi se duse să se refugieze la Relais H, cafeneaua pe care o reperase în holul de la intrare și în care deocamdată se aflau în principal membri ai personalului. Comandă direct două cafele espresso dublu ca să-și asigure primul *shoot* matinal de cofeină, apoi se așeză la una dintre puținele mese libere.

Începu să exploreze datele adunate în telefon. Aplicația de cartografie online arăta că, înainte cu două zile de accident, Batailley se dusese fără îndoială pe bulevardul Montmartre, nr. 14, în arondismentul 9. Ea îi scrise imediat un mesaj lui Valentine, pentru a-i cere să cerceteze această pistă. Se concentră apoi pe ultimele numere de telefon la care sunase Marc. Două dintre ele păreau să prezinte oarecare interes. Primul figura în agenda polițistului sub numele de Valérie Janvier. Roxane avu imediat senzația că numele îi sună cunoscut. Janvier era o polițistă. Ba chiar una mare în grad. Fostă

membră a Brigăzii de Criminalistică, comisar divizionar, șef al primului district al capitalei. Una dintre figurile pe care instituția le scotea în mod sistematic în față în mass-media, în reportajele despre „femeile din poliție". Nu numai că Batailley vorbise cu ea în două rânduri cu o săptămână înainte, dar Valérie Janvier încercase ea însăși să dea de polițist în ultimele 48 de ore: două apeluri pierdute, fără mesaj.

Cu tupeu și în pofida orei matinale, Roxane încercă fără prea mari speranțe s-o sune pe doamna comisar. Contrar oricărei așteptări, aceasta răspunse.

— Valérie Janvier.

Preț de câteva secunde, Roxane se simți luată pe nepregătite. Ca zgomot de fond, auzea frânturi ale unui mic dejun în familie. Aparatul de cafea, jurnalul de pe RTL, niște copii care se certau înainte de a pleca la școală.

— Bună ziua, doamnă comisar divizionar, îmi permit să vă deranjez acasă pentru...

— Cine sunteți?

— Căpitan Roxane Montchrestien de la BNRF. Vă sun în legătură cu Marc Batailley.

— La ora 7:30 dimineața?

— Marc este în comă, la spital.

— Fir-ar să fie, cum s-a întâmplat?

— A suferit un accident foarte grav alaltăieri. O căzătură, legată probabil de cazul la care lucra.

Janvier lăsă să se scurgă un lung moment de tăcere, apoi întrebă cu prudență.

— De ce ați luat inițiativa de a mă anunța?

— Pentru că știu că ați încercat să vorbiți cu el în ultimele două zile.

Urmă o tăcere și mai lungă.

— În ce calitate și cu autorizația cui i-ați luat telefonul?

— Din proprie inițiativă și în afara oricărei proceduri. Nimeni altcineva nu este la curent cu acest lucru.

Părea că Janvier știe mai multe, dar o simțea ezitantă la celălalt capăt al firului.

— Ce vreți de la mine, mai exact, căpitane?

Roxane voia mai ales să afle niște informații de la ea, dar încercă s-o momească.

— Mi-ar plăcea să vă împărtășesc unele dintre descoperirile mele.

Fără îndoială, Janvier nu era fraieră, totuși acceptă să intre în joc.

— Am o fereastră de la ora 13 la 14. Ce-ați zice de un prânz rapid la Select?

Satisfăcută, Roxane profită de ocazie și îi mulțumi polițistei înainte de a închide. Un alt număr apărea de două ori în istoricul apelurilor lui Marc, dar nu era înregistrat în agendă. Sună, dar dădu peste mesageria vocală și închise fără a lăsa vreun mesaj. Încercă fără succes să afle numele persoanei din anuarul telefonic. Însă numele corespondentului era probabil la secret. Tocmai se gândea la un mijloc de a identifica numărul fără a atrage atenția, când telefonul îi vibră și numele lui Raphaël Batailley se afișă pe ecran.

— Raphaël?

— Vino imediat, te rog.

— Unde?

— La mine acasă, în strada Assas.

— Ce se întâmplă?

— Vino, fir-ar să fie! Anunță-ți colegii și cheamă și o ambulanță!

3.

Stupefiat, mi-am lăsat telefonul să cadă pe jos.

Scena care se derula în fața mea era ireală.

În prim-plan, lovind cu pumnii în peretele de sticlă, trupul lung, de liană, al tinerei. Cu picioarele goale, fantomatică și tremurândă în cămașa ei de noapte sidefie, cu pletele blonde curgându-i pe umeri.

Ca fond sonor, țipete, plânsete, hohote înăbușite de frică.

Puțin mai departe, în contre-jour, în lumina aurorei, se detașa o siluetă înaltă. O umbră gotică. M-am gândit mai întâi la *Nosferatu*, creatura vampirică: un cap chelios, urechi ascuțite, gheare în vârful degetelor. Mersul lui era lent, sacadat, dar înaintarea inexorabilă. Bestia se năpustea asupra frumoasei.

Mă cuprindea panica. Ce să fac? M-am hotărât să dau mai multe lovituri cu piciorul în peretele vitrat. La început timide, apoi în stil kung-fu. Sticla vibra în cadrul ei metalic, fără a se fisura.

Între timp, monstrul se apropiase și am putut să-l observ mai în detaliu. Dădusem greș cu referința mea la vampir. Era mai aproape de Pan, divinitatea naturii din mitologia greacă. O creatură himerică, jumătate om, jumătate țap. Cu spinarea încovoiată, mergând pe picioarele păroase din spate, omul-animal avea o față diformă și niște sprâncene mari și stufoase. Două coarne răsucite îi ieșeau din păr.

Acoperit cu o capă de blană, satirul se aruncase asupra prăzii. Sub ochii mei, i-a dat mai multe lovituri în flancuri, scoțând niște răgete înfiorătoare. N-aveam nicio armă la îndemână. *Ba poate că aveam!* Tata își ținea pistolul MR 73 într-un sertar. M-am năpustit spre camera

lui, am găsit revolverul... dar nu și cartușele. Nimic care să mă poată ajuta realmente. În disperare de cauză, am apucat un vătrai de decor de lângă șemineu. Și cu toate forțele, am început să lovesc fațada cu tija din fier forjat. Dintr-o mișcare frenetică, nebunul a mai dat câteva palme, apoi și-a ridicat victima îngrozită pe umăr, fără a se preocupa de mine câtuși de puțin. Placa de sticlă securizată a început să se crape. Aveam degetele pline de sânge, dar am continuat să lovesc până când a apărut o breșă. M-am folosit de vătrai ca de o rangă pentru a face să cedeze zidul de sticlă, care s-a prăbușit dintr-odată.

Eliberat în sfârșit, am ieșit cu picioarele goale în grădină ca să urmăresc creatura. Am găsit-o la începutul drumului asfaltat. Înarmat cu vătraiul, am ajuns în spatele ei, gata să-i dau una în cap. Dar s-a întors brusc și a apucat vârful vătraiului pe care mi l-a smuls din mâini. Preț de o secundă, i-am întâlnit privirea, fioroasă și înnebunită. Mi-am dus mâinile în dreptul feței pentru a mă proteja, dar lovitura mi-a atins ceafa. Am avut senzația că pielea îmi ia foc. M-am clătinat, am deschis gura ca să urlu, dar, până să-mi iasă vreun țipăt din gât, m-am prăbușit la pământ.

10

Cu noaptea în inimi

Plete ude, picioare sprintene, sâni împurpurați și bine făcuți, sudoare a obrajilor, spumă a buzelor, o, Dionysos, ele îți ofereau în schimb înfocarea pe care le-o stârneai!

Cântecele lui Bilitis

1.

Halouri roșii și albastre se roteau pe asfalt. La capătul străzii Assas, blândețea arămie a luminii matinale se dilua în împroșcările agresive ale girofarurilor. O desfășurare haotică de vehicule cu însemnele poliției bloca accesul în grădina botanică a Facultății de Farmacie. Niște triunghiuri de semnalizare deturnau circulația pe un singur șir, în dreptul intrării în imobilul de la numărul 77 bis.

Roxane trânti portiera taxiului și îi arătă legitimația polițistului care făcea de gardă în fața porții. *Iată*, gândi ea luând-o pe drumul care ducea la casa de sticlă, *nu mai este doar ancheta MEA*.

Când primise apelul disperat al lui Raphaël, considerase mai prudent să-i anunțe în același timp și pe Botsaris, și pe cei de la comisariatul arondismentului 6. De la spitalul Pompidou, risca să facă prea mult timp până ajungea. Locotenentul de la BNRF o ținuse la curent cu intervenția lor. Știa că Raphaël era teafăr și nevătămat, dar că polițiștii ajunseseră prea târziu pentru a împiedica răpirea tinerei despre care se credea că este Milena Bergman.

În jurul casei era forfotă mare. Benzile flexibile delimitau o largă zonă de infracțiune în interiorul căreia trebăluiau cei de la Criminalistică, îmbrăcați în costumele lor de cosmonauți. Roxane observă scena de departe, estimând forțele de poliție prezente. Fosta ei echipă de la BNRF era prezentă în întregime, dar și tipii de la secția 3 teritorială a Direcției Poliției Judiciare — cea de pe malul stâng al Senei — care trebuie că ajunseseră în același timp. Agitat, Botsaris stătea de vorbă cu Serge Cabrera, căpitanul DPJ, pentru a încerca să păstreze cazul. Puțin mai retras, fără să scoată vreun cuvânt, cu fața impenetrabilă, comandantul Sorbier avea privirea din zilele lui proaste și ținea un ziar pliat sub braț. Mai departe, așezat pe un scaun de grădină și înfășurat într-o pătură de supraviețuire izotermă, Raphaël Batailley, cu ochii în gol și părul zbârlit, părea că-și pierduse mințile.

Din instinct, Roxane înțelese: colegii ei nu aveau s-o menajeze. Pentru a evita să fie pusă într-o situație penibilă, nu trebuia să zăbovească prea mult pe-acolo. O sună pe Valentine Diakité.

— Ai putea veni să mă iei de undeva cu scuterul tău?

— De unde?

— Strada Assas, în fața porții din fier forjat a proprietății familiei Batailley.

— S-a întâmplat ceva?

— O să-ți explic. Când poți ajunge aici?

— Într-un sfert de oră, dacă plec acum. Am chiar și o mașină, dacă preferați.

— Super! Da, prefer o mașină.

Sorbier o apostrofă chiar în momentul în care închidea.

— Nu poți să stai liniștită, Montchrestien? E ceva mai puternic decât tine: belelele te atrag. Întotdeauna.

— În cazul de față, am mai degrabă senzația că eu sunt cea care le atrage, nu?

— O să facem jocuri de cuvinte mai târziu, când n-o să mai avem presa pe cap.

— Despre ce vorbiți, mai exact, domnule comandant?

Sorbier îi întinse ziarul. Pe prima pagină din *Le Parisien*, un titlu sub formă de întrebare: „Cine este necunoscuta din Sena?" Roxane despături cotidianul și citi articolul pe diagonală. Pe două pagini, o anchetă relata despre scoaterea din Sena a unei tinere amnezice, despre internarea și evadarea ei din infirmeria prefecturii de poliție din Paris. Articolul era prost, cu multă vorbărie. Numele Milenei Bergman nu era menționat niciodată. Jurnalista brodase mult, diluând puținul pe care îl știa — obținut probabil din gura vreunui angajat al I3P, precum idiotul ăla de Anthony Moraes. Totuși răul era făcut. Cazul apăruse în presă și, având în vedere ce se întâmplase în acea dimineață, nu avea să dispară prea curând de pe prima pagină.

— Este fata care a fost răpită în dimineața asta, nu-i așa? întrebă Sorbier.

— Nu știu nimic, domnule comandant.

— Nu-ți bate joc de mine! Știi ce înseamnă ca I3P să fie pe prima pagină din *Le Parisien*? De ce nu ne-ai anunțat mai devreme?

— Ba da, eu...

În acel moment, mobilul lui Sorbier sună și el se îndepărtă pentru a răspunde, scutind-o pe Roxane să mai audă finalul protestelor lui. Ea profită de asta pentru a se distanța și a face turul casei. Unul dintre pereții vitrați se prăbușise efectiv, lăsând în urmă o gaură larg deschisă în casa de sticlă, care dădea acum impresia că e la fel de fragilă ca un castel din cărți de joc. Se apropie de Raphaël. Scriitorul era sub supravegherea unui polițist de la DPJ, așteptând să fie din nou interogat.

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme, zise ea deschizând brațele în semn de neputință. Ai încasat-o urât?

Raphaël se strâmbă și dădu în lături pătura izotermă pentru a-i arăta un hematom care pleca de la baza gâtului și ajungea până la ceafă.

— Fata asta era Milena? întrebă ea.

Scriitorul păstră tăcerea, încă șocat de ceea ce i se întâmplase.

— Dar pe agresorul ei îl cunoști? Ce-i povestea asta cu creatura? Era deghizat în satir, nu-i așa?

Așa cum se temea, Botsaris își făcu apariția. Pentru a pune capăt tentativei de interogatoriu și totodată pentru a o mustra ca și când avea 12 ani.

— Trebuie să vorbim, Roxane.

— În primul rând, trebuie să-mi vorbești altfel, asta e sigur.

Nu-i plăceau nici tonul, nici atitudinea fostului ei locotenent. Un tip tânăr pe care ea îl formase, care în

urmă cu o săptămână încă mai era în subordinea ei și care acum ocupa locul ei doar fiindcă ea fusese în mod nedrept pusă pe tușă.

— Te amuză să-ți petreci cea mai mare parte din timp băgându-ți colegii în rahat? o atacă el.

— Despre ce naiba vorbești? Te-am sunat de mai multe ori ieri-dimineață ca să-ți vorbesc despre acest caz. N-am avut impresia că te interesează prea mult înainte să apară pe prima pagină din *Le Parisien*.

— Ce perfidie!

Ea știa că este nervos, dar nu avea niciun chef să-i ușureze sarcina. El o învinuise, probabil, în fața lui Sorbier. Roxane susținu cu răceală privirea fostului ei adjunct. Acesta părea furios și mai ales mort de oboseală. Botsaris era tânăr tată de familie. Feminist autodeclarat, voia să fie ireproșabil, sculându-se în fiecare noapte pentru a-i pregăti biberoanele fiului său de patru luni. Roxane știa că făcuse cerere de concediu pentru Crăciun și că avea de gând să meargă să-și petreacă vacanța în provincie, la socri. Ancheta asta îi strica planurile de sfârșit de an. Dar nu avea să-i plângă de milă tocmai ea.

— O să păstrezi cazul? îl întrebă.

— Sperăm să ne putem alătura și noi, dar nu întâmpinăm decât piedici, de aceea...

— Am găsit ceva, Botsa! l-a interpelat o voce.

Liêm Hoàng Thông tocmai apăruse din spatele tufelor de leandri.

— Bună ziua, șefa, zise el către Roxane.

— Salut, Liêm!

Hoàng Thông era unul dintre băieții din echipa ei. La vreo 40 de ani, tras mereu la patru ace, era de o răbdare infinită și avea talentul de a-i face pe oameni

să vorbească. Nu protesta niciodată când trebuia să le ia declarații vecinilor. Și, de data asta, se întorcea cu o informație prețioasă.

— Unul dintre vecini a filmat cu telefonul o scenă halucinantă, explică el agitând aparatul prin fața lui. E vorba de gardianul de la muzeul Zadkine, de pe partea cealaltă a străzii. Spune că a fost trezit de sirena alarmei.

Roxane și Botsaris se repeziră să se uite pe ecranul telefonului. Polițistul porni înregistrarea. Surprinsă din imobilul din față, scena era scurtă, dar stupefiantă. Batailley nu spusese minciuni. Un bărbat deghizat în satir venise într-adevăr s-o răpească pe Milena Bergman. Se vedea cum apare brusc de pe drumul asfaltat, fără îndoială după ce îl lovise pe Batailley, și dă buzna în strada Assas, cu pianista pe umărul lui. Tânăra femeie se zbătea zadarnic, nu putea să scape din strânsoarea agresorului ei. Individul — jumătate om, jumătate țap — o aruncă apoi cu violență în spatele unei camionete, după care o ia la sănătoasa.

— E incredibil! Mai pune-l o dată, cred că se vede numărul de înmatriculare, zise Botsaris.

O nouă vizionare. Roxane avea impresia că secvența este scoasă dintr-un vechi film *found footage*[1], doar că telefoanele actuale erau atât de performante, încât imaginea era doldora de detalii care puteau fi exploatate cu ușurință, precum marca utilitarei — un Citroën Jumpy cu ușă laterală — și placa de înmatriculare.

— Da, avem numărul de înmatriculare! strigă Botsaris. Avem numărul de înmatriculare! O să-l prindem!

1 Înregistrare recuperată — gen de film care prezintă acțiunea, în totalitate sau parțial, ca o înregistrare video autentică realizată de protagoniști. (*N.t.*)

Băieții se felicitară reciproc, cam prea repede după gustul lui Roxane. Botsaris — care întrevedea posibilitatea de a-și salva vacanța — fugi să-i anunțe pe Sorbier și pe omologul lui de la DPJ.

Întorcându-se din drum, Roxane își dădu seama că nu-și dorea câtuși de puțin ca afacerea să fie rezolvată. O anchetă bună era mai eficientă decât cocaina, sexul, cipralexul și diazepamul la un loc. O anchetă bună îți electriza viața, îți injecta un flux de adrenalină. Din contră, încheierea anchetei avea ceva deprimant. Semăna cu sfârșitul lecturii unei cărți bune. Simțeai același gol, aceeași descurajare, aceeași tristețe de a părăsi niște persoane de care începeai să te atașezi. O mahmureală care îți amintea de trista realitate a vieții tale.

Polițista se îndepărtă de casă și urcă drumul până în strada Assas. Cameramanii de la televiziunile de știri BFM și LCI stăteau grămadă în jurul porții. În timp ce își croia drum prin mijlocul jurnaliștilor, avu o convingere profundă. Acest caz era neobișnuit și departe de a fi încheiat. Pentru câteva ore, Roxane încă mai era cu câțiva pași înaintea celorlalți polițiști. Un avantaj decisiv pe care trebuia să-l exploateze.

Un claxonat o scoase din gândurile ei. Pe partea cealaltă a străzii, Valentine Diakité o aștepta la volanul unui Mini Couper de culoare albastru-metalizat.

2.

— Ce-i cu toți gaborii ăștia? întrebă Valentine.

— Pornește, o să-ți explic!

— Unde mergem?

— Ia-o la stânga, pe strada Vavin, apoi pe bulevardul Raspail. Aș vrea să trecem pe la librăria Guillaume Budé.

În timp ce rulau, Roxane o puse la curent pe studentă cu evenimentele din timpul dimineții.

— Deci nu mai suntem singurele care ne ocupăm de anchetă? conchise masteranda, cu o oarecare decepție în glas.

— Este bine că BNRF-ul intră în horă pentru a încerca s-o găsească pe fată. La nivel logistic, sunt cei mai buni. Dar noi o să continuăm să facem săpături, urmând pista noastră: ancheta pe care o făcea Marc Batailley înainte de accident.

Deschise fereastra și își întrezări chipul în oglinda retrovizoare. Era îngrozitor de palidă, cu părul ciufulit, cu fața încercănată și cu riduri la coada ochilor. Un dezastru. Spre deosebire de ea, Valentine avea aceeași prospețime de trandafir și un look aranjat ca și cum se ducea la un *shooting*. O fustă de piele brun-roșcată, un pulover din mohair, colanți lucioși și ghete cu toc înalt. Viața era câinoasă și nedreaptă.

Librăria Guillaume Budé era foarte aproape, la colțul dintre bulevardul Raspail și strada Fleurus. Valentine parcă în grabă, cu luminile de avarie aprinse, intrând cu nonșalanță pe zona despărțitoare. Nu era decât ora 9:30, dar, așa cum spera Roxane, în interior era deja cineva care aranja mesele cu cărți, în vederea ultimelor cumpărături de Crăciun. Ciocăni în geam pentru a-i atrage atenția angajatei.

— Poliția, doamnă, zise ea fluturându-și legitimația.

Intrară în librăria cunoscută ca fiind specializată în vânzarea de cărți cu texte din vremea Antichității, a Evului Mediu și a Renașterii. Librăria se întindea pe o suprafață de 70 de metri pătrați, cu rafturi patinate și scări de lemn care te duceau cu gândul la bibliotecile englezești.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă librăreasa.

În vârstă de cel mult 30 de ani, stilul ei distona cu acel mediu clasic: păr spălăcit și bocanci Doc Martens, blugi rupți și tricou Pearl Jam, jachetă de lână *oversized* în stil Kurt Cobain.

— Vă amintiți să-l fi servit pe acest client? o chestionă Roxane, arătându-i o fotografie de-a lui Batailley pe care o luase din strada Assas.

— Bineînțeles! A cumpărat de la noi mai multe cărți, săptămâna trecută. Chiar eu l-am sfătuit.

— Ce căuta mai exact?

— Lucrări despre mitologie. Povestea lui Dionysos, atributele lui, semnificația cultului său...

— V-a zis cumva de ce?

— Mi-a zis că e polițist și că face o anchetă despre o serie de crime.

Roxane și Valentine schimbară priviri pe jumătate amuzate, pe jumătate sceptice. Și-l imaginau destul de bine pe bătrânul leu scornind tot felul de minciuni pentru a o impresiona pe tinerică. Librăreasa își scutură niște fire de mătreață imaginare de pe umăr, apoi avu un soi de revelație.

— De altfel, am uitat complet să-l sun, dar cartea lui a sosit ieri.

— Ce carte?

— Voia o carte pe care n-o aveam în stoc și pe care a trebuit să i-o comand. Mă duc s-o aduc, zise ea și dispăru pe o ușă din lemn de mahon.

Roxane își verifică telefonul. Un mesaj de la Liêm Hoàng Thông o anunța că verificarea plăcii de înmatriculare a camionetei îi condusese la o mașină furată în urmă cu câteva zile. După cum se aștepta, urmărirea satirului

avea să fie mai dificilă decât se anticipase. Îi arătă SMS-ul lui Valentine, apoi scotoci printre mese. Coperțile cărților aranjate pe rafturi îi aminteau de primii ani de studenție. Câte ore petrecute până noaptea târziu pentru a-și termina traducerile... Culoarea galbenă pentru seria de scrieri grecești, culoarea roșie pentru seria de scrieri latinești. Bufnița zeiței Atena contra Lupoaicei romane.

Mai rămăsese ceva din ele astăzi, în afară de amintirile ei?

Clipi. Dincolo de geamurile mari, soarele se înălța pe cer, aureolând-o pe Valentine cu o coroană aurie, scăldând în lumină parchetul cerat și ușa din lemn de mahon care se deschise din nou.

— Iată cartea, zise librăreasa punând lucrarea pe tejghea.

Cele două femei se aplecară spre ea pentru a citi titlul: *Serbările dionisiace. Nașterea teatrului clasic în Grecia.*

— Ce prezintă?

— Este o lucrare universitară care demonstrează că nașterea artei teatrale descinde direct din cultul lui Dionysos.

— O să păstrez cartea ca probă.

— Și cine o să mi-o plătească?

— O să v-o aduc înapoi. Mulțumesc pentru ajutor și Crăciun fericit!

3.

Abia ieșite în stradă, cele două femei se repeziră să stea de vorbă cu agentul de circulație care tocmai scria un proces-verbal pentru parcare neregulamentară. Odată amenințarea îndepărtată, Valentine se urcă la volan.

— Ne îndreptăm spre bulevardul Montmartre, numărul 14?

Valentine localizase adresa, era cea a cafenelei Trei Inorogi, unde Marc Batailley trebuie că se dusese în ziua dinaintea accidentului.

— O să mergem acolo mai târziu. Mai întâi aș vrea să trec pe strada Léon-Maurice-Nordmann, în arondismentul 13, chiar lângă închisoarea Santé.

Valentine întoarse pe bulevardul Raspail.

— Trebuie să vă povestesc cum mi-am petrecut seara. Și eu am noutăți!

— Uitasem cu totul de întâlnirea ta cu Corentin Lelièvre. Deci cum s-a terminat infiltrarea ta în Boboland?

— Tipul ăsta e prost de bubuie, începu Valentine, dar este suspicios. La început a debitat câteva anecdote, dar apoi s-a închis în el când am insistat. *Anyway*, am reușit totuși să-i smulg o informație valoroasă.

— Spune-mi!

— Elementele utilizate în articolul său și fotografiile i-au fost furnizate „la cheie" de un informator în urmă cu două luni. Am încercat să aflu cine este, dar nu mi-a mai spus nimic altceva.

Roxane se încruntă.

— Raphaël mi-a vorbit despre el în avion. Crede că este un membru al personalului spitalului unde a fost îngrijit tatăl lui anul trecut.

— Lelièvre mi-a zis că ziarul lui a obținut totul *gratuit*. Dacă informatorul n-a cerut să fie plătit, asta înseamnă că avea un alt motiv de a-și dori ca articolul să iasă acum.

— Sau înseamnă pur și simplu că tipul ți-a spus baliverne.

— M-a invitat diseară la un pahar. O să mai fac săpături.

— Ceea ce trebuie să înțelegem este *de ce* jurnalistul continuă să-l ancheteze pe Raphaël.

— Vă închipuiți c-am încercat să aflu. A adulmecat o știre de senzație, asta-i clar, dar nu mi-a zis mare lucru. Diseară n-o să fim decât noi doi, așa că va fi mai ușor.

— Nu-ți asuma riscuri totuși! Individul ăsta nu-mi inspiră încredere.

Mini Cooperul trecu de bulevardul Montparnasse, goni până în piața Denfert-Rochereau, apoi de-a lungul bulevardului Saint-Jacques. Pe strada Santé, podul aerian al metroului tăia bulevardul în două. Prezența neliniștitoare a închisorii plana peste tot. Umbra zidurilor de incintă întuneca șoseaua, închizând-o sub clopotul unei tristeți apăsătoare.

Senzația de sufocare luă sfârșit începând cu artera următoare. Strada Léon-Maurice-Nordmann era una liniștită și luminoasă. Valentine își parcă mașina între școala publică a cartierului și un restaurant etiopian cu fațadă de cărămidă de culoarea ambrei.

— Pe cine mergem să vedem?

— Pe Jean-Gérard Azéma, un fost paparazzo. Vreau să mă ajute să urmăresc o pistă fără să apelez la serviciile de poliție. Dar prefer să merg singură, ca să nu sperii pasărea. Mă aștepți aici?

Valentine încuviință, fără a-și masca totuși decepția. Roxane coborî din mașină și merse până la o frumoasă clădire albă, oarecum Art déco, construită pe cele două laturi ale micuțului scuar Albin-Cachot care nu era scuar decât cu numele. Sună la interfon, se prezentă și îi ceru fotografului să o lase să urce. Neîncrezător, Azéma refuză, dar în fața insistenței polițistei, el consimți să se întâlnească jos, în fața casei.

Roxane își frecă mâinile pentru a se încălzi. Aerul continua să fie glacial, dar soarele era la locul lui.

Restaurantul etiopian vindea cafele la pahar pe care să le iei cu tine. Intră să-și cumpere un espresso dublu și comandă unul și pentru paparazzo.

— Așadar, ai venit să-l vezi pe Jeangégé!

Vocea ușor răgușită o făcu să tresară. Azéma venise prin spate, pe furiș. Fără îndoială, un rest de deformație profesională. Fotograful își cultiva cu grijă lookul de bătrân seducător. Siluetă înaltă bine întreținută, păr grizonant proaspăt tuns, palton de cașmir și ochelari fumurii. Un soi de Richard Gere din mahalaua Saint-Marcel.

— Salut, Azéma!

Îl cunoscuse cu doi ani mai înainte, în timpul unei audieri legate de o afacere cu droguri în care apărea și numele lui. Paparazzo figura în agenda unui dealer căutat de BNRF. Nu fusese interogat, dar Roxane nu uitase profilul tipului. Mai întâi fotoreporter, Azéma fusese unul dintre paparazzii cei mai influenți din glorioasa epocă a anilor 1990 și 2000. Cea în care presa *people* plătea o avere pentru o poză cu Diana și Al Fayed, pentru Mazarine ieșind dintr-un restaurant sau pentru Kate Moss trăgând pe nas o linie de cocaină. Câștigase mulți bani, dar drogurile, două divorțuri și criza presei tabloide îl ruinaseră. De atunci, trăia de azi pe mâine, dar își păstrase relațiile.

— E supă de *curcan*? glumi el luându-și paharul.

Roxane sperase să poată profita de căldura restaurantului, dar proprietarul le dădu de înțeles că nu trebuiau să incomodeze trecerea clienților.

— Bun, spune-mi ce vânt te-aduce, Montchrestien. Înghețăm de frig, se plânse fotograful la întoarcerea pe trotuar.

Roxane scoase un post-it din buzunar.

— Aș vrea să identifici acest număr pentru mine, îi ceru ea întinzându-i hârtia galben-pai. Este la secret.

— Glumești? Poți face asta și singură, în trei secunde.

— Este pentru o anchetă privată. Nu vreau să-i amestec pe polițiști.

Jeangégé clătină din cap.

— Nu, nu-mi miroase a bine șmecheria ta.

— E o problemă personală, crede-mă! O chestie de tot rahatul. Un număr pe care l-am găsit pe mobilul iubitului meu.

— Nu cred o iotă din ce spui.

— Fă-mi un serviciu! Nu-ți cer luna de pe cer.

— Dar *mie* ce-mi iese din asta?

— O să-ți rămân datoare cu ceva.

— E prea vag. O fac pentru 300 de euroi.

— Du-te naibii!

Paparazzo afișă o expresie inflexibilă.

— Îmi pare rău, drăguțo, dar vremurile sunt grele. Instagramul ne-a omorât meseria, se lamentă el. Celebritățile ne-au tras-o: de când cu rețelele de socializare, își dezvăluie singure intimitatea. Și cu afurisitele astea de telefoane, toți sunt niște paparazzi în devenire.

Roxane îi auzise deja discursul de mai multe ori: victoria specialiștilor în comunicare și a *storytellingului* împotriva „jurnalismului". Se frecă la ochi. Era 23 decembrie, dar școala din față funcționa probabil ca un centru de vacanță, căci se auzea larma copiilor în curte. Una dintre cele mai frumoase bande sonore din lume.

— O cunoști pe Milena Bergman? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

— N-am auzit niciodată de ea.

— O pianistă care se afla în avionul care s-a prăbușit anul trecut.

— Ah, da, poate.

— Există un articol despre ea pe site-ul revistei *Week'nd*. Aruncă o privire la fotografii și spune-mi dacă observi ceva deosebit.

— Și fac asta pentru ochii tăi frumoși?

— Asta și numărul dat la secret, nu uita!

— Mută-ți gândul! glumi el îndepărtându-se. Hai, salut, gaborițo!

4.

Malul drept al Senei. Pe Marile Bulevarde, cultul Crăciunului era în toi. Oamenii se îmbulzeau, numeroși, dar fără bucurie. Siluete obosite, împărtășind aceeași corvoadă, victime ale presiunii de a adera la un spirit al Crăciunului de mult timp viciat. Străzile erau urâțite de mormane dezgustătoare de ghirlande luminoase și de brazi din plastic reciclat. Chiar și vitrinele marilor magazine, care gemeau sub decorurile de iarnă asemănătoare unor bezele, nu stârneau decât indiferență sau exclamații exagerate.

Roxane și Valentine lăsaseră Mini Cooperul într-o parcare, pe strada Chaussée-d'Antin. Roxane nu aștepta mare lucru de la această excursie, dar știa din experiență că, pentru a spera să prindă ceva într-o mare fără pește, anchetatorul trebuia să arunce o mulțime de năvoade.

Când intrară pe ușa de la Trei Inorogi, se treziră într-un cadru care se voia șic și contemporan. Zeci de plante verzi se revărsau din ghivece, de la podea până la tavan. Peste tot, lemn ceruit și culori pastel, o tejghea-bar din faianță albă, imaculată ca într-un laborator de

cercetare. Cafeneaua Trei Inorogi nu era una tradițională, ci un fel de bar cu sucuri bio. Puteai degusta chipsuri din varză kale și sucuri presate la rece „castravete și mentă sălbatică" la prețul de 12 euro. Aici totul era *green, healthy, lactose free* și scump.

Roxane își scoase legitimația și, cu ajutorul ei, își croi drum până la casă pentru a cere să vorbească cu managerul cafenelei. Directoarea era asemenea localului: de o amabilitate prefăcută. O ascultă pe polițistă, apoi se uită pe orarul angajaților. Magda, responsabila de sală susceptibilă de a-l fi servit pe Batailley duminica trecută, nu intra în tură decât peste un sfert de oră.

— O s-o așteptăm aici, decise Roxane așezându-se la o masă.

Comandă o cafea, dar cum nu aveau așa ceva la *juice bar*, o imită pe Valentine și se mulțumi cu un lapte de migdale.

— Ți-l imaginezi pe Batailley într-un astfel de loc?

— Nu, îl văd mai degrabă vizavi, într-unul dintre micuțele baruri din pasajul Panoramas, în fața unei sticle de bere Chouffe și a unui sandvici cu salam uscat.

— Așadar, dacă a venit aici, a fost invitat de cineva. Nu a ales el această adresă.

În așteptarea chelneriței, se străduiră să facă bilanțul anchetei de care se ocupau. Ceea ce se petrecuse dimineață în casa lui Raphaël — atacul bărbatului deghizat în satir și răpirea Milenei — le valida ipoteza unei legături cu niște elemente mitologice. „Satirul" acționa de unul singur sau avea complici? Roxane își amintea de notițele lui Batailley despre posibile fenomene sectare legate de cultul lui Dionysos. Poate că un grup de iluminați, adoratori ai lui Dionysos, o sechestraseră pe

Milena pentru a o constrânge să participe la ceremoniile lor. Posibil. Dar asta nu explica în niciun fel cum de supraviețuise pianista accidentului aviatic și nici de ce corpul ei fusese identificat printre victimele avionului prăbușit.

Pus pe masă, mobilul lui Valentine vibra întruna de vreo cinci minute.

— Răspunde, dacă este important.

— Nu, este un tip cu care am ieșit de câteva ori anul trecut și care nu-mi dă pace.

— Vrei să ți-l sperii eu?

— Nu merită osteneala, este mai degrabă încet la minte decât rău.

— Ai un iubit sau o iubită?

— Parc-aș fi la interogatoriu! se revoltă studenta.

Vexată, Roxane îi aruncă o privire furioasă.

— Nu am iubit, reluă Valentine pe un ton mai conciliant. V-am dat deja de înțeles că tipul care-mi place mie este...

— Nu-mi zice că e Raphaël Batailley!

— Ba da! Ar trebui să-mi fie rușine să spun asta, dar nu sunt încântată s-o văd pe pianistă reapărând în viața lui.

— Nu înțeleg. Accidentul aviatic datează de mai bine de un an. Dacă Batailley te plăcea, aveai tot timpul să încerci ceva cu el.

— Caut o poveste de dragoste serioasă! Voiam să aștept un pic, să-i respect doliul, să nu pară că mă reped la o bucată de carne ca o nehalită, pentru a profita de situație.

Roxane se irită.

— În orice caz, nu văd ce găsești la el. Este un snob, un soi de dandy care o face pe artistul zbuciumat și care...

— Nicidecum! Nu-l cunoașteți.

— Dar nici tu nu-l cunoști *cu adevărat*!

— Eu, cel puțin, i-am citit cărțile.

— Dacă crezi că iubești bărbatul pentru că iubești artistul!

— Nu-mi răstălmăciți cuvintele.

— Mi-e antipatic tipul ăsta. Nu e sincer, ascultă ce-ți spun. Ai încredere în experiența mea de polițist!

Directoarea le întrerupse disputa.

— Magda a venit, zise ea prezentându-le o tânără cu ochi mari, verzi, și rasă complet în cap.

Britney Spears, 2007, gândi Roxane, luând frâiele problemei în mâini.

— Nu vreau să vă plictisesc mult, de aceea vă cer să vă concentrați. (Îi întinse fotografia lui Batailley.) Îl recunoașteți pe acest bărbat?

— Da, e posibil.

Polițista oftă. Fata o irita deja de la primul răspuns.

— „E posibil" nu înseamnă nimic. Îl recunoașteți sau nu?

— Da, mi se pare că a venit săptămâna trecută. Genul puțin cam necioplit care-mi spunea „drăguță", dar care mi-a lăsat bacșiș o hârtie de 5 euro.

— Îl mai văzuseși înainte?

— Nu.

— Era singur sau însoțit?

— Avea întâlnire cu o femeie. O roșcată, cred, mai în vârstă, cu părul lung.

— Ce înseamnă pentru tine în vârstă?

— Mai în vârstă decât dumneavoastră. În orice caz, pe ea o mai văzusem de vreo două-trei ori.

— Lucrează în zonă?

Magda ridică din umeri.

— Poate.
— Cât timp au stat?
— Mai bine de-un sfert de oră.
— N-ai auzit despre ce vorbeau?
— Nu, dar cred că se certau.
— Violent?
— Mai degrabă, vehement. Tipul voia să știe ceva și femeia mai în vârstă refuza să-i răspundă.
— Ce voia să știe?
— Nu știu. O informație. Un nume, o adresă...

Roxane înțelese că nu va mai afla nimic în plus. Îi mulțumi fetei și ieși în bulevard. Fără să dea atenție agitației, înaintă un metru pe carosabil ca să pândească trecerea taxiurilor.

— Nu vreți să vă duc eu? îi propuse Valentine.
— Lasă, o să mă descurc.
— V-ați bosumflat?
— Da, mă enervezi. Știu că Raphaël Batailley nu e de încredere.
— Ăsta nu-i un motiv ca să vă supărați așa.
— OK. Lasă-mă-n pace acum!
— Văd că, atunci când sunteți în toane proaste, vă supărați de-adevăratelea...

5.

Aerul înghețat de afară mi-a biciuit fața binefăcător. Mi-am ridicat gulerul paltonului și am coborât pe strada Assas, pe trotuarul de pe partea stângă. Efectele analgezicului se atenuau, trezindu-mi durerea din gât și migrena. Polițiștii mă interogaseră mai bine de patru ore. Erau atât de dezorientați, încât nici măcar nu fusesem obligat să mint. Răspunsesem pe lângă, le evitasem întrebările sau

ripostasem prin alte întrebări. Acceptasem de bunăvoie prelevarea genetică pe care mi-o ceruseră. Neînțelegând mare lucru din ce se întâmplase, păreau că vor să lase totul în seama tehnicii: camerele de supraveghere, telefoanele, ADN-ul, geolocalizarea. Singura care mi se părea un pic mai destupată la minte decât ceilalți era Roxane Montchrestien, dar, contrar a ceea ce îmi spusese, ea nu lua parte direct la anchetă.

Situația asta nu putea să mai dureze. Trebuia să-mi asum responsabilitatea și să iau eu însumi frâiele în mâini. Eram singurul care știa o parte a adevărului pe care ei nu-l înțelegeau încă, mai aveau nevoie de ceva timp. Pentru a descoperi partea lipsă, trebuia să mă întorc la origine. În momentul în care Milena Bergman se „duplicase". Momentul în care o dublură, un *Doppelgänger* malefic, apăruse din vina mea și o transformase în vampir.

Îmi tot derulam în minte loviturile date de torționar. *Înverșunarea, violența lui...* Cine era acest bărbat? De ce se deghizase astfel? Nu mi se părea clar. Trebuia să-mi pun ordine în gânduri. Dar de unde să încep? Îmi mai lipseau câteva verigi pentru a înțelege logica întregului lanț de evenimente.

Am traversat printr-un loc nepermis pentru a ajunge în parcarea din Grădina Luxemburg unde-mi lăsasem mașina. Întorcând capul, am remarcat o siluetă care mă urmărea de când plecasem de-acasă. Un polițist? Nu era imposibil ca prostănacii ăia să fi vrut să stea cu ochii pe mine. Am ajuns în fața terasei încălzite de la Liberty Bar, la colțul străzii Assas cu strada Vavin. Am făcut o pauză și tipul s-a oprit în spatele meu. Ca să fiu cu inima împăcată, am intrat în cafenea. După o scurtă ezitare, a intrat

și el în urma mea și atunci l-am luat de guler și l-am împins înapoi pe trotuar.

— Cine ești?

Nu părea polițist. Avea o constituție firavă, barbișon de *hipster*, tricou anticapitalist care proclama: *#EatTheRiche*. Înota într-o geacă de piele și purta pe cap o căciulă de lână cu dungi, care-i proteja chelia.

— Nu mă atingeți! Sunt jurnalist.

— Mi se rupe. Cară-te!

Tipul era nervos și își tot pipăia barbișonul de capră, ca și cum voia să și-l smulgă. Într-un gest de protecție, își scoase telefonul mobil și începu să mă filmeze. Tocmai îmi picase fisa: tipul trebuie că era Corentin Lelièvre, gazetărașul care mă urmărea de mai multe zile. Patetic, își îndreptă iPhone-ul spre mine, ca și cum telefonul îi servea în același timp drept scut și pistol semiautomat. Apoi mi se adresă pe un ton amenințător.

— Fac o anchetă despre dumneavoastră și am niște întrebări să vă pun.

După ce abia terminasem cu polițiștii, nu aveam niciun chef de un nou interogatoriu, și cu atât mai puțin cu acest jurnalist-procuror.

Un scârțâit de pneuri neobișnuit m-a făcut să ridic capul. La 20 de metri în fața mea, semaforul tocmai se făcuse verde. Un Mercedes Coupé demarase în trombă, tăindu-i calea vehiculului din dreapta. Dintr-un salt, m-am aruncat pe-o parte.

Lansat ca o rachetă, bolidul tocmai se năpustea spre mine.

11

Palatul iluziilor

Nu există obstacole, singurul obstacol este ținta, așa că mergeți fără țintă.

Francis PICABIA

1.

„Franța este o țară ultraliberală", „Macron este un adevărat dictator", „Sistemul de sănătate francez este cel mai bun din lume", „François Hollande n-a fost rău ca președinte al republicii".

Roxane ridică ochii și se uită spre cei doi bărbați care ocupau masa de alături. Erau doi pretendenți serioși la concursul cine spune cele mai multe tâmpenii pe minut.

Era ora 12:45. Așezată la o masă în Le Select, polițista o aștepta pe Valérie Janvier, recitindu-și notițele de pe telefon. Celebra braserie din bulevardul Montparnasse era departe de a fi plină. Asaltată de obicei de editori și jurnaliști, cantina „lumii literare" își văzuse clienții fideli plecând spre casele lor de vacanță din Luberon sau Bretagne. Cu fațada lui de sticlă, cu banchetele de răchită, cu stucaturile și mulurile lui, locul amintea de Franța anilor

1920 și le dădea turiștilor o stare de liniște. Paparazzo o căută pe Roxane în sală și, zărind-o, înaintă spre ea cu un zâmbet larg.

— Nu mă mai despart de tine!

— Cum m-ai găsit?

— Asta-i meseria mea! răspunse el așezându-se în fața ei.

Jeangégé strigă un chelner și comandă un cocktail *perroquet*.

— De când mănâncă polițiștii în Le Select? S-ar zice că nu-ți refuzi nimic.

— Ai informații pentru mine?

— S-ar putea. Ce-mi dai în schimb?

— *Nada*, ți-am zis deja asta azi-dimineață.

Sperase ca paparazzo să-și revină în cele din urmă. În vremurile astea grele, povestea Milenei Bergman era o momeală ispititoare.

— OK, zise el, ca dovadă a bunelor mele intenții, îți ofer numele proprietarului numărului de telefon dat la secret.

Îi dădu înapoi post-it-ul pe care ea i-l lăsase cu câteva ore mai înainte. Azéma adăugase pe el un nume.

— Gaétan Yordanoff?

— Se pare că e un coleg de-al tău.

— Un polițist?

— Da, un frumos curcan de fermă de la Brigada Financiară. Îmi place la nebunie chestia asta, când gaborii vânează gabori. Mă emoționează.

Roxane consideră informația interesantă. O nouă dovadă, dacă mai era nevoie, că Batailley își activase toate rețelele și că ancheta avea ramificații complexe.

Un chelner îi aduse cocktailul. Jeangégé luă cu lăcomie o înghițitură zdravănă, ca și cum tocmai traversase Sahara fără ploscă.

— Ahhhh! Ce bun e! Nimic nu se compară cu pastisul. Îmi amintește de vacanță, de petancă, de Saint-Paul-de-Vence...

— Aștept pe cineva, deci, dacă nu mai ai nimic să-mi spui, poți să-ți termini aperitivul la bar.

— Ai puțintică răbdare, am aruncat o privire pe articolul tău. Pare interesant...

Azéma nu era prost. În ciuda anilor, rămânea la pândă, adulmecând senzaționalul, diabolicul, mirosurile pestilențiale ale sufletului. Îmbrăcându-și acțiunile josnice în hainele strălucitoare ale „căutării adevărului".

— Explică-mi de ce se interesează polițiștii de povestea asta?

— Asta-i o întrebare de 1 000 de puncte. Jeangégé, dacă am nevoie să transmit o informație, vei fi primul care află.

— Promiți?

— Îți jur pe ce-am mai sfânt, hai, cară-te acum, ți-am zis că am o întâlnire. Și cere la bar să-ți treacă pastisul pe nota mea de plată.

12:55. Roxane dădu un telefon ca să verifice informația. Fotograful aproape că o nimerise. Gaétan Yordanoff era într-adevăr polițist, dar nu în Brigada Financiară propriu-zisă, ci în BRIF, Brigada de Cercetări și Investigații Financiare. Sună la acest serviciu, își declină identitatea și ceru legătura în biroul lui Yordanoff, fără a-și face totuși prea mari iluzii, având în vedere data și ora. Îi răspunse o femeie, o colegă a polițistului, care o informă că Yordanoff depusese cerere de concediu până pe 3 ianuarie. Întrucât fata era simpatică, Roxane încercă să afle numărul de telefon al polițistului, dar fără succes.

— Am avut un sfârșit de an infernal. Gaétan s-ar supăra foarte tare dacă v-aș da numărul lui. Îmi vorbește de vacanță de luni întregi.

Francezii și vacanțele lor, o poveste de dragoste nemuritoare.

— Trimiteți-i măcar un SMS cu datele mele și spuneți-i că vreau să-i vorbesc despre Marc Batailley.

Apoi închise fără să aștepte mare lucru de la această momeală.

2.

— Eram a treia din echipa lui Marc Batailley de la Crim, la începutul anilor 2000. El m-a învățat totul.

Cu sacou și pantaloni, bascheți de firmă și tunsoare bob, Valérie Janvier avea o înfățișare elegantă și dinamică. Din cauza vacanței școlare, venise însoțită de fiica ei, o puștoaică de șapte-opt ani, cam absentă, cufundată în lectura unui gros volum din *Geronimo Stilton*.

Contrar temerilor sale, Roxane a fost imediat pe aceeași lungime de undă cu Janvier. Polițista mare în grad nu era doar simpatică, ci și relaxată, aproape detașată, ca și cum nimic din această meserie nu mai putea să o atingă. După ce aflase veștile despre sănătatea lui Batailley, evoca acum începuturile ei sub comanda veteranului.

— Pe vremea aceea, reluă ea, Marc încă mai era traumatizat de moartea fiicei lui. Avea urcușuri și coborâșuri, dar era un bun șef de echipă, în ciuda a ceea ce gândeau superiorii. N-am rezolvat multe cazuri spectaculoase, pentru că nu ne erau încredințate cu prioritate nouă, dar ne-am făcut treaba fără să ne fie rușine de rezultatele obținute.

Roxane o lăsă pe comandanta de divizie să ia câteva guri de *ceviche*, apoi o întrebă.

— Ați păstrat legătura cu el după aceea?

— Da, se poate spune că m-a însoțit de la distanță în ascensiunea mea. Mi-a dat sfaturi și, chiar și după ce a fost pus pe tușă, a continuat să mă ajute.

— Când v-a contactat ultima dată?

— Acum vreo două săptămâni. Nu-l mai văzusem niciodată așa: excitat și îngrijorat, în același timp. Mi-a spus că lucra singur la o anchetă, în afara cadrului juridic.

— Nu v-a spus despre ce era vorba?

— Să zicem că, la început, a fost foarte vag. Era o modalitate de a nu mă speria și de a mă proteja în caz că lucrurile luau o întorsătură urâtă.

Valérie Janvier luă câțiva cartofi prăjiți din farfuria fiicei ei. Roxane profită și își continuă interogatoriul.

— Ce aștepta Marc de la dumneavoastră?

— Primul lucru pe care mi l-a cerut a fost să-i fac legătura cu un tip de încredere de la DSC.

Situat în trecut în fortul din Rosny-sous-Bois, Departamentul Științelor Comportamentale, instalat acum în Cergy, era compus dintr-o mică echipă de ofițeri specializați în domeniu, formată din analiști și anchetatori de teren. Erau solicitați pentru a lucra împreună cu anchetatorii locali când o crimă prezenta un mod de operare deosebit de violent.

— Știați ce caută?

— Din câte am înțeles, era în căutare de informații despre niște crime mai vechi, legate mai mult sau mai puțin de o punere în scenă mitologică. Voia să consulte bazele de date pentru a vedea dacă putea să stabilească asemănări cu anumite moduri de operare.

— A vorbit despre Dionysos?

— Sunteți foarte în temă! Da, mai târziu a vorbit despre el. Mica lui plimbare la Cergy, în măruntaiele fișierului

SALVAC[1], fusese fructuoasă. Două crime îl interesau în mod deosebit, una comisă pe teritoriul francez și cealaltă în Anglia.

Roxane scoase un stilou din buzunar pentru a-și lua notițe. Valérie Janvier se concentră o clipă pentru a formula mai bine lucrurile.

— Ați auzit fără îndoială de primul caz de crimă, fiindcă a fost foarte mediatizat în Franța. În 2017, cadavrul unui militar a fost găsit într-un container din apropierea Palatului Papilor din Avignon.

Roxane scria pe antebrațul ei, ca o liceană.

— Și al doilea caz?

— Un an mai târziu, uciderea unui judecător la Stratford. Vă las să căutați singură detaliile, pe net.

— Și ce legătură era între cele două crime?

— În ambele cazuri, cadavrul era acoperit cu o piele de țap cusută chiar de corp.

Puștoaica ridică ochii din carte, la menționarea detaliilor crimelor. Janvier îi zâmbi pentru a o liniști.

— Batailley credea că este pe urma unui ucigaș în serie?

— Nu neapărat, ci poate o serie de crime. O chestie excitantă, în orice caz. Unul dintre lucrurile pentru care ne-am ales cu toții această meserie la începutul carierei noastre.

Până la urmă, Batailley n-o dusese cu zăhărelul pe vânzătoarea de la librărie.

— Era riscant pentru dumneavoastră să-l ajutați, nu?

— Marc este un polițist excelent. Nu făcea această anchetă din plăcere sau pentru a mai uita de problemele

---

[1] Abreviere de la Sistem de analiză a legăturilor dintre violența asociată cu crima, program informatic conceput pentru a-i ajuta pe anchetatori în cazul crimelor în serie. (*N.t.*)

lui. Simțea că e pe urma unui vânat mare. Când un profesionist de asemenea calibru vine să-ți ofere pe tavă un posibil caz de crime în serie, ar trebui să fii prost de-a binelea să nu-i dai o mână de ajutor.

— Care era pactul vostru tacit?

Janvier ridică din umeri.

— Că o să-mi paseze mie cazul când avea să fie solid.

— De ce-mi povestiți toate astea?

În loc să răspundă, Janvier își termină peștele.

— M-am informat un pic despre tine, Montchrestien. De ce te-a pus Sorbier pe tușă?

Roxane rămase încremenită, ca și cum întrebarea nu o privea.

— O să fiu cinstită cu tine, continuă șefa de divizie. La primăvară, ies din poliție. Mi s-a propus să conduc echipa de securitate a unui mare club de noapte luxos.

Roxane nu-și putu masca uimirea.

— Astăzi, în meseria asta, nu iei decât șuturi și salarii de mizerie, se justifică Janvier. Până la urmă, n-o să mai rămână decât cei mediocri.

— Dar n-ați zice nu, să vă încheiați cariera cu un caz spectaculos, ghici Roxane.

Chipul șefei de divizie se înăspri, iar vocea îi deveni aproape amenințătoare.

— Ți-am dat informații despre ancheta lui Batailley. În schimb, aștept de la tine să...

Pe masă, telefonul polițistei vibră. Liêm Hoàng Thông. Roxane făcu semn din mână că trebuie neapărat să răspundă.

— Salut, Liêm!

— Am o informație pentru tine, șefa. Fă ce vrei cu ea!

— Ciripește!

— Cineva tocmai a încercat să-l omoare pe Raphaël Batailley.

3.

Întâmplător, Roxane se afla aproape de locul accidentului. După ce achită nota de plată, o luă pe strada Vavin și ajunse la Liberty Bar. În fața cafenelei, prezența forțelor de ordine și a pompierilor împiedica circulația și strângea toți curioșii.

Scena era impresionantă. O mașină — un Mercedes coupé — intrase în vitrina unui magazin de băuturi ale cărui geamuri se făcuseră toate țăndări. Roxane rămase un moment alături de mulțimea de gură-cască, în spatele cordonului de polițiști, trăgând cu urechea pentru a aduna o primă salvă de informații. Aparent, era o victimă, dar nu șoferița, pe care pompierii se chinuiseră mult s-o descarcereze. O ambulanță tocmai o ducea la spital. Airbagul se declanșase și îi salvase viața. Roxane îl zări pe Botsaris în plină discuție cu un superior, Gallonde, care conducea brigada de zi a STJA, Serviciul de Tratare Judiciară a Accidentelor, însărcinat cu intervenția și anchetarea în cazul accidentelor de circulație care au cauzat vătămări corporale grave. Fața fostului ei locotenent era descompusă: tenul livid, trăsăturile încremenite într-o grimasă trădând îngrijorarea.

Roxane își flutură legitimația pentru a trece de baraj. Deși polițiștii de la comisariatul arondismentului 6 securizaseră zona, acum băieții lui Gallonde și cei de la Criminalistică erau cei care preluaseră controlul, desfășurându-se ca să facă fotografii, să evalueze distanțele, să preleve amprente de pe volan și să audieze martorii. În timp ce se apropia cât putea de mult de

carcasa mașinii, o imagine de groază îi îngheță sângele în vine: trotuarul era acoperit de sânge. Niște dâre mari de un roșu-închis, cu reflexii negricioase, ca și cum cineva tocmai fusese înjunghiat acolo.

— Nu e plăcut să vezi așa ceva, șefa...

Roxane recunoscu vocea lui Liêm Hoàng Thông în spatele ei.

— Pune-mă la curent, Liêm! Ce se știe mai exact?

— Șoferița a pierdut controlul mașinii, apoi a urcat pe trotuar în mare viteză și a intrat în terasa și în vitrina cafenelei. Este un miracol că n-au fost mai multe victime.

— Mai precis, care este bilanțul?

— O tânără care bea o cafea pe terasă alături de bebelușul ei aflat în cărucior a fost lovită în plin și azvârlită la celălalt capăt al cafenelei. Era moartă când au ajuns pompierii.

— Fir-ar să fie... Și copilașul?

— Slavă Domnului, el n-are nimic.

Roxane nu reușea să-și ia ochii de la trotuar. Mașina spulberase toți stâlpii de blocare a accesului, meniți să servească drept barieră. Ca să-și termine cursa nebunească aici, probabil că mașina trecuse pe roșu sau accelerase puternic. Își amintea de un accident asemănător petrecut în urmă cu doi ani, în care un bunicuț confundase pedala de frână cu cea de accelerație.

— Ai văzut-o pe șoferiță?

— Da, când au descarcerat-o pompierii.

— Ce vârstă are?

— Între 30 și 40 de ani. Tipul asiatic. Drăguță.

— Era singură în mașină?

— După toate aparențele, da.

— Și Raphaël Batailley?

— Are tăieturi cauzate de cioburile de sticlă, dar o să fie bine. A fost deja trimis la spitalul Cochin.

Botsaris li se alătură, cu ochii roșii și o figură epuizată, frecându-și pleoapele, ca și cum nu mai dormise de două zile. Enervat la culme, arătă spre carosabil cu furie.

— Fir-ar al dracu', ăsta nu-i un accident! Nu există nicio urmă de frânare.

— Poate că fetei i s-a făcut rău, îndrăzni să spună Roxane.

— Are 30 de ani, nu cred așa ceva nici în ruptul capului. Amicul tău era cel vizat.

— Batailley nu este „amicul meu". Ai identificat-o pe șoferiță?

Cu un gest din bărbie, Botsaris arătă spre cei doi polițiști și spre tehnicianul criminalist care dădeau roată mașinii.

— Gallonde s-a dus să afle noutăți. Îl las pe el s-o facă, nu vreau să-l calc pe coadă.

— Că veni vorba de noutăți, tot n-a fost găsită camioneta satirului?

— Ba da, și e nasol: un pensionar a găsit mașina abandonată într-o pădure din Chartres. Tipul trebuie că și-a continuat fuga cu un alt vehicul.

— A dat foc mașinii?

— Nu, ceea ce mă și miră, de altfel. Probabil că tipul nu are cazier, căci o să găsim tone de amprente.

— Și azi-dimineață, acasă la Batailley? Criminaliștii au prelevat amprente ce pot fi exploatate?

— Așteptăm rezultatele, dar e ajunul Crăciunului și totul merge cu încetinitorul, după cum știi prea bine.

Lăsat pe vine lângă mașină, superiorul Gallonde se ridică afișând un aer sever și le făcu semn să înainteze.

— S-a găsit pașaportul șoferiței, anunță el întinzându-le un carnet bleumarin cu litere aurii.

Yukiko Takahashi. Cetățean american. Născută în Japonia în 1989. Între paginile documentului de identitate se aflau copia unui bilet de avion și a unui contract de închiriere a unei mașini, ca și o cartelă magnetică de la o cameră de hotel. Fata ajunsese la Paris cu o zi în urmă, venind de la Berlin. Închiriase Mercedesul la Roisy și își petrecuse noaptea la hotelul Lenox, nu departe de aici.

— Am găsit asta în torpedou, anunță Gallande, despăturind o fotocopie a articolului despre Raphaël și Milena, din revista *Week'nd*.

— În caz că am mai fi avut vreun dubiu în privința legăturii cu Batailley, bombăni Botsaris.

Roxane era cu ochii ațintiți pe pașaport. Fotografia era cea a unei brunete drăguțe: ochi mari, pometi înalți și proeminenți, păr lung și negru, dat pe spate. Yukiko Takahashi. Întâlnise deja numele ăsta în ancheta ei. Dar unde?

Telefon. Google. Rezultat al căutării: Takahashi era o violonistă care cântase de multe ori cu Milena Bergman, în duo sau în trio. Era chiar partenera ei obișnuită din timpul înregistrărilor de muzică de cameră. Nu era un star în domeniu, ci mai degrabă o violonistă de rangul doi. Și, fără îndoială, o prietenă a Milenei. Ani în șir, cele două femei dăduseră concerte împreună, în cele patru colțuri ale lumii. Ceea ce însemna că erau foarte apropiate. Dar de ce era atât de supărată pe Batailley, încât să încerce să-l ucidă?

— Trebuie să mergem să-l interogăm pe scriitor cât mai repede posibil, zise tranșant Roxane, punându-și mobilul în buzunar. Botsa, să mergem amândoi să-l vedem la spital.

Locotenentul clătină din cap.

— Nu putem încălca așa procedurile, Roxane. Tu nu mai lucrezi la BNRF și n-ai ce căuta aici.

— N-o face pe prostul, Botsa. Nu ești în stare să rezolvi un caz ca ăsta.

— Ah, da? Și de ce, mă rog?

— N-ai experiență, fler, sânge-rece, inteligență, n-ai sânge-n instalație. Ești un polițai la 35 de ani care-și face griji pentru vacanța lui.

— Gata, am încheiat discuția. Liêm, întoarce-te la Nanterre ca să păzești sediul. Roxane, nu te mai reții.

— O să pierzi cazul, Botsa. Avem deja o victimă, un bebeluș rămas orfan, o răpire, implicarea unui cetățean american, o femeie întoarsă din morți, un scriitor renumit și suntem asaltați de toată presa. O să fii primul care zboară.

Polițistul, care făcuse deja stânga-mprejur, îi arătă degetul mijlociu.

— O să ți-o iei rău de tot. Pot să ți-o spun de pe-acum. Și-o să ți-o meriți cu vârf și îndesat.

4.

— Haideți, șefa, calmați-vă, nu rezolvați nimic.

După cum îi era obiceiul, Liêm încerca s-o facă pe împăciuitorul.

— Ce idiot! Știi că am dreptate, nu-i așa?

— Puneți-vă în locul lui...

— În locul idiotului, nu, mersi!

— Vreți să vă duc undeva?

Arătă spre una dintre mașinile Peugeot ale poliției, pe care o parcase puțin mai sus, pe trotuar.

— Nu, o să merg pe jos. Cretinul ăsta m-a enervat la culme.

— Șefa, insist. Aș vrea să vă spun ceva.

Ea îl urmă fără tragere de inimă până la vehicul.

Liêm apucă de volan și efectuă o jumătate de întoarcere pe strada Assas.

— Unde vă duc?

— Dă-i drumul, o să-ți arăt eu. Ce voiai să-mi spui?

— Mai întâi, trebuie să vă explic, începu el pe un ton enigmatic.

Ea scoase un lung oftat de exasperare.

— La naiba, Liêm, zi odată ce-ai de zis! Nu sunt în toane prea bune.

— Azi-dimineață, acasă la Raphaël Batailley, în timp ce criminaliștii invadau grădina și împrejurimile casei, am dat o raită prin salon.

Roxane deschise fereastra, ca și cum nu mai avea oxigen. Liêm continuă.

— Toată lumea era preocupată de scena crimei, dar nimeni nu s-a repezit să percheziționeze locuința, deși, în caz de flagrant, nu mai e nevoie de comisie rogatorie.

— Și tu ai făcut-o, dacă înțeleg eu bine?

— A fost noroc chior. În timp ce mă uitam la cărțile din bibliotecă, am remarcat asta.

A băgat mâna în buzunarul cămășii și a scos un cubuleț negru, cu latura de doar un centimetru și jumătate, pe care i l-a întins lui Roxane.

— Ce e ăsta? Un microfon?

— O cameră de înregistrare ultracompactă. Era prinsă de un raft, dar mai erau alte cinci risipite prin living. Acopereau toate unghiurile câmpului vizual.

— Vorbești serios?

El dădu din cap.

Roxane cântări în mână aparatul: nu avea nici măcar 50 de grame.

— E sculă de profesionist, nu?

— Astăzi, toată lumea poate să-și procure așa ceva de pe net, dar și costă destul de mult, ce-i drept.

— Deci Batailley era supravegheat din toate părțile, 24 de ore din 24?

— Da și nu.

— Ce vrei să spui?

— Camerele funcționează grație unei baterii care nu ține foarte mult. Aș zice, maximum două ore.

— Nu există card de memorie în aparat?

— Nu.

Roxane încercă să înțeleagă.

— Dar cine are acces la imagini?

— Cel care a instalat camerele de supraveghere le-a conectat la rețeaua Wi-Fi a casei care, la drept vorbind, nu este securizată.

— Deci...?

— Deci poate să aibă acces la ea în timp real de pe telefonul lui, indiferent unde se află.

— Chiar și la celălalt capăt al Parisului?

— Chiar și la celălalt capăt al lumii.

— Cum se declanșează camera?

— Grație unui captator de mișcare, dar se poate și deschide și închide de la distanță.

Pe bulevardul Raspail, Roxane îi făcu semn lui Liêm să semnalizeze că va staționa.

— Și asta nu e tot, șefa. Când le-am descoperit, camerele încă funcționau. După părerea mea, totul a fost filmat: venirea fetei, atacul satirului, intervenția polițiștilor...

Roxane rămase fără grai. Încă un element care făcea ca această anchetă vertiginoasă să alunece și mai mult în necunoscut.

— Ce trebuie să fac cu această informație? întrebă Liêm întorcând pe strada Bac.

— Integreaz-o în procedură. Spune-i lui Botsaris că te-ai întors acasă la Batailley și că în momentul acela le-ai remarcat.

Ea îi făcu semn să oprească în fața scuarului Misiunilor Străine.

— Și, mai ales, ține-mă la curent cu tot ce poți să afli. Trimite-mi fiecare informație pe Telegram.

Își desfăcu centura, îi făcu un semn de salut cu mâna coechipierului său, coborî pe trotuar și merse până în fața porții mari. Tasta codul de la intrare când un claxonat prelungit o făcu să ridice capul. Liêm îi făcea semne cu farurile. Ea se întoarse la mașină.

— Veniți să vedeți ceva! îi zise el coborând geamul de pe partea lui.

Roxane urcă din nou alături de polițist, care își scosese telefonul să-și verifice mesajele.

— Azi-dimineață i-am lăsat numărul meu paznicului de la muzeul Zadkine, explică el.

— Tipul care a filmat răpirea?

— Da, ei bine, n-a fost singurul. Soția lui a înregistrat și ea niște imagini, de la etaj și dintr-un alt unghi.

Roxane derulă scena. Cadrul era mai larg și pe înălțime mai mare.

— Nu e nimic care să vi se pară ciudat? întrebă Liêm.

Ea se încruntă. Imaginile erau la fel de violente, dar ea nu vedea nimic cu totul nou. Deodată însă, distinse ceva și depărtă degetele pe ecranul tactil pentru a mări imaginea.

— Ce-i asta? întrebă ea arătând un punct mare și portocaliu în mișcare.

— Este o dronă, răspunse Liêm. Pun pariu că cel care a instalat camerele în casă filma *totodată* scena din exterior.

5.

Încă nu era ora 16, dar soarele apusese deja. Încă de la sfârșitul dimineții, cerul era de un gri-alburiu. Nici măcar din înaltul cuibului ei de vultur, Roxane nu vedea la orizont decât un văl gros de sidef care anunța căderea nopții. Făcuse duș, se îmbrăcase în pijama și luase peste ea cardiganul din cașmir pe care-l găsise acasă la Batailley. Deși avea chef de un pahar cu vin, hotărâse să aștepte o oră mai acceptabilă și-și făcuse o cană cu ceai fierbinte. Ceai negru sud-coreean, cu mandarine din insula Jeju. Pusese cana pe picior ca să-i servească drept buiotă. Întinsă pe canapea, cu capul pe pernă, și învelită cu pătură groasă, parcă era în hibernare. Lumina era difuză și motanul torcea alene lângă ea.

Era pregătită. Nu să se culce, ci, cu iPhone-ul în mână, să-și continue ancheta. Prima etapă: să caute pe internet. Să găsească informații despre cele două cazuri de care îi vorbise Valérie Janvier.

Începu cu cel mai ușor, cel din Franța. În materie de fapte diverse, presa regională era adesea mai bine informată decât mijloacele de informare naționale. Se conectă la site-ul *La Provence*, tastă câteva cuvinte-cheie și vizualiză șirul de articole consacrate crimei din Avignon. Pe 18 octombrie 2017, trupul unui fost militar, Jean-Louis Crémieux, de 62 de ani, fusese găsit într-un container de gunoi din strada Banasterie, la doi pași de Palatul Papilor. În perioada postatentate pe care o cunoștea Franța,

uciderea unui militar făcea să planeze teama de un act terorist, dar amenințarea a fost, din câte se pare, îndepărtată rapid. Crémieux servise în calitate de căpitan în Regimentul 21 de infanterie marină de la Fréjus, dar părăsise armata de mult timp. Cauza morții era neclară: militarul fusese găsit cu gâtul tăiat. Cadavrul era pe jumătate gol, pe jumătate îmbrăcat și machiat ca și cum fusese travestit: tocuri înalte, corset, etolă de blană prinsă direct de piele.

Ancheta se lungise la nesfârșit. Roxane nu avea decât o parte infimă a elementelor — un articol de ziar nu era același lucru cu un dosar de anchetă —, dar înțelegea printre rânduri că nicio pistă convingătoare nu apăruse vreodată. În primele două săptămâni, *La Provence* consacrase cazului aproape un articol pe zi: personalitatea militarului, mediile frecventate de travestiți, pista reglării de conturi etc. Dar, dincolo de titlurile de-o șchioapă, adevăratele informații erau rare. Cu timpul, articolele se răriseră și acum, la sfârșitul lui decembrie, se împlinea deja un an de când ziarul nu-și mai informase cititorii despre acest caz. Ca să afle mai multe, Roxane ar fi trebuit să încerce să-l sune pe unul dintre polițiștii însărcinați cu ancheta în perioada aceea. Cu 24 de ore înainte de Ajunul Crăciunului și fără recomandare, încercarea era sortită eșecului. O pălăvrăgeală de ore în șir la telefon, care n-ar fi dus nicăieri.

Trecu apoi la celălalt caz. Judecătorul ucis în comitatul Warwickshire, în centrul Angliei. Și de data asta își începu căutarea cu presa locală, jonglând între site-urile ziarelor *Harborough Mail* și *Warwick Courier*, dar își dădu seama foarte repede că afacerea interesase presa națională. Stratford-upon-Avon era orașul în care se

născuse Shakespeare. O crimă în acest celebru loc turistic avusese cu siguranță repercusiuni mediatice. Despre ce era vorba? Terence Bowman, judecător la tribunalul de comerț, fusese găsit cu capul spart și buzunarele goale în grădinile bisericii Sfânta Treime. Ancheta nu trenase. Ceasul de mână, telefonul și portofelul lui fuseseră găsite în clădirea locuită de grădinarii parohiei. Urmaseră mai multe arestări preventive și mărturiile unuia dintre ei, James Deller, un drogat notoriu de 21 de ani, un client obișnuit al centrelor de dezintoxicare.

Citind această revistă a presei, Roxane fu străbătută de un amestec de excitație și de frustrare. Excitația de a investiga, chiar și indirect, o serie de crime și frustrarea de a nu avea acces la dosarul anchetei. Contrar a ceea ce-i spusese Janvier, în cazul acestei a doua crime nu se vorbea despre pielea de țap. Se înșelase oare șefa de divizie? Sau amănuntul nu transpirase în presă? În orice caz, nu înțelegea prea bine de ce îl fascinau aceste crime pe Batailley și nici nu le putea lega direct de cultul lui Dionysos.

Vibrațiile telefonului îl treziră pe motanul care dormea lipit de piciorul ei. Un apel de la un număr ascuns.

— Gaétan Yordanoff.

Tipul de la Brigada Financiară!

Roxane se ridică în fund, rezemându-se de pernă.

— Roxane Montchrestien, BNRF.

— Sunt în concediu, începu el pe un ton de reproș.

— Știu, mulțumesc că m-ați sunat.

— Ce-i cu povestea asta cu Marc Batailley?

— Ați luat legătura cu el recent?

— Nu, n-am mai auzit de el de vreo cinci-șase ani.

— Totuși, numărul dumneavoastră personal de telefon apare în istoricul apelurilor lui din ultimele zile.

— Dar ce anume investigați?

— Batailley este în comă. Am preluat una dintre anchetele lui.

Yordanoff făcu o pauză lungă.

— În comă? E grav?

— Da, prognosticul vital este rezervat.

— M-a... M-a sunat săptămâna trecută. Voia să-l ajut să urmărească o mișcare de fonduri.

— Care?

— Habar n-am. I-am zis să se ducă naibii. Nu am obiceiul să încalc regulile.

— Haida-de! Batailley nu v-a sunat la noroc. A făcut-o pentru că știa că o să-l ajutați.

— Doar atât am vorbit, dacă vă spun!

— Dacă o țineți tot așa, domnule Yordanoff, o să fiți convocat oficial. Sau putem termina discuția în seara asta și numele dumneavoastră va rămâne în afara procedurii.

— Bună încercare, dar nu așa merge treaba. Eu, unul, cred că *dumneavoastră* anchetați în afara procedurii. Așa că... *ciao*!

Închise înainte ca Roxane să mai fi putut adăuga vreun cuvânt.

Polițista oftă, închise ochii și se lăsă cuprinsă de căldura patului său improvizat, ascultând zgomotul ploii care biciuia ferestrele turnului. Nu se făcuse încă ora 18. Mai era o zi până la Ajunul Crăciunului, fusese dată afară din serviciu, viața ei sentimentală era vraiște, indispunea pe toată lumea și toată lumea o indispunea. Nu mai suporta acest oraș, această țară, această epocă, acești oameni, nu mai suporta prostiile pe care le auzea la radio, ziarele, rețelele de socializare. Marea victorie a mediocrității. Tot timpul. Peste tot.

„Sunt tristă și aș vrea să mă sting. [...] Nu scrie. Să nu învățăm decât să murim"... Cuvintele lui Marceline Desbordes-Valmore nu-i dădeau pace. Da, așa era, avea chef *să se stingă*. Flacăra care o anima altădată pălise și era tot mai tremurătoare de la o zi la alta. Nu mai avea nimic în ea care să strălucească, să lumineze, să încălzească. Flacăra ei se mulțumea să aștepte suflarea care avea s-o stingă definitiv.

Nu avea să fie niciodată un polițist renumit. În memoria colectivă, polițiștii renumiți erau asociați cu anchete excepționale sau ajunseseră să aresteze criminali celebri. Se cufundă încet în somn, legănată de torsul lui Putin. Când se trezi, era trecut de ora 23. Figura lui Liêm se afișa pe ecran.

— Bună seara, Liêm.

— V-am trezit, șefa?

— Glumești, lucram. Tu ce faci?

— Mă întorc acasă.

Liêm se afla în mașină, cu telefonul lipit lângă tabloul de bord.

— Ai noutăți?

— Tocmai am vorbit mai mult cu Botsa. Ieșea de la spitalul Cochin.

— A putut să-l vadă pe Raphaël Batailley? Cum se simte?

— Are tăieturi peste tot, dar nimic foarte grav.

— L-a interogat?

— Da, dar scriitorul n-a recunoscut nimic. Confirmă că mașina s-a repezit spre el, dar pretinde că n-o cunoaște pe șoferiță.

— Și japoneza? Yukiko Takahashi?

— A luat-o razna, vă închipuiți. Când i s-a spus că a omorât mama unui copil, a făcut o criză de nervi și a

devenit de necontrolat. Medicii au fost obligați să o sedeze, pentru a o calma.

— A vorbit sau nu?

— Era incoerentă, dar, în esență, a repetat de mai multe ori că articolul din *Week'nd* a făcut-o să-și piardă mințile.

— Nu înțeleg.

— Zice că Raphaël Batailley i-a furat povestea. Că este un impostor.

— Liêm, fă un efort! Nu pricep o iotă din ce spui.

Locotenentul își drese vocea.

— Ea susține că Milena Bergman a preferat întotdeauna femeile. În fine, înțelegeți.

— Milena era lesbiană...

— ...și Takahashi pretinde că trăiau împreună, că formau un cuplu.

— Deci era geloasă pe relația lui Raphaël cu Milena?

— Nu, nu era geloasă. Pentru ea, această relație n-a existat pur și simplu niciodată.

Crimele lui DIONYSOS
2017 AVIGNON
un militar
2018 STRATFORD (UK)
un judecător

Joi, 24 decembrie

12

Motivul ascuns

Nu căutați în voi, nu veți găsi nimic.
Căutați în cel care se află în fața voastră.
Constantin STANISLAVSKI

1.

Roxane rătăcea printr-un peisaj de zăpadă care se întindea la nesfârșit. Un deșert imaculat, tăcut, tulburător. O închisoare de gheață, fără ziduri și fără gardieni. La fiecare pas se auzea un scârțâit ascuțit al cărui ecou, amplificat de liniște, crea o întindere sonoră neliniștitoare. Scârțâituri care deveneau gemete, tânguieli, plânsete înăbușite. Pentru a le face să tacă, își oprise înaintarea prin zăpadă. Dar lamentațiile nu se potoliseră. Îi vâjâiau în cap insuportabil. Își lipise palmele de urechi, dar degeaba. Deodată, auzi un trosnet sub talpă. Observă la picioarele ei o formă neagră care ieșea din suprafața de culoarea cretei. Se aplecă și dădu la o parte zăpada. Era un telefon mobil care tocmai suna.

Soneria o sculă din somn.

Fir-ar să fie...

În timpul nopții, mobilul îi căzuse pe podea. Îl găsi sub canapea și răspunse fără ca măcar să vadă numărul.

— Alo?

— Sunt Gaétan Yordanoff, v-am trezit?

Roxane se uită la ceas, 9:10 dimineața.

— Glumiți, sunt la birou de o oră.

— M-am mai gândit și sunt de acord să vă povestesc ce mi-a cerut Batailley.

— Văd că noaptea e un sfetnic bun.

— N-am nimic de ascuns, asta-i tot.

— Vă ascult.

— Marc încerca să urmărească o plată făcută pe 14 decembrie în contul unui butic parizian.

— Ce butic?

— Memorabilia. Un anticariat din pasajul Panoramas, din câte am înțeles.

Roxane se ridică de pe canapea. Evocarea locului o trezise de-a binelea. Pasajul Panoramas se afla lângă numărul 14 din bulevardul Montmartre! Era chiar adresa cafenelei Trei Inorogi.

— Cine a făcut plata?

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care Marc voia să le afle.

— Și?

— N-am găsit nimic. Vărsământul nu există. Dacă totuși achiziția a avut loc, probabil că s-a făcut cu bani lichizi.

— La ce se referă achiziția?

— Marc nu mi-a spus. Și asta-i tot ce știu despre afacerea asta. Așa că... Crăciun fericit și o zi bună!

Era a doua oară când îi închidea telefonul în nas. Dar ei nu-i păsa. În ajunul Crăciunului, făcând-o pe niznaiul, tătuca Yordanoff îi adusese un cadou drăguț. Roxane se îmbrăcă în mare viteză, hrăni motanul și coborî scara, cu

ochii în telefonul mobil. Memorabilia nu dispunea de un site pe internet, ci doar de o pagină Facebook neactualizată, care totuși anunța că, pe 24 decembrie, magazinul va fi deschis între orele 9 și 19.

Ajunsă în stradă, Roxane simți frigul crunt, care îi aminti de visul din timpul nopții. Ridică ochii la cer: ningea! Fulgi mari și pufoși pudrau străzile și trotuarele cu un strat alb care începea să se depună. Senzația de frig îi stârni foamea. Remarcase că intensitatea unei anchete îi făcea pe unii colegi să-și piardă „pofta de băutură și de mâncare". Ceea ce nu i se întâmplase niciodată ei. Excitația pe care i-o provoca o investigație era sporită întotdeauna de o doză de stres care o făcea să devoreze tot ce-i pica în mână. Mai ales dacă era gras și dulce. Intră în galeria comercială în aer liber care lega strada Grenelle, strada Bac și bulevardul Raspail. Reperase o brutărie de unde cumpără niște croasanți și o cafea la pahar. Se îndrepta spre stația de taxiuri din Saint-Germain, când trei claxonări o făcură să-și încetinească mersul. Se întoarse și zări la colțul bulevardului mașinuța albastru-metalizat condusă de Valentine Diakité.

2.

Machiaj sumar, păr ciufulit, tricou gotic și geacă parka luată în grabă. Măcar de data asta, Valentine nu dădea impresia că a ieșit dintr-un magazin de modă. Dar un aer de victorie se afișa pe fața ei radioasă.

— Am o informație! E bombă!

— Ia-o la dreapta, îi indică Roxane oprind muzica de la radio, ne întoarcem pe bulevardul Montmartre, mai exact în pasajul Panoramas.

La stop, studenta luă un iPad înghesuit în spatele tabloului de bord. Pe ecran, versiunea PDF a articolului din revista *Week'nd* care prezenta relația dintre Raphaël și Milena.

— Cum a fost cina cu Corentin Lelièvre?

— Am reușit să-l fac să ciripească! Știu de ce îl investighează pe Batailley!

— Spune-mi!

— Pentru că Milena nu e Milena! exclamă ea cu ochii strălucind.

— Adică?

Ea îi întinse tableta lui Roxane, când semaforul se făcu verde.

— Uitați-vă la fotografia din articol!

— Care?

— Cea cu Milena și Raphaël la Courchevel. A fost făcută în fața hotelului Les Airelles, unul dintre cele mai elegante din stațiune.

— Mda, și ce-i cu asta?

— Aruncați o privire la decorațiunile de la intrarea în clădire.

Roxane miji ochii și dădu zoom pe fotografie.

— Sunt niște păpuși rusești.

— Exact! Ați fost vreodată la Courchevel?

— Tu știi cât câștigă un polițist?

— Nici nu știți câtă dreptate aveți! De-a lungul anilor, stațiunea din Savoia a devenit unul dintre locurile cele mai prizate de turiștii bogați din țările slave. La începutul lui ianuarie, ei reprezintă trei sferturi din clienți, mai ales în timpul Crăciunului ortodox pe stil vechi. Pentru a sărbători evenimentul, e multă agitație la Courchevel. Monitorii de la Școala de schi francez organizează o

coborâre cu făclii aprinse și, mai ales, hotelurile respectă pe deplin regulile jocului în privința decorațiunilor.

— OK, unde vrei să ajungi?

— La Airelles, decorațiunile pentru Crăciunul ortodox pe stil vechi sunt etalate între 2 și 23 ianuarie.

— Și deci?

— Deci poza asta a fost făcută la jumătatea lui ianuarie 2019.

— Cu siguranță.

— Problema e că acest lucru nu este posibil. Pe toată durata lui ianuarie 2019, Milena Bergman a dat o serie de concerte în Japonia.

— Concerte timp de o lună? se miră Roxane.

Valentine dădu din cap.

— M-am informat. Japonia este probabil singura țară din lume unde muzica clasică continuă să beneficieze de o fervoare populară. Cultura muzicală a oamenilor este reală aici. De la cea mai fragedă vârstă, japonezii studiază muzica mai multe ore pe săptămână. Universitățile au propria orchestră și sălile de concert sunt numeroase și renumite pentru calitățile lor acustice. Unii interpreți occidentali sunt considerați adevărate staruri. Este și cazul Milenei, care a cunoscut aici un succes fenomenal încă de la primul ei disc.

— Și cum își explică amicul tău jurnalist chestia asta?

— Tocmai, nu și-o explică. Milena Bergman nu putea să fie în două locuri în același timp. De aceea îl cercetează pe Rapha, pentru a înțelege acest mister.

Contrariată, Roxane aruncă iPadul pe bord. Știa că ar fi trebuit să insiste ca să-i interogheze ea însăși pe Raphaël și pe japoneză după accident.

— Hei! Mai ușor cu lucrurile mele! se plânse Valentine.

Roxane îl sună imediat pe Liêm. Fără altă introducere, îi reproșă că nu s-a ținut de capul tipilor de pe Cheiul Orologiului.

— Sună la laborator și zorește-i, fir-ar să fie! Batailley ne-a spus că fata a bătut cu mâna în geam. Criminaliștii trebuie să fi prelevat zeci de amprente. Ne trebuie rezultatele în DIMINEAȚA ASTA, ACUM! Mi se rupe de jalnica scuză cu Crăciunul. Trebuie să știm dacă...

— Calmați-vă, șefa, i-o reteză Liêm cu calm. Au obținut deja unele rezultate parțiale ale amprentelor genetice. Vi le-am trimis acum 20 de minute.

La dracu'! Își verificase SMS-urile și e-mailurile, dar uitase de Telegram.

— Vă divulg rezultatul, continuă locotenentul. Fata care a fost răpită în fața domiciliului lui Raphaël Batailley nu este Milena Bergman.

3.

Ora 10. Pasajul Panoramas.

În căutarea magazinului de care îi spusese Yordanoff, Roxane dădea din coate, îmbrâncind trecătorii, înlăturând fără menajamente toate obstacolele care-i apăreau în cale.

Pasajul era una dintre cele mai vechi galerii comerciale acoperite din capitală. Se întindea de la bulevardul Montmartre în nord până la strada Saint-Marc în sud și era cunoscut ca primul loc public parizian care fusese iluminat cu gaz. La acea oră a dimineții, pasajul era deja plin de lume. Sclavii Crăciunului și turiștii se înghesuiau de-a lungul aleilor înguste unde alternau bistrouri, restaurante și buticuri demodate: filateliști, vânzători de cărți poștale, numismați și artizani. Americanii și japonezii adorau șarmul acestei atmosfere de altădată. Regăseau,

în sfârșit, o viziune a Parisului așa cum și-o doreau. Totul era acolo pentru a desăvârși tabloul și ambianța Belle Époque: obiecte aurite, lemn sculptat, marmură în mozaic, verieră pentru distilarea luminii prea puternice, oglinzi care se reflectau la infinit.

Pasajul era un adevărat labirint. Aleea centrală avea ramificații multiple. Artere mici care adăposteau alți vânzători de timbre, buchiniști sau cafenele. În cele din urmă, Roxane zări o placă emailată asemănătoare unui *azulejo*[1], pe care scria: „Memorabilia din 1956". Cu Valentine în urma ei, polițista intră în minuscula prăvălie în care se simțea un miros de ceară și de praf.

Prima imagine care i-a venit în minte a fost cea a unui cabinet de curiozități. Pe rafturi din lemn de nuc erau îngrămădite obiecte de tot felul, de la animale împăiate sau fosilizate până la autografe, scrisori și manuscrise. Punctul comun al acestor obiecte: toate aparținuseră unor celebrități.

În centrul acestui mic regat domnea o femeie fără vârstă, cu fața mumificată, îmbrăcată într-o rochie cu lamele care semăna cu un costum din solzi. Șuvițe de păr roșcat vopsit într-o nuanță spălăcită îi ieșeau de sub turbanul turcoaz.

— Căpitan Montchrestien, se prezentă Roxane.

— Iar poliția? Mă agasați!

Roxane înțelese că nimerise la adresa potrivită.

— I-am zis deja colegului dumneavoastră că nu dau informații despre clienții mei.

— Situația s-a agravat, doamnă. Persoana pe care încercați s-o protejați este suspectă de crimă și tentativă de răpire.

---

1 Placă de ceramică pictată. (*N.t.*)

Femeia duse la gură un porțigaret din fildeș ca al actriței Alice Sapritch și trase un fum imaginar.

— Nu e problema mea.

— O să devină foarte repede, dacă vă plasez în arest preventiv pentru 48 de ore. O să pierdeți o zi babană ca cifră de afaceri, o să vă luați adio de la masa de Crăciun și...

— Ce vreți să știți mai exact?

Roxane merse la cacealma și zise vag.

— Ce ar fi trebuit să-i spuneți colegului meu.

— Clientul în chestiune a cumpărat de la mine șuvița de păr a unei pianiste germane.

Șuvița de păr... Roxane simți cum o cuprinde agitația.

— Luați-o de la început, vă rog!

Negustoreasa oftă, pipăindu-și cele vreo 10 șiraguri lungi de mărgele care-i atârnau până-n talie.

— Fie, dar luați loc! Mă obosește să vă văd în picioare, zise ea cu o voce gravă și aspră, răgușită din cauza fumatului.

Roxane și Valentine se așezară în două fotolii din bronz aurit al căror spătar avea forma unui crocodil încremenit într-o contorsionare dureroasă.

— Acum aproximativ patru luni, începu ea, a venit în prăvălia mea un bărbat. Foarte bine informat, căuta un obiect anume despre care i se vorbise: o șuviță lungă de păr care i-a aparținut Milenei Bergman.

Roxane tresări. Se apropia de adevăr. Îi trebuiseră patru zile, dar era pe punctul de a demasca înșelătoria. Nu crezuse niciodată în povestea reînvierii Milenei Bergman. Nu crezuse niciodată în apariția dublurii ei, a așa-zisului *Doppelgänger*. Adevărata Milena era moartă. Restul nu era decât punere în scenă și impostură.

— *Chiar* vindeți păr? întrebă Valentine.

Magazinul era supraîncălzit. Sapritch își făcea vânt cu un evantai din corn sculptat.

— Exact! Comerțul cu părul celebrităților și al personalităților istorice este o piață de nișă foarte activă și foarte rentabilă.

— Dar cine sunt cumpărătorii?

— Există două tipuri de colecționari, explică patroana. Compulsivii, care-și strâng comorile ca niște copii care colecționează cartonașe Panini. Și cei care încearcă să stabilească o conexiune specială cu idolul lor.

— O conexiune?

Își flutură din nou evantaiul, agasată.

— Părul îți dă acces la o intimitate care nu are nimic de-a face cu autografele, cu manuscrisele și nici măcar cu hainele purtate. Este ceva foarte personal, organic. Ai în posesie o bucățică din persoana respectivă, care devine oarecum a ta.

Pentru a-și susține demonstrația, se ridică și aduse niște rame protejate de o sticlă optică.

— Dețin câteva piese frumoase. Uitați-vă la acestea: David Bowie, Édith Piaf, Nathan Fawles... În cariera mea, am luat parte la mai multe vânzări spectaculoase de eșantioane capilare care se numărau printre cele mai căutate: membrii Beatles, Elvis, Marilyn, Napoleon, JFK, Churchill...

— Dar care este proveniența acestor piese?

— Există mulți furnizori posibili. Coaforii personali, servitorii, peruchierii studiourilor...

— De unde provenea șuvița Milenei Bergman?

— De la o vânzare la licitația de caritate organizată de Crucea Roșie elvețiană în urmă cu trei ani. Personalitățile erau invitate să doneze obiecte personale. Yannick Noah

își pusese în vânzare o rachetă de tenis, Soulages o litografie etc. Pianista avusese ideea unei partituri cu dedicație și a unei șuvițe de păr. Am achiziționat lotul cu 200 de dolari. Era un articol destul de banal, căci notorietatea lui Bergman era pe atunci relativă în Europa. Dar, după ce a murit, s-a vorbit mai mult de ea.

— Și deci un bărbat v-a cumpărat șuvița de păr?

— Da, și voia să o și împletesc în formă de brățară. Din acest motiv, mi-a luat ceva timp.

— În formă de brățară?

Roxane simți că-i îngheață sângele în vine. „Fata purta la mână un ceas și o brățară" — cuvintele lui Bruno Jean-Baptiste, scufundătorul care participase la intervenția Brigăzii Fluviale, îi reveneau în minte ca un bumerang. De ce nu cercetase această pistă? Voise să-i pună întrebarea medicului de la UMJ, dar acesta îi închisese telefonul în nas. Cazul necunoscutei din Sena nu începuse sâmbăta trecută. Era un complot urzit cu luni întregi mai înainte. O mașinație a cărei jucărie și totodată rotiță activă fusese chiar ea. Se crezuse abilă recoltând smocurile de păr la I3P. Dar nu întâmplător erau ele acolo din abundență. Nu erau acolo decât *pentru ca ea să le găsească*.

— Chestia asta poate părea deranjantă astăzi, continuă Sapritch, dar, înainte de apariția fotografiilor, părul era un simbol foarte puternic de atașament. Morților li se tăia o șuviță de păr înainte de a fi îngropați, le purtai cu tine pe cele ale amantului, ale amantei sau ale copiilor. Cel mai adesea erau păstrate în medalioane, dar erau și montate frecvent în anumite bijuterii.

— Cum arăta tipul care v-a cumpărat șuvița?

— În jur de 40 de ani, păr șaten, un om obișnuit.

Roxane ridică tonul.

— Faceți un efort, doamnă. E vorba de o crimă.

— Nu pot să inventez! Nu era nici scund, nici înalt. Nici gras, nici slab. Nici urât, nici frumos. Era banal, transparent. Ca Mister Celofan din comedia muzicală.

Brusc, lui Roxane îi veni o idee. Căută fotografia lui Raphaël Batailley pe telefonul ei și i-o arătă femeii.

— El era bărbatul?

Patroana ridică din umeri.

— Nici vorbă, de el mi-aș fi amintit.

Roxane rămase o clipă fără grai. Brusc, abătută. Rușinată că s-a lăsat păcălită printr-un procedeu desigur ingenios, dar rudimentar. Orbită de credința că ADN-ul este regele probelor. Înșelată printr-o simplă șuviță de păr.

Soneria telefonului o scoase din reflecțiile ei. *Liêm, din nou.*

— Da?

— Am 10 secunde la dispoziție, șefa. Tocmai ies de la Cochin cu Botsa. Batailley a evadat!

— Ce? Când?

— Acum câteva minute, dac-ar fi să le dăm crezare asistentelor. A ușchit-o pe fereastră.

— Eram sigură!

Ce adunătură de idioți....

— O să încercăm să-l prindem, reluă Liêm. Vă țin la curent.

4.

— Accelerează și ia-o pe culoarul autobuzelor!

— Dar unde mergem? întrebă Valentine.

— Încă nu știu. Deocamdată, ia-o în jos spre Luvru și Rivoli.

Era genul de situație în care o sirenă și un girofar le-ar fi fost foarte utile. Roxane închise ochii, își luă capul în mâini și încercă să facă abstracție de agitația și de zgomotul din jurul lor. Care era rolul lui Batailley în toată această poveste? Victimă sau vinovat? Ce avea el de gând acum? Și, mai ales, unde era? Vizualiză în minte clădirile spitalului Cochin. Cunoștea locul, fiindcă fusese la un moment dat la clinica lor de fertilitate. Nu era foarte departe de strada Assas, dar scriitorul n-ar risca să se întoarcă acasă. *Atunci, unde?* Poate că luase pur și simplu un taxi din stația Port-Royal, când ieșise din spital. Sau, și mai probabil, avea să încerce să-și recupereze *propria mașină*. Își amintea de cartela de parcare pe care o găsise la el acasă. Batailley avea un abonament la parcarea subterană André-Honnorat, în apropiere de grădina Luxemburg.

— Traversează Sena și ia-o pe strada Saint-Jacques!

Ținea în continuare ochii închiși. De cât timp părăsise Batailley spitalul? De 20 de minute? De o jumătate de oră? Chiar dacă mersese pe jos, trebuie că era deja la grădina Luxemburg. Avea să le scape.

— Ia-o la dreapta, o să ajungem mai repede pe Boul'Mich'. Treci pe roșu, mi se rupe!

Accesul vehiculelor în parcarea Honnorat se făcea prin strada Auguste-Comte, iar cel al pietonilor, printr-o parte și alta a grădinii Luxemburg. Ajungând la colțul străzii, văzură una dintre cele 308 mașini neinscripționate ale BNRF. Botsaris și Liêm avuseseră aceeași idee ca ea! Dar le lipseau întăririle pentru a asedia etajele, așa că hotărâseră să aștepte ca pasărea să iasă din colivie.

— Rampa, repede! strigă Roxane. Ia un tichet și intră în parcare.

Mini Cooperul parcurse primele patru niveluri. Accesul la al cincilea era protejat printr-o barieră automată care se deschidea cu ajutorul unei cartele de abonament.

— Așteaptă-mă aici! îi ceru Roxane ieșind din mașină.

Trecu peste barieră și se lipi de zid pentru a coborî la nivelul inferior. Acolo, se strecură printre coloanele de beton, printre barele de protecție și caroserii. Luminată de o lumină gălbuie, parcarea era, la acest etaj, pustie și tăcută. Aruncă o privire circulară asupra vehiculelor. Niciun zgomot de motor, niciun scrâșnet de pneuri. Bataille nu era acolo sau îl ratase. Lumina se stinse. Roxane rămase pentru o clipă nemișcată în întuneric. Închise ochii pentru a face apel la amintiri. Cartela de parcare pe care o găsise în biroul scriitorului era într-un sertar lângă pașaport, telefon și cheile de la mașină. *Brelocul pentru chei.* Și-l amintea vag. *Un medalion emailat alb cu albastru. O literă A stilizată barată de o săgeată...* Logoul mărcii Alpine!

Aprinse din nou lumina și înaintă în travee, străbătând încă o dată rândurile de vehicule. Mașina albastră Renault Alpine A110, pe care o căuta, era parcată în capătul aleii, între două SUV-uri mari. Apropiindu-se de ea, distinse o formă pe scaunul din față. Raphaël era prăbușit, cu capul între brațele puse pe volan. Pentru o clipă, crezu că era mort, dar, lipindu-și fața de geam, își dădu seama că plângea.

Ciocăni pentru a-și face simțită prezența. Romancierul tresări, dar avu nevoie de un moment ca s-o recunoască și, în cele din urmă, îi deschise ușa.

— Trebuie să avem o discuție foarte serioasă, Raphaël, zise ea luând loc pe scaunul pasagerului.

Abătut, el își șterse lacrimile.

— Totul s-a întâmplat din vina mea. Femeia care a murit ieri în accident, e *vina mea*...

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi povestești totul.

— Este un angrenaj, o minciună care a luat o întorsătură urâtă și care a sfârșit prin a provoca moartea unui om.

— Știu acum că tânăra după care alerg de la începutul săptămânii nu este Milena.

— Nu, confirmă el. Se numește Garance de Karadec.

— Fir-ar să fie, de ce nu mi-ai spus mai înainte?

— Pentru că am crezut că pot îndrepta lucrurile. Este o poveste complicată.

Ea oftă și îl scutură de umăr.

— Trebuie să-mi povestești TOTUL. În amănunt. ACUM.

REDARE
MILENA BERGMAN
The Last Recording
Erik Satie - Gymnopédie No. 1

13

Fiul lui Bébel[1]

Știm că suntem în viață dacă ne înșelăm, chiar așa. Poate că cel mai bine ar fi să nu mai greșim sau să nu mai avem dreptate în privința celorlalți și să ne continuăm drumul doar pentru a ne plimba. Dar, dacă ajungeți în acest punct..., înseamnă că aveți noroc.

Philip ROTH

1.

Este ușor să datezi cu precizie începutul acestei povești. Momentul în care totul a început s-o ia razna. Era într-o sâmbătă de octombrie, acum mai bine de doi ani. Pe vremea aceea, tatăl meu încă mai locuia în căsuța lui din Moret-sur-Loing, în departamentul Seine-et-Marne, la o oră de Paris. Era ora 10 dimineața. Sunasem îndelung la poartă, dar nu-mi răspunsese nimeni. Întrucât mașina lui era în curte, escaladasem poarta și intrasem în casă trecând prin garaj.

[1] Porecla actorului Jean Paul Belmondo. (*N.t.*)

Tatăl meu, Marc Batailley, era beat mort, întins pe jos, în mijlocul bucătăriei. Tabloul îmi era familiar. De când aveam 10 ani, de la moartea surioarei mele, Vera, aceeași scenă se repetase adesea, urmând mai mult sau mai puțin același scenariu. La intervale mai mult sau mai puțin regulate, tata scotea albumele foto și jucăriile din pluș ale surorii mele, pe care le păstrase. Împingea tragicul până la a așeza în fața lui scaunul înalt din lemn pe care ea obișnuia să mănânce, și trăgea la măsea până nu mai putea, vorbind cu fantoma ei, cerându-i iertare și refăcând filmul vieților noastre. Venea de asemenea și momentul în care își scotea revolverul Manurhin 73 din toc și cocheta cu ideea de a-și trage un glonț în cap pentru a se reîntâlni cu ea.

Ca de fiecare dată, urmasem protocolul bine știut: îl dezbrăcasem, îl târâsem sub duș — apă caldă mai întâi, apoi jet rece — și îl dusesem în pat, punându-i pe noptieră o ceașcă de ceai pu-ehr fierbinte și un pahar mare de suc de lămâie cu ghimbir.

Niciodată nu mă supărasem pe el. Dimpotrivă. Știam că aceste plonjări în hăul tristeții erau niște supape de siguranță. Niște compartimente de decompresie necesare care-l ținuseră în viață până astăzi. Și apoi avusesem și eu propriile mele depresii, orele mele mai puțin glorioase, demonii mei familiari. Iar tata îmi fusese mereu alături, fără să-mi facă morală. Venise să mă ia de mai multe ori de la comisariat după niște încăierări; mă însoțise în două rânduri în timpul internărilor la psihiatrie, după ce simțisem și eu chemarea golului. Fuseserăm mereu alături unul de altul. Ne susținuserăm mereu în perioadele de restriște. Tata era bărbatul vieții mele. Și eu eram bărbatul vieții lui.

Coborâsem în sufragerie și făcusem un pic de ordine. Pusesem la loc scaunul înalt, jucăriile de pluș, printre care faimosul „Bébéléfan" pe care Vera îl lua cu ea peste tot și care fusese martorul agoniei sale în mașina mamei. Ultimul prieten. Ultima imagine pe care o luase cu ea. Desigur, de câte ori văd jucăria asta de pluș, și eu plâng și am chef să mă sinucid. Și eu, la rândul meu, mângâiasem țeava revolverului MR73 și cochetasem cu ideea de a-mi zbura creierii ca să merg să o reîntâlnesc în ceruri. Știam că era foarte probabil ca, mai devreme sau mai târziu, lucrurile să se termine astfel. O parte din mine se pregătise pentru asta de mult timp. Dar nu astăzi și nu așa.

În cele din urmă, pusesem arma la loc, în tocul ei. Eu și tata avem acest lucru în comun: suntem niște rezonabili nesăbuiți. Niște cumpătați ai lipsei de măsură. Frecventăm nebunia și haosul fără să ne lăsăm înghițiți cu totul. O foame de viață reușește întotdeauna să ne aducă înapoi spre lumină.

Terminasem de făcut ordine aranjând fotografiile la locul lor în albume și, cum era de așteptat, uitându-mă peste ele, mă trecuseră și pe mine fiorii. Regret că mama este prezentă în majoritatea pozelor. Încântată de propria-i imagine, găsea întotdeauna un mijloc de a intra în cadru, spre deosebire de tatăl meu care o făcea pe fotograful. Dând paginile, nu găsisem decât patru poze în care eu și sora mea apăream doar cu el. Patru fotografii care îmi aminteau că avusesem o copilărie fericită până la 10 ani. Inocența n-a durat mult timp, dar acest deceniu mi-a dat o structură de rezistență și niște fundații pe care pot să mă sprijin și care, în fine, mă protejează de multe lucruri. Dar nu de toate.

2.

Într-unul dintre albume recitisem vechi tăieturi din presă pe care nu le mai văzusem de mult timp. Niște articole din *La Provence* și din *La Marseillaise* publicate în zilele de după arestarea lui Raynald Pfefferkorn, Horticultorul. Era punctul culminant al carierei tatălui meu. Cu doar câteva luni înainte de moartea Verei, echipa Brigăzii de Criminalistică din Marsilia, pe care el o conducea, îl identificase și îl arestase pe unul dintre primii criminali în serie francezi din epoca modernă. Supranumit Horticultorul, Pfefferkorn era un psihopat pervers care sechestrase și asasinase opt persoane — șase femei și doi bărbați — din aglomerația marseiezã, între 1987 și 1989. În februarie 1990, știindu-se demascat, Horticultorul încercase să ia un tren spre Belgia. Tatăl meu și doi dintre oamenii lui, Nucerra și Albertini, îl încolțiseră „ca pe vremuri", pe treptele scării mari din gara Saint-Charles. Cam ca Belmondo în filmul *Panică în oraș*.

Referința la Bébel era prezentă în articolul din *La Provence*. După 30 de ani, ea continua să mă umple de mândrie. Aceasta era imaginea pe care o păstram despre tatăl meu. Era de neuitat. Îmi permisese să le suport pe toate celelalte. După această faptă strălucită și după mutarea la Paris, cariera lui cunoscuse într-adevăr coborâșuri mai mult sau mai puțin abrupte, în funcție de starea lui psihică și de atribuțiile pe care le avea. De mai multe ori, avusese pe cap inspecția Poliției Naționale. Mă temusem pentru el de câte ori încercau să-l doboare, dar dificultățile aveau mai degrabă efectul de a-l remonta. În urmă cu trei ani fusese cât pe ce să fie dat afară din poliție după ce sustrăsese două pachețele de hașiș pentru a plăti un informator. Din fericire, avocatul pe care i-l găsisem

reușise să oprească procedura de punere sub acuzație, înainte de a fi încheiată.

Acum era în prag de pensie. Știam că era marginalizat de mult timp. Departamentele își pasau epava precum o pisică moartă, iar susținătorii lui dispăruseră aproape toți. Situația asta mă îngrețoșa. Mă gândeam adesea la ea, animat de un amestec de furie și de durere a cărui existență nici măcar el n-o bănuia.

Furia era îndreptată mai întâi spre mama mea, Élise Batailley. După moartea surorii mele, în timp ce părinții mei cereau amândoi tutela mea exclusivă, se găsise un judecător expert în dreptul familiei care-i dăduse câștig de cauză maică-mii! Coabitarea noastră nu durase decât două luni. Nu-i vorbeam decât pentru a o copleși cu insulte. Fugeam de-acasă ori de câte ori puteam, pentru a mă duce la tata și, ca s-o discreditez la maximum, povesteam la școală că mă închide în pielea goală în pivniță și că aduce bărbați noaptea ca să doarmă în patul ei. Și apoi, într-o dimineață, aflasem că amantul ei, dentistul Joël Esposito, distrus de scandalul iscat după moartea surorii mele, își luase viața, spânzurându-se de un copac din grădina lui. Moartea lui Esposito grăbise capitularea mamei. A acceptat mai întâi o tutelă comună, dar, la puțin timp după aceea, tata a plecat să lucreze la Paris și ea nu s-a împotrivit să-l urmez.

Ani de-a rândul, Élise a continuat să mă sune și să-mi scrie, dar nu-i răspundeam niciodată la telefon și nu-i deschideam niciodată scrisorile. Când am împlinit 15 ani, a renunțat și n-am mai avut vești despre ea. După ce primul meu roman a fost publicat, a încercat din nou să mă contacteze, prin intermediul editurii, dar am cerut să i se returneze scrisorile. Ultima încercare data de acum vreo 10 ani, cu ocazia unei ședințe de autografe de la

Virgin Megastore de pe Champs-Élysées. O recunoscusem de departe și îi arătasem degetul mijlociu, ceea ce o descurajase să se apropie mai mult.

Pusesem la loc albumele foto pe rafturile bibliotecii, alături de sutele de discuri de muzică clasică. Autodidact, tata nutrise întotdeauna o pasiune pentru pian. Pusesem un CD, oarecum la întâmplare, doar pentru că-mi plăcuse coperta — Erick Satie, *Gymnopédies*, interpretate de Milena Bergman —, ca să ascult în timp ce spălam vasele și dădeam cu mătura. Odată curățenia terminată, îmi făcusem o cafea și ieșisem s-o beau afară. Pe masa din lemn de tec de pe terasă, tata își uitase pachetul de țigări și bricheta Zippo, care avea gravat pe ea un cap de leu cu o coamă strălucitoare. Eu, care nu fumez niciodată, îmi aprinsesem o țigară. Un mod patetic de a rămâne aproape de el. De a începe să mă ucid încet, pentru a-l însoți în moarte. Ca să se simtă mai puțin singur. Căci, de câteva zile, termenul-limită se apropiase periculos de mult. La începutul săptămânii, o tomografie computerizată a plămânilor și o biopsie arătaseră că un cancer într-un stadiu deja avansat se agrava în plămânii bătrânului leu.

Mersesem cu tata să-și facă analizele. La spital, un medic îi propusese să-l includă într-un program de chimioterapie, singurul mijloc de a stopa evoluția bolii. După ce-i mulțumise, tata îi răspunsese că nu dorea să participe. Se ridicase de pe scaun, apoi, mai mult în glumă decât ca o sfidare, își aprinsese o țigară înainte de a ieși din cabinet.

3.

— Salut, campionule!

Tata își făcuse apariția pe la ora 13, nu prea mahmur, având în vedere circumstanțele. Îmi ciufulise părul așa

cum făcea de când eram un țânc. Se bărbierise, luase pe el o cămașă albă, blugi și un sacou Kenzo pe care trebuie că-l avea de vreo 15 ani, dar care încă te mai inducea în eroare.

— Mergem să mâncăm ceva? îmi propusese el ca și cum nu se întâmplase nimic.

— De acord.

— La Belle Équipe îți convine?

— Hai!

La Belle Équipe era o cârciumă de cartier, pe malul râului, unde obișnuia el să meargă. În pofida procentului de alcool pe care încă îl mai avea probabil în sânge, insistase să conducă roadsterul lui Caterham. Eu îi făcusem cadou, în urmă cu cinci ani, automobilul britanic cu două locuri, pentru că este modelul pe care-l conducea Belmondo în *Polițist sau delincvent*. Ajunși la restaurant, se dăduse un pic în spectacol în fața patroanei, ca să obțină o masă „pe malul mării".

Comandaserăm stridii și peștișori prăjiți. Eu beam Pessac-Léognan, el dădea pe gât Coca-Cola Zero. Era weekend. Decorul era kitsch, dar cadrul, bucolic: fețe de masă în carouri albe și roșii, jardiniere cu flori. Un tip îmbrăcat în marinar cânta la acordeon... În jurul nostru, oamenii păreau să se distreze. Nu era chiar pe gustul meu, dar locul avea farmecul lui dacă-ți plac meniurile cu midii și cartofi prăjiți la 19 euro și 90 de cenți și vinișorul alb băut sub bolta umbroasă[1].

— M-am gândit la ceva: ar fi mai practic pentru tine dacă ai veni să locuiești cu mine în strada Assas, pe perioada chimioterapiei.

1 Aluzie la șansoneta *Ah! le petit vin blanc*, interpretată în anii 1960 de Lina Margy. (*N.t.*)

— Nu fac chimioterapie, Rapha, ți-am spus deja.

— Dar e stupid, n-o să aștepți să mori fără să încerci nimic!

— Ba da, am obosit. M-am săturat de toate astea.

— Te știam mai combativ.

— Ascultă, toată chestia asta cu „să te lupți cu boala", „să fii puternic", „să gândești pozitiv" e doar vorbărie. N-are nicio consecință asupra propagării celulelor canceroase.

— Nu ți-e frică de moarte?

— Nu chiar. (Îmi căutase privirea.) Și știm foarte bine amândoi că o bună parte din mine a murit cu mult timp în urmă.

— „O parte din mine a murit cu mult timp în urmă" — și asta este tot vorbărie.

Nu-și putuse stăpâni un zâmbet slab.

— Sunt de acord, chiar dacă ăsta este adevărul.

— Deci o să aștepți pur și simplu să mori?

Se scărpinase în barbă, strâmbându-se.

— N-ar trebui să dureze foarte mult.

— Și eu?

— Ce-i cu tine?

— Nu-ți pasă că mă lași singur?

— Nu mai pot să-ți dau nimic, Rapha.

Nu încercase să-și ferească privirea și ceea ce văzusem în ochii lui mă devastase. Certitudinea că depusese armele.

— Sunt *gol*, îmi confirmase el.

Apoi se ridicase, mormăind ceva de genul: „Iar îmi vine să mă piș. Afurisita asta de prostată! Mă scoate din sărite."

Rămăsesem așezat pe scaunul meu, descumpănit, confuz. În timpul conversației, încercasem să nu întorc

capul, dar știam foarte bine că *ea* era acolo de ceva timp și că *ea* urmărise discuția. Vera, sora mea. Sau mai degrabă fantoma ei. Sau mai exact reprezentarea a ceea ce-mi imaginam a fi fantoma ei. Azi avea șapte-opt ani. Purta niște ochelari de soare în formă de inimă, avea două codițe împletite și sugea un baton de înghețată Mr. Freeze cu mentă.

— De data asta n-ai ce face, îmi zise ea, tati o să vină în curând să mă vadă.

— Nu, nu cred.

— A fost cât se poate de clar, nu?

— N-o să-l las să plece.

Ea își lăsă ochelarii în jos, pe nasul cârn.

— Și tu, tu de ce nu vii cu noi? Vom fi fericiți în ceruri, toți trei.

— Nu, nu așa merge treaba.

— Există o trambulină imensă și niște căluși. O să ne distrăm grozav.

— Pleacă acum!

Scosese limba la mine, dar se făcuse nevăzută la întoarcerea tatălui meu. Cu o figură impenetrabilă, acesta comandase un pahar de vin rosé și își aprinsese un trabuc.

— Și tu... cum o mai duci? Cum stai cu viața personală, cu cărțile, cu femeile...

În acel moment, scenariul căpătase formă. Asemenea unui proiect de roman: o străfulgerare, niște idei care i se asociază pentru a forma o urzeală coerentă. De unde venea acea scânteie? Fără îndoială, din vinovăția pe care o simțisem întotdeauna pentru că nu-i dădusem tatălui meu singurul lucru care l-ar fi făcut din nou fericit. O noră și niște nepoței care ar fi refăcut familia distrusă de mama. Ani de-a rândul, îmi vorbise de dorința lui de a

deveni bunic, dar niciodată nu mă gândisem să am un copil. Aș fi trăit tot timpul cu teama că-l voi pierde. Așa cum o pierduserăm noi pe Vera.

— Sunt bine. Am întâlnit o fată formidabilă.

— La Paris?

— Nu, în Elveția, luna trecută. Am stat în același hotel din Lausanne.

— Ce căutai acolo? Te documentai pentru vreun roman?

— Nu, aveam o ședință de autografe la librăria Payot.

— Și cine-i fata asta? Vreo bogătană?

Îmi veni în minte coperta CD-ului pe care o văzusem acasă la el.

— O pianistă germană. De altfel, s-ar putea s-o știi: Milena Bergman.

Așa cum sperasem, o luminiță i se aprinsese în privire.

— Bineînțeles că știu cine este! Am majoritatea discurilor ei. Schubert, Debussy, Satie...

Îmi plăcea amestecul de neîncredere, de curiozitate și de amuzament pe care îl citeam în ochii lui.

— Dar voi... chiar ieșiți împreună?

— Da, de o lună.

— E formidabil. Povestește-mi! Cum este în realitate?

Și uite-așa fusese aruncată bomba. O frază anodină în timpul unei mese pe malul apei, pentru a-i capta atenția tatălui meu. Pentru a-i pune câteva picături de benzină în motor. Și mașinăria pornise. Am comandat un rând de cafele, apoi încă unul și am discutat mai bine de o oră. Mă lansasem în ceea ce știu eu să fac cel mai bine: să inventez, să mistific, să mint. Și eram într-o formă de zile mari. Zâmbetul lui îmi alimenta abundența detaliilor. Treptat,

mă prinsesem în joc. Povestea mea câștiga consistență și adăuga amănunte. Sculptam personajul Milenei Bergman așa cum știam că i-ar plăcea tatălui meu: ceva între blondul scandinav și căldura mediteraneeană. O femeie discretă, maternă, care îmi oferea mereu încrederea și complicitatea ei. Opusul mamei mele. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât îl vedeam cum se transfigurează. Am profitat de avantajul meu: am schițat posibilitatea unei căsătorii și pe cea, poate nu atât de îndepărtată, a unei familii. Într-o oră, am reușit să-l fac să se răzgândească. La sfârșitul mesei, când ne-am urcat în mașină, afacerea era aranjată: avea să-și vândă căsuța, să vină să stea la mine și să-și înceapă ședințele de chimioterapie cât mai repede posibil.

4.

În 1971, mica localitate Illiers, din departamentul Eure-et-Loir, a solicitat schimbarea denumirii pentru a o lua pe cea de Combray, toponim sub care Marcel Proust o descrisese și o făcuse celebră în romanul său *În căutarea timpului pierdut*. Îmi place anecdota asta. Ea dovedește puterea ficțiunii, aceea de a reuși să creeze un univers care se substituie uneori realității.

Inventasem relația mea cu Milena Bergman și acum trebuia s-o fac să devină reală. Aveam o constrângere serioasă: tata era polițist. Nu puteam să-l duc mult timp cu zăhărelul, dacă minciuna mea nu era foarte solidă.

Alegând-o pe Milena Berman — despre care nu știam mare lucru —, avusesem mult noroc: artista era de o discreție absolută în privința vieții ei private. Avea, desigur, un cont pe Instagram, dar nu era decât în mică parte alimentat cu noutăți, postate, fără îndoială, doar de casa

ei de discuri. Puținele interviuri pe care le-am putut citi mi-au permis să extrag câteva informații de care m-am servit pentru a îmbogăți conversațiile cu tatăl meu.

Conștient de faptul că îmi trebuia mai multă muniție, m-am dus la Julien Hoarau, graficianul freelancer care făcea coperțile romanelor mele. Pasionat de imagine, Hoarau știa să facă de toate: fost om de publicitate, se reconvertise la crearea de site-uri web, la realizarea de scurtmetraje și de clipuri de promovare a romanelor. Fără a intra în detalii, i-am cerut să încropească, folosindu-se de fotografiile pianistei recuperate *online*, câteva montaje în care să apar alături de Milena. Rezultatul era de-a dreptul impresionant și mi-a fost de mare ajutor ca să mai rezist câteva săptămâni, dar tata nu voia acum decât un lucru: s-o întâlnească pe muziciană.

Nemaiputând să dau înapoi, am încercat să găsesc o soluție pentru a scăpa de consecințele minciunilor mele. Nu exista niciuna. Am hotărât să-i dezvălui totul tatălui meu, dar în fața lui mi-a pierit curajul. Tratamentul medical îl epuiza. Aveam impresia că, dacă-i mărturiseam adevărul, aveam să-i grăbesc sfârșitul. Singura persoană pe care o iubisem în viața mea și de a cărui privire îmi păsa avea să moară, ultima imagine cu fiul său fiind aceea a unui trădător mizerabil. Trebuia să salvez aparențele până la capăt. Până la urmă, îi povestisem toată tărășenia lui Hoarau, care a lansat primul, în glumă, ideea decisivă: „N-ai decât să angajezi o actriță ca să joace rolul Milenei în fața tatălui tău!" Acest scenariu absurd m-a obsedat câteva zile. Aveam un agent care se ocupa de gestionarea drepturilor audiovizuale ale cărților mele. I-am cerut să mă pună în legătură cu o directoare de casting. Mi-a

recomandat-o pe Adrienne Koterski, pe care el o considera una dintre cele mai bune din Paris.

— Am în minte exact persoana care vă trebuie, m-a asigurat Koterski la telefon.

Mi-a aranjat o întâlnire cu o oarecare Garance de Karadec, cu care m-am văzut într-o după-amiază pe terasa de la Zimmer, lângă teatrul Châtelet. Am ajuns cu întârziere și mi-a luat cinci minute s-o caut, căci nu semăna deloc cu Milena. Nici blondă, nici brunetă, Garance de Karadec se pierdea în mulțime. De talie mijlocie, cu fața colțuroasă, trăsături nedefinite, privire luminoasă, dar șovăielnică, păr mediu tern și încâlcit. În privința hainelor, era ceva între caricatura studentei la sociologie și învățătoarea cu idei de stânga din copilăria mea. Avea de toate pe ea: pantaloni șifonați cu turul lăsat, keffiyeh palestinian, geacă din piele de oaie și ghete Pataugas kaki.

Mi-era greu să-mi ascund decepția, dar, din politețe, am început să fac conversație. Îmi prezentă pe scurt situația ei: ținea cursuri de improvizație în școli, făcea un pic de figurație, fusese costumieră pe proiecte de amatori și participa la spectacole cu o trupă de teatru. După trei minute, îmi venea să plec. Cu geanta ei din lână, mi-o imaginam cu ușurință pe Garance de Karadec la ieșirea din amfiteatrele din Nanterre împărțind manifeste care chemau la „convergența luptelor". Dar nici măcar pentru o clipă n-am văzut cum ar putea s-o încarneze pe Milena Bergman.

— N-o să vă fac să vă pierdeți timpul, am zis ridicând mâna pentru a cere nota de plată. Cred că Adrienne Koterski n-a înțeles ce caut.

— Am putea măcar să încercăm!

— Nu, n-ar folosi la nimic. Nu vreau să vă jignesc, dar rolul de compoziție vă depășește.

Am pus o bancnotă pe masă și am lăsat-o baltă după această replică dezgustătoare. În zilele care au urmat, am uitat de acest proiect nebunesc. Sănătatea tatălui meu se deteriorase și mai mult. Chimioterapia era un eșec și moartea câștiga în mod inexorabil teren. Dar, după o săptămână, întorcându-mă acasă într-o seară, l-am găsit pe tata numai zâmbet, în timp ce-și bea aperitivul pe terasă cu cea despre care el credea că este... Milena Bergman. Nu era o imitație. Era o încarnare. Metamorfoza lui Garance de Karadec era aproape înspăimântătoare. Totul era perfect: un ușor accent, inflexiunile vocii, felul în care își ținea capul, părul lins și blond, dezinvoltura celor de viță nobilă amestecată cu atenția acordată interlocutorului. Până și hainele erau potrivite: brățară emailată, pulover din cașmir Loro Piana, trenci Heritage; și un parfum discret. Cum de fusese în stare o actriță de mâna a doua, ca ea, să realizeze o asemenea transformare? De unde luase bani ca să-și cumpere asemenea haine? Eram atât de surprins — și fericit să-mi văd tatăl în al nouălea cer —, încât am băgat aceste întrebări sub preș.

La sosirea mea, tata a propus să pregătim cina. Am petrecut o seară excelentă care i-a ridicat moralul. Situația s-a repetat de mai multe ori în săptămânile următoare. Garance își lua rolul în serios. Încheiasem un acord financiar, dar actrița rămânea pentru mine un mister. În septembrie, devorat de cancer, tata a fost internat în spital și un medic m-a asigurat cu răceală că „totul se va termina în mai puțin de 10 zile". Atunci, pentru a-i ușura plecarea, m-am afundat și mai mult în minciună. Și am pretins că eu și Milena așteptam un copil.

5.

Tata n-a murit în 10 zile. La două luni după sinistra profeție, se întorsese acasă, menținut în viață de un nou tratament pe bază de imunoterapie la care reacționa bine.

— Bătrânul leu încă mai rage, a constatat el. O să am șansa să-mi cunosc nepoțica.

Își băgase în cap că „Milena" era însărcinată, că va avea o fată și aștepta confirmarea ecografiei din al doilea trimestru. Eram din nou pradă disperării. Fericit și ușurat să-mi văd tatăl agățându-se de viață, dar, în același timp, îngrozit la ideea consecințelor minciunii mele. Nu mai dormeam. Trebuia să fac ceva. Aveam cuțitul la gât. Pe lângă faptul că știam că nu voi găsi niciodată nicio soluție pentru a ieși din beleaua asta, povestea cu sarcina adăuga un *deadline* insuportabil minciunilor mele.

Totuși, și de data asta, ceva m-a salvat. Un eveniment tragic. Una din cele mai mari drame ale istoriei aeriene moderne. Pe 8 noiembrie, cursa AF 229 s-a prăbușit în Atlantic și toți pasagerii, printre care și Milena Bergman, au murit. În câteva ore, situația mea s-a restabilit, grație acestui accident cumplit.

Am concediat-o pe Garance de Karadec și m-am trezit, fără să vreau, în fața tatălui meu, în rolul fiului care trebuia protejat. Deveneam „tenebrosul, văduvul, cel neconsolat". Întremat în urma imunoterapiei, patriarhul nu s-a lăsat doborât. Și-a reluat rolul de șef de familie și a vegheat asupra mea de parcă aș fi avut 10 ani. Remisia cancerului său a fost spectaculoasă. Lunile au trecut, permițându-mi încet-încet să renunț la costumul de doliu. Ne înțelegeam bine. Viața continua. Tata și-a reluat munca; eu am început să scriu un nou roman.

N-am mai auzit niciodată de Garance de Karadec. Aproape că uitasem de existența ei. Până când o polițistă a venit să mă caute în bârlogul meu secret, pentru a-mi da ceasul pe care Garance îl luase cu ea.

III.
SALTIMBANCII LUI DIONYSOS

14

Adevărul gol-goluț

Ești scriitor pentru că nu e de ajuns să fii doar tu. Am nevoie să fiu actriță pentru că nu e de ajuns să fiu doar eu.
Joyce Carol OATES

ROXANE

1.

Birourile lui Adrienne Koterski erau situate pe strada Lincoln, în arondismentul 8, la etajul al treilea al unui imobil care dădea în același timp spre stradă și spre o curticică interioară acoperită cu zăpadă pe cale de a se topi. Soarele se întorsese oarecum pe neașteptate, punând capăt fantasmelor cu „Crăciunul alb". Roxane se pregătea să sune, când o tânără — alură de manechin, ochelari fumurii și căști în urechi — împinsese ușa agenției, vorbind la telefon despre castingul ei, într-un amestec de ebraică și engleză. Polițista profitase de ușa deschisă, pentru a intra în clădire.

La ora prânzului, în această zi de 24 decembrie, nu era nimeni la recepție. Pe etajul pustiu, Roxane o luase pe un culoar cu parchet deschis la culoare și pereți tapetați cu afișe de filme de autor. La capătul labirintului se afla un studio foto de unde se auzeau voci. Roxane împinse ușa întredeschisă. Spațiul era imens, încadrat de pereți gri-deschis care adăposteau proiectoare, reflectoare și o masă de mixaj. O mică echipă asista la probele pentru un rol feminin. Așezată pe un taburet, Adrienne Koterski, cu părul lung, blond, îi dădea replica unei actrițe. Erau de față doi tehnicieni, unul cu camera de filmat, celălalt în fața unui pupitru de comandă.

— Poliția, băieți! Faceți o pauză! zise Roxane adresându-se celor doi bărbați.

Îi făcu un semn din bărbie actriței, pentru a-i sugera să iasă și ea. Deranjată de aerul închis și de lumina difuză, ridică jaluzelele electrice pentru a lăsa să intre soarele, apoi luă locul candidatei, așezându-se în fața directoarei de casting, care o privise fără să scoată niciun cuvânt.

— Ați venit să dați o probă? întrebă ea, în cele din urmă.

— Nu. Astăzi, mai degrabă dumneavoastră o să dați una, răspunse Roxane arătându-i legitimația. Aș vrea să-mi vorbiți despre Garance de Karadec.

— Ah, Garance, bineînțeles..., oftă ea gânditoare. Sper că nu i s-a întâmplat nimic neplăcut, nu?

Adrienne Koterski era o blondă vopsită, cu tenul deschis și o piele uscată care se cojea de parcă ar fi stat la jumătatea lui august în soare. Își ascundea privirea în spatele unor ochelari albăstrii de formă octogonală. Longilină, purta niște sandale cu tocuri ortopedice, o fustă și geacă de blugi cambrată.

— O cunoașteți de mult timp?

— De patru-cinci ani. Dar nu mi-ați răspuns: i s-a întâmplat ceva?

O îngrijorare neprefăcută i se citea pe chip.

— Mai întâi, răspundeți-mi la întrebări.

— Polițiștii..., oftă Koterski.

Roxane îi făcu jocul.

— De fapt, cred că meseria mea nu e foarte diferită de a dumneavoastră.

— Adică?

— Să descoperi talente este oarecum ca și cum ai urmări niște criminali, nu? E tot un fel de vânătoare. Mergem pe teren pentru a intra în contact cu prada noastră.

— Dacă vreți. În orice caz, eu sunt cea care a descoperit-o pe Garance, asta-i sigur.

— Povestiți-mi! Unde ați găsit-o?

— Într-un teatru cam jegos. O sală de spectacole de la periferie.

Koterski își aprinse o țigară și începu să-și depene amintirile.

— Astăzi, multe lucruri se întâmplă online, dar eu, una, sunt de modă veche. Nu mi-e teamă să suport spectacolele de amatori din cartierele mărginașe, chiar și pe cele mai proaste, sperând să dau peste un tânăr talent. Când am văzut-o prima dată jucând, Garance făcea parte dintr-o trupă de improvizatori complet duși cu pluta, influențați de Living Theatre.

— Nu-mi spune nimic chestia asta, mărturisi Roxane îndreptându-se de spate pe taburetul inconfortabil.

— Compania Living Theatre a fost creată la New York de un cuplu de anarhiști. A cunoscut momentul de glorie în anii 1960. Crezul lor se baza pe implicarea spectatorului

în scenografia teatrală. Abolirea graniței dintre trupa de teatru și spectatori...

— Mai precis, ce vrea să însemne asta? Că publicul poate să devină actor și să participe la spectacole improvizând?

— Exact! Cu devierile pe care ni le putem imagina legate de ideologia libertară a epocii. Actorii aveau uneori relații sexuale pe scenă și îi invitau pe spectatori să li se alăture. Recrutau drogați pentru a-i integra în piesa lor. Pe scurt, toată chestia asta era radicală și sinistră...

Roxane păstra în vizor ancheta ei, încercând zadarnic să facă o legătură între ceea ce-i spunea directoarea de casting și datele de care dispunea.

— Și care era scopul?

— Să pună în discuție raportul dintre realitate și ficțiune. Să folosească teatrul ca pe un executoriu pentru dorințele reprimate de societate.

Koterski trase două fumuri nervoase, după care focaliză din nou discuția pe Garance.

— Pe scurt, chiar și într-un spectacol atât de prost, am simțit imediat că fata asta avea ceva. O prezență, o vitalitate, un șarm tulburător. M-am dus s-o văd pentru a-i propune să dea niște probe și să devin agentul ei. Mi-a răspuns „de ce nu?", dar n-a venit niciodată!

Se ridică pentru a lua un pahar de carton pe care îl folosi ca scrumieră. Întredeschise fereastra și continuă să fumeze în lumina palidă a soarelui de iarnă.

— Până la urmă, eu am alergat după ea. Încet-încet, am învățat s-o cunosc și mi-am dat seama că mă înșelam: Garance n-avea doar „ceva", era cu adevărat o actriță excepțională.

Roxane oftă. Nu prea își dădea seama ce înseamnă o actriță excepțională. Pentru ea, toată chestia asta era

vorbărie goală. O masturbare intelectuală de burghezi boemi. Dar nu era momentul s-o irite pe interlocutoarea ei.

— Ce are atât de neobișnuit? întrebă ea. De ce reprezintă pentru dumneavoastră un profil deosebit?

— Mai întâi, are un talent ieșit din comun: capacitatea de a putea să joace orice. Garance este actrița perfectă. Vi-i amintiți pe Meryl Streep sau Dustin Hoffman în anii 1980? Este la fel de credibilă în rolul unui sex-simbol ca și în cel al unei persoane oarecare. Oamenii de genul ăsta nu se lasă închiși într-o colivie. Sunt de o flexibilitate totală.

Roxane făcu o mutră neîncrezătoare.

— Mi-e greu să-mi reprezint asta *concret*. Dincolo de emfaza expresiilor consacrate.

— Înțeleg, răspunse Koterski stingându-și țigara. Veniți să vedeți!

Se deplasă până la pupitrul de comandă unde se afla un laptop.

— Înainte, actorii aspiranți cărau cu ei un *book* cu fotografii. Astăzi, fiecare își face propriul demo pe site-urile care găzduiesc materiale video.

Câteva secunde mai târziu, un montaj realizat din scurtmetraje și piese de teatru se derulă pe ecran. Imaginile dovedeau, într-adevăr, evantaiul jocului impresionant al lui Garance de Karadec. Probele filmate frapau mai ales prin varietatea identităților întruchipate de actriță, astfel că, de la o secvență la alta, ți-era greu să crezi că era vorba de aceeași femeie.

— Pare ușor fiindcă este talentată, dar e foarte complicat să fii atât de exact interpretând roluri atât de diferite, precizează Adrienne Koterski. Există o parte de talent înnăscut și de instinct, dar e și multă muncă și durere pentru

a înțelege cu adevărat un personaj. Camera de filmat o adoră, scena o adoră. De cum apare, se întâmplă ceva.

Avea în voce un amestec de admirație și tandrețe.

— Înțeleg asta, consimți Roxane, dar ceva mă deranjează: dacă Garance are un asemenea talent, de ce n-a găsit un rol pe măsură în cinema sau în teatru?

Directoarea de casting scoase un oftat lung.

— Ați pus degetul pe rană, căci a doua trăsătură neobișnuită a acestei fete, cea care o distinge de toate actrițele pe care le cunosc, constă în faptul că Garance nu este realmente interesată să obțină roluri.

2.

— Știți câți oameni lucrează intermitent în industria spectacolului în Franța? întrebă Adrienne Koterski.

Roxane — căreia nu-i plăcea să fie prinsă pe picior greșit — spuse o cifră la întâmplare.

— 30 000?

Cele două femei migraseră într-o bucătărie micuță de lângă studio. Directoarea de casting turnă apă fierbinte în două căni puse pe masă: ceai pentru ea și cafea solubilă pentru Roxane.

— 300 000, anunță Koterski, dintre care mai mult de 50 000 sunt actori. La cifra asta trebuie să adăugăm adolescentele care o fac pe prințesele pe Instagram, multitudinea de candidați la reality show-uri, modelele de tot felul care încearcă să răzbească cu orice preț etc. Pe scurt, în Franța, toată lumea crede că poate fi actor.

Roxane înțelegea unde vrea să ajungă. Așa că îi întinse o mână de ajutor sub forma unei constatări.

— În timp ce numărul de roluri este în mod inevitabil restrâns...

Koterski consimți dând din cap.

— Agenția mea lucrează cu cei mai buni. Trebuie să găsesc cel mult 150–200 de roluri pe an. Deci meseria mea este să spun nu. Meseria mea este să spulber iluziile unor ego-uri nemăsurate și fragile. Și nimeni nu mă refuză când îi propun un rol. Chiar și pentru a face figurație într-un serial, am 50 de actrițe care se bat între ele. NIMENI nu refuză, în afară de... Garance de Karadec.

Roxane simți la Koterski un sentiment asemănător cu decepția amoroasă. Gânditoare, aceasta desfăcu un pliculeț de zahăr pe care-l puse în ceai. Pe cana ei, Roxane descifră un citat atribuit lui Marlon Brando: „Un actor este un om care nu te ascultă dacă nu vorbești despre el".

— Acum trei ani, Garance l-a lăsat baltă pe Jacques Audiard, reluă directoarea de casting pe un ton decepționat. Anul trecut, eu am realizat castingul franțuzesc al

următorului film al lui David Fincher. I-am arătat peste 100 de fete și ghiciți care a fost singura pe care a ales-o? Garance, bineînțeles! Doar că domnișoara de Karadec nu era interesată de film. A dat probe pentru că o amuza, dar nimic mai mult. E păcat să ai un asemenea talent și să nu-l folosești!

Acum, admirația se transformase în agasare, apoi în furie.

— Dar ce caută, atunci? întrebă Roxane.

— Ceea ce o interesează este experiența și provocarea jocului. Așa-zisul *acting*, jocul actoricesc în sine. Nu notorietatea. Nu să fie noul star. Garance este pasionată de teatru. Are o diplomă în literatură clasică și cunoaște operele importante, dar, pentru ea, jocul se apropie de performanța totală. O să vă repete că nu se simte vie decât atunci când joacă un rol. Că teatrul este magic, căci totul se consumă imediat. O adevărată iluminată.

Roxane schimbă subiectul.

— Numele ăsta, de Karadec, de unde vine? Cred că din Bretania.

— Da. Garance provine dintr-o veche familie aristocratică. Tatăl ei, Abel Toussaint de Karadec, era un diplomat destul de cunoscut, care a jucat un rol important în timpul mandatului lui Mitterrand. Mama ei, Tiphaine de Karadec, era o psiholoagă maoistă. Cuplul era dependent de opium și, în cele din urmă, a căzut în patima heroinei. După crize de demență și internări la psihiatrie, au murit amândoi cu creierul prăjit, în conacul lor, pe o insulă din Finistère.

— Ce vârstă avea Garance atunci?

— După părerea mea, 17-18. După studii, a plecat ca bonă în Marea Britanie. Acolo a cunoscut un tip ciudat,

Amyas Langford, un actor englez care-și făcuse o trupă de teatru. Un tip bolnav, complet dus cu pluta.

În capul lui Roxane se aprinse un beculeț.

— Spune-mi mai multe despre el!

Koterski își aprinse încă o țigară, ca și cum avea nevoie de o doză de nicotină pentru a-și stimula memoria.

— Amyas este un fost elev de la RADA, Academia Regală de Artă Dramatică, cea mai veche și cea mai prestigioasă școală de teatru englezească. Și el ar fi putut, fără îndoială, să aibă o carieră uimitoare. A jucat mai multe roluri în producții BBC. Circulă pe seama lui o legendă, pe care eu o cred fondată. Acum câțiva ani, în timp ce interpreta rolul unui membru al Rezistenței într-un film de televiziune despre al Doilea Război Mondial, a împins verosimilitatea atât de departe, încât și-a implantat un dinte găurit care avea o capsulă adevărată de cianură în interior! Vă dați seama cam de ce-i în stare tipul...

— Ah, și el are aceeași obsesie: artă pentru artă?

— E chiar mai radical decât atât. Amyas Langford este un bărbat excesiv, apropiat de mediile anticapitaliste și anarhiste. Susține un teatru total, conflictual și revoluționar.

— În practică, ce este teatrul ăsta?

— O porcărie. Mari elanuri lirice — să respingi limitele scenei, să integrezi teatrul în viață, să desființezi granițele dintre artă și existență —, dar mai ales multă provocare de doi bani. Îmi amintesc de piesa pe care am văzut-o. Amyas voise să reproducă un *happening* imaginat de Peter Brook. La sfârșitul spectacolului, actorii aruncau spre spectatori fluturi vii cu aripile în flăcări. Asta-i plăcerea lor: să le creeze spectatorilor o stare de neliniște pentru a-i integra în spectacolul lor.

Roxane își pusese mobilul pe masă. Era pe modul silențios, dar arunca o privire pe ecran de câte ori primea câte un mesaj. După eșecul cu evadarea lui Batailley, Botsaris fusese pus pe liber și invitat să-și ia concediu. Sorbier însuși preluase comanda echipei însărcinate cu ancheta. Deși nu putea s-o reintegreze pe Roxane în mod oficial, recunoscuse că nici nu putea să se lipsească de ea în ceea ce privește acest caz. Liêm continua, așadar, să-i dea informații, de data asta cu acordul lui big boss. BNRF-ul introdusese numele lui Garance de Karadec în diferite fișiere, dar deocamdată recolta nu era grozavă. Ultima locuință declarată de Garance fusese deja închiriată de două ori după plecarea ei, actrița nu era cunoscută de serviciile fiscale și nu realiza decât puține operațiuni în contul bancar. În timp ce-și asculta interlocutoarea, Roxane căută fotografii cu Amyas Langford pe Google Images — nu găsi decât una, pe care i-o trimise prin SMS lui Valentine, însoțită de o cerere: Întreabă-l pe amicul tău dacă acesta este bărbatul care i-a pasat informațiile pentru a-și scrie articolul.

— După părerea dumneavoastră, Garance este controlată de Langford?

— E clar că nu are o influență bună asupra ei. Amyas o încurajează într-un soi de radicalism, refuzând orice formă de teatru sau de cinema comercial, opunându-se oricăror reguli existente. Eu m-am născut în Polonia, în anii 1970. Familia mea a cunoscut jugul comunist pe pielea ei și n-am nicio simpatie pentru mucoșii ăștia care vor să facă revoluție postând mesaje pe Twitter de pe iPhone-ul lor ultimul model.

Roxane nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— Credeți că ar putea fi violent cu ea?

— Este posibil. Există ceva ce ar trebui să știți în legătură cu Garance. Tipii își pierd mințile la contactul cu ea. Parcă sunt vrăjiți. Iar Amyas este mai degrabă genul posesiv. Nu m-ar mira să fi luat-o razna.

Ea lăsă să treacă câteva secunde, apoi completă portretul psihologic al protejatei sale.

— Garance este o fată complexă. Cam țicnită, dar foarte afectuoasă. O romantică în căutare de absolut. Poartă în ea un soi de melancolie foarte întunecată. După părerea mea, nu va fi niciodată fericită. Dar acum mi-ar plăcea să înțeleg: ați venit să mă interogați pentru că Garance este suspectă într-o anchetă sau pentru că i s-a întâmplat ceva și este o victimă?

— Credem că a fost răpită.

— De cine? De Amyas?

— Poate. Ați auzit-o pe Garance vorbind despre cultul lui Dionysos?

— Nu, dar trupa de teatru pe care a fondat-o împreună cu Amyas...

— Da...?

— Se numește chiar Saltimbancii lui Dionysos.

Roxane simți adrenalina curgându-i prin corp. În mod inevitabil, se apropia de creierul care trăgea sforile în acest caz tenebros.

— Și nu sunteți prima care-mi pune aceste întrebări, continuă Koterski. Unul dintre colegii dumneavoastră a venit la mine acum două săptămâni.

— Poftim?

— Se numea ca și vinul.

— Ce vin?

— Château-Batailley.

Roxane dădu din cap. Bineînțeles, un polițist precum Marc Batailley nu se lăsase păcălit de farsele ridicole ale fiului său. În momentul în care intrase în comă, Batailley făcea o anchetă despre Saltimbancii lui Dionysos și, fără îndoială, le dăduse deja de urmă.

O nouă rafală de SMS-uri de la Liêm, punctată cu semne de exclamare. O cameristă de la un hotel din Orléans alertase direcțiunea după ce găsise într-o baie o piele de animal pătată de sânge și o mască cu coarne de țap. Camerele de supraveghere captaseră imagini de pe culoar și de la intrarea în hotel.

Capturile de ecran de pe înregistrările video se afișară pe mobilul ei. Era Amyas Langford!

Voia să-i trimită un mesaj lui Liêm, când telefonul ei vibră. Sorbier *himself*.

— Șefu'! zise ea răspunzând, știu cine este bărbatul din înregistrările video de la hotel!

— Și eu, răspunse liniștit șeful BNRF. Amyas Langford, tocmai l-am identificat.

Ea își ascunse cu greu decepția.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Voiam să știu dacă ești pregătită.

— Pregătită pentru ce?

— Să faci o mică plimbare. Te aștept jos.

— Unde jos?

— În strada Lincoln.

Roxane deschise fereastra ca să arunce o privire. Reperă mașina Peugeot a lui Sorbier parcată la colțul străzii François-Ier.

— Unde mergem?

— La baza militară de la Villacoublay. O să-ți explic pe drum.

MARC

3.

Mă numesc Marc Batailley. Am 62 de ani. Corpul îmi este făcut praf și sufletul mă doare. Am toracele înfundat, clavicula ruptă, coloana vertebrală distrusă, plămânii perforați. Și gura, nici nu vă mai spun. Mintea mea înceţoșată plutește prin limburile artificiale ale unei come induse. Am fost deseori într-o stare proastă la viața mea. Am încasat mai multe lovituri decât am dat, dar am reușit mereu să mă ridic. Am avut un pic de caracter și mult noroc. Pielea groasă și inima plină de lacrimi. De data asta totuși, mi-e frică. Nu pentru mine, ci pentru ceilalți, începând cu fiul meu, Raphaël. Turbez de furie că sunt paralizat în patul ăsta de spital, neputând să mișc niciun deget sau să rostesc vreun cuvânt, deși cunosc rotițele amenințării care se pregătește.

Cum se întâmplă adesea în viață, o intenție lăudabilă a fost preludiul unei drame. Minciuna puștiului... Gândindu-mă la ea, mă apucă tremuratul. Și furia. Îmi doream să cred în povestea lui Raphaël, bineînțeles, dar nu-mi explic cum de-am putut să fiu *atât de* orb mai bine de un an! Noroc cu articolul din *Week'nd* care mi-a deschis ochii. Crăciunul ortodox pe stil vechi la Courchevel, deși Milena Bergman dădea concerte în Japonia la acea dată. Îmi condamnam credulitatea, dar această minciună a lui Raphaël îmi strângea inima. Pentru că știam că eram și eu în mare parte responsabil pentru ea. Și pentru că era o mare dovadă de iubire.

Dar, ca polițist, mă fascina ceva. FATA. Cum putuse să mă păcălească, fără să-mi dau seama? Cum putuse să-și interpreteze partitura într-un mod atât de convingător,

fără nicio notă falsă? Din pudoare, am rezistat tentației de a-i vorbi lui Rapha despre acest lucru. Dar, ca să fiu cu inima împăcată, m-am decis să anchetez pe cont propriu. Cine era ea? Care îi erau antecedentele, motivațiile? Cum de era capabilă de o asemenea performanță, care presupunea atâtea eforturi și atâta implicare?

Pe un talon al carnetului de cecuri al lui Raphaël i-am descoperit numele: Garance de Karadec. Dar întrebările mele rămâneau tot fără răspuns. Era puțin prezentă pe internet, suficient totuși pentru a putea să schițez un prim portret. Lucra cu intermitență în lumea spectacolului, actriță de mâna a doua într-o trupă de teatru insignifiantă. Trebuia să știu mai multe despre ea. Pudră de grafit, o pensulă, o bucată de panglică adezivă: am încercat să prelevez, ca pe vremuri, amprentele digitale pe care le lăsase poate pe carcasa CD-urilor Milenei Bergman pe care mi le oferise. Am reușit să obțin două amprente potențial exploatabile. Ceva îmi spunea că nu era imposibil ca fata asta să figureze în fișierul poliției. Iar al șaselea simț al polițistului mă incita să avansez incognito.

Ca să trec neobservat, i-am încredințat amprentele lui Vincent Tircelin, un polițist cam corupt pe care-l cunoscusem la Serviciul Regional al Poliției Judiciare din Versailles. Pentru 400 de euro, a acceptat să le introducă în Fișierul Automatizat de Amprente Digitale. Când mi-a comunicat rezultatele, avea figura consternată a celui care, după ce a crezut că i-a păcălit pe toți, se trezește în rahat până-n gât.

— În ce belea m-ai băgat, Batailley? întrebă el contrariat.

Amprenta, deși neidentificată, era prezentă în fișier în legătură cu un caz de crimă din 2017! Fusese colectată la Avignon, de pe un container cu gunoi în care fusese

găsit cadavrul unui fost militar. L-am sfătuit cu tărie pe Tircelin să uite de povestea asta și mi-am început ancheta singur.

Garance de Karadec locuia cu chirie într-un mic apartament din strada Monsieur-le-Prince, deasupra unui restaurant japonez, împreună cu un oarecare Amyas Langford, un englez, actor și el. Ca să aflu mai multe, am început s-o filez. În paralel, am colectat toate informațiile pe care le-am găsit despre crima din Avignon.

Afacerea era nebuloasă. În toamna lui 2017, un militar pensionar, Jean-Louis Crémieux, fusese găsit cu gâtul tăiat într-un container de gunoi din strada Banasterie, nu departe de Palatul Papilor. Crémieux era un fost ofițer din Regimentul 21 de infanterie marină de la Fréjus, unde nu lăsase decât amintiri frumoase. Supranumit „Sergeant Hartman", aluzie la instructorul sadic din filmul lui Kubrick, avea o personalitate „rigidă" care-i orientase pe anchetatori pe pista unei răzbunări militare. Ce legătură putea să aibă cazul ăsta cu Garance de Karadec? Am hotărât să mă duc o zi în Orașul Papilor pentru a mă vedea cu Gabriel Cathala, comisarul de poliție care condusese ancheta.

Nu mi-a fost greu să obțin o întâlnire. Între timp, Cathala se pensionase și, din câte înțelesesem la telefon, avea niște lucruri de spus despre acest caz. L-am găsit în ziua aceea ocupându-se de măslinii lui, pe un teren terasat din apropiere de Gordes unde își construise o cabană din piatră. Era un polițist din generația mea. Cunoștea povestea mea și „legenda" Horticultorului. Ne-am simpatizat imediat și nu s-a lăsat rugat să-mi povestească despre ancheta lui, în fața unui pahar de lichior Rinquinquin de piersici.

— Trupul ex-ofițerului era pe jumătate gol, iar în rest îmbrăcat și fardat ca o femeie, își aminti Cathala. Cu lenjerie, tocuri înalte și un soi de fular lung din piele de pui de căprioară, cusut direct pe piele.

Imaginea mi-a trecut prin minte și mi-a dat frisoane. Excitație și dezgust, două sentimente adesea amestecate în meseria de polițist.

— Dar cel mai ciudat este faptul că erau niște șerpi vii în containerul de gunoi, continuă polițistul.

Informația nu ajunsese în presă.

— Veninoși?

— Nu. Niște banale năpârci din Montepellier. N-am aflat niciodată de ce le pusese acolo.

Meticulos, Cathala urmase una câte una niște piste care nu duseseră nicăieri. Ancheta se împotmolise. În cele din urmă, fusese încredințată unui alt judecător de instrucție care făcuse noi investigații cu o altă echipă. Vexat, Cathala umblase de ici-colo într-o stare depresivă așteptând pensionarea. Ieșise din poliție pe ușa din dos. Cazul, care ar fi putut să-l facă să intre în panteonul polițiștilor celebri, îi distrusese finalul carierei. Trei luni mai târziu, un accident vascular cerebral îl slăbise și îi luase 10 ani din viață. Azi, Cathala era un soi de țăran provensal din romanele lui Marcel Pagnol, ținut departe de teren și scos definitiv din joc.

— De ce ai venit la mine, Batailley? m-a întrebat el, turnându-mi încă un pahar. Dacă ești azi aici, înseamnă că ai descoperit ceva nou.

— Știu cui aparține una dintre amprentele găsite pe container.

— Ei, drace... Cui?

— Unei actrițe de mâna a doua, Garance de Karadec. Numele îți spune ceva?

Decepționat, polițistul clătinase din cap.

— Nu, nimic. Numele ăsta n-a apărut niciodată în anchetă.

— Fata face parte dintr-o trupă: Saltimbancii lui Dionysos.

— Multe trupe de teatru s-au perindat prin Avignon.

— O să urmăresc pista asta. Te voi ține la curent, dar va trebui să mă ajuți să am acces la dosarul anchetei.

— Lucrul cel mai interesant în această poveste nu este dosarul, ripostă Cathala. Cazul ăsta este neobișnuit. Sunt convins că depășește cu mult simpla crimă din Crémieux.

— De ce?

— Știi cine a găsit corpul?

— Un boschetar, la ora 6 dimineața. Așa am citit peste tot.

— Exact! Băieții mei au ajuns la fața locului 10 minute mai târziu. Corpul militarului se macera în vin în compania a trei șerpi. După reptile, asta mi s-a părut ciudat: prezența vinului, deși nu erau alte deșeuri menajere.

— Aruncat de boschetar?

— Nu, era acolo de mult timp, chiar se impregnase. De aceea, l-am dus la laborator pentru analize.

— Ce? Vinul? Ce căutai? Droguri? Otravă?

— Ceea ce voiam să știu era de unde provine poșirca. Devenise o obsesie. Am mers până acolo, încât le-am arătat mostre unor oenologi, în *blind test*, fără să menționez bineînțeles proveniența eșantioanelor.

— Era poșircă, nu?

— Greșit. Era un foarte bun vin Pauillac. Doi oenologi au crezut chiar că-l recunosc cu precizie: Château Mouton Rothschild din 1973.

— Chestia asta n-are nicio noimă. De ce ar arunca cineva un vin foarte scump?

— Asta confirmă că asasinatul din Crémieux este o crimă ritualică. O punere în scenă precisă și foarte studiată. Exact opusul crimei irațională. Și cum n-am găsit vinovatul...

— ...Te gândești că au mai avut loc, fără îndoială, și alte crime.

4.

Ora 18. În TGV-ul care mă ducea la Paris, am încercat să fac legătura între informațiile lui Cathala și Garance de Karadec.

— Îmi împrumuți tableta ta cinci minute?

Studentul așezat lângă mine avea o figură simpatică. Mi-a întins iPadul cu o ușoară neîncredere, care a dispărut când i-am arătat legitimația. Tastând câteva cuvinte-cheie, am dat peste un articol care mi-a reținut atenția:

Info *Le Parisien*
Niște răufăcători fură vinuri scumpe de la o cramă de lux

Potrivit informațiilor noastre, unul sau mai mulți hoți au devalizat Cramele Monceau din strada Courcelles, un prestigios depozit de vinuri din arondismentul 17 din Paris.

Spărgătorii au profitat de weekendul de Paști pentru a intra în clădirea vecină, care adăpostește un mic atelier de retușare a hainelor, ce nu dispune de sistem de alarmă.

Ajunși acolo, hoții au făcut o gaură în zid cu diametrul de vreo 30 de centimetri, prin care au strecurat o prăjină pentru a ajunge la sticle.

Deși pagubele nu sunt enorme, proprietarul cramei deplânge totuși furtul a cinci sticle de Château Mouton Rothschild: *„N-au furat decât sticle din 1973, care nu este anul cu cea mai bună recoltă pentru acest vin"*, se consolează patronul.

Camerele de supraveghere au înregistrat scena, dar pe imagini nu se vede nici numărul infractorilor și nu se văd nici fețele lor.

Ancheta a fost încredințată secției 1 a poliției judiciare din Paris.

Am dat și alte căutări și am descoperit că vinul despre care-mi vorbise Cathala avea o particularitate. În fiecare an începând din 1945, Château Mouton Rothschild cere unui artist să ilustreze eticheta vinului său clasat *premier cru*. Majoritatea pictorilor celebri ai secolului XX au fost solicitați: Miró, Chagall, Warhol, Bacon, Hockney...

Eticheta vinului din recolta lui 1973, semnată de Picasso, avea ca originalitate suplimentară faptul că a fost realizată în anul morții pictorului spaniol. Pentru a-i aduce un omagiu, baronul Philippe de Rothschild, proprietarul castelului, a selectat un tablou din colecția lui particulară care a fost reprodus pe etichetă.

Am derulat în jos pagina site-ului și am dat clic pentru a mări poza. Tabloul lui Picasso avea titlul *Bacchanale*. Motivul făcea trimitere la antichitatea greacă. El reprezenta unul din dansurile în stare de beție pe care le practicau adoratoarele lui Dionysos, zeul vinului și al teatrului.

Dionysos?

Trupa de teatru din care făcea parte Garance de Karadec se numea Saltimbancii lui Dionysos! Într-o anchetă,

nu există niciodată lucruri întâmplătoare. Fiecare descoperire este ca o tușă de penel pe o pânză impresionistă. Am intrat pe Wikipedia pentru a-mi reîmprospăta memoria. O lectură în diagonală a fost de ajuns pentru a-mi spune că găsisem legătura pe care o căutam. Printre numeroasele atribute ale lui Dionysos figurau într-adevăr șerpii și pielea de pui de căprioară. Menadele, adoratoarele zeului, aveau adesea pe cap coroane din iederă. Ele îl urmau prin păduri și pe coline, purtând în jurul gâtului o reptilă. Îl escortau, în stare de beție, înarmate, feroce, devorând și ucigând în drumul lor.

Când am închis tableta, am simțit niște furnicături în tot corpul. O senzație pe care n-o mai cunoscusem de ani buni. Brusc, am avut o certitudine: nu-mi voi rata ieșirea din scenă. La 30 de ani după Horticultor, viața tocmai îmi scotea în cale un nou inamic.

Și ce poate fi mai excitant decât să hăituiești un zeu al Olimpului, în momentul în care dai ultima ta bătălie?

RAPHAËL

5.

— Poftiți ceaiul verde, domnule.

Am luat băutura fierbinte, care mi-a încălzit mâinile. Ninsoarea nu durase mult. Soarele de iarnă începea să apună, scăldând grădina Luxemburg în lumina lui palidă. Era ora 4 după-amiaza. Venisem să iau o gură de aer în parc, ca să nu stau singur acasă, muncit de gânduri negre. Sunasem la spital pentru a afla noutăți despre tatăl meu. Starea lui de sănătate era în continuare la fel de critică și prognosticul sumbru. Renunțaseră să-l trezească progresiv din comă, din cauza apariției unei flebite. Cât

despre mine, aveam inima sfâșiată, creierul supraîncălzit și moralul la pământ.

Imaginile accidentului continuau să mă asalteze. Eram un ASASIN. Unul adevărat. Din cauza minciunilor mele, Yukiko Takahashi o luase razna și, încercând să mă ucidă, luase viața unei tinere mame de 28 de ani, a cărei singură vină fusese aceea de a se afla acolo într-un moment nepotrivit. Și Garance de Karadec? Unde era ea acum? În ghearele cărui prădător căzuse fata asta ciudată?

Cu paharul de cafea în mână, am luat unul dintre scaunele de metal verde-marin și l-am deplasat pentru a prinde o rază de soare care răzbătea printre ramuri. M-am lăsat să cad pe scaun și am închis ochii. Învăluit de fondul sonor al Grădinii Luxemburg — țipetele copiilor care se jucau în jurul fântânii Médicis, vântul care adia prin copacii înalți, fâlfâitul de aripi al porumbeilor în zbor —, am încercat să-mi limpezesc gândurile.

Pașii nu mă conduseseră aici întâmplător. Aici o văzusem pe Garance de Karadec ultima oară, în urmă cu mai bine de un an. Ne dăduserăm întâlnire la Pavilionul Fântânii, cafeneaua istorică din Grădina Luxemburg. Colaborarea noastră se apropia de sfârșit. Moartea Milenei Bergman mă eliberase de minciună și nu mai aveam nevoie de ea. Mă angajasem să-i dau o sumă de bani drept compensație. Eram așezați la o masă și comandaserăm două pahare de vin fiert. Culorile toamnei dominau, caramelizând cerul. Fanfara unei școli cânta în chioșcul de muzică. Îmi aminteam perfect înfățișarea lui Garance la sfârșitul acelei după-amiezi. Ieșea încet-încet din rolul pianistei germane. Părul începea să i se onduleze și să i se închidă la culoare. Trăsăturile feței i se destinseseră.

Privirea îi strălucea, atitudinea ei era mai puțin germană și zâmbetul, mai sincer.

Eu eram acolo fără să fiu. Cum mi se întâmpla adeseori, eram cu mintea în altă parte. Mă gândeam la boala tatălui meu, la sora mea care era așezată lângă noi și nu mă slăbea din ochi în timp ce-și bea ciocolata caldă. La dorința mea permanentă de a o pedepsi pe mama pentru anii de suferință pe care ne făcuse să-i trăim. La impresia pe care o avusesem întotdeauna că viața mea de adult nu începuse niciodată și că toată lumina pe care o purtam în mine murise odată cu Vera.

Garance era binedispusă și volubilă. Îmi mărturisise că acest rol fusese cel pe care-l îndrăgise cel mai mult în toată viața ei și că avea să fie tristă că nu mă mai vede. Îmi spusese că îmi citise cărțile. Că noi ne asemănam în nebunia noastră. Că împărtășeam aceeași dorință de a fugi de realitate.

Era unul dintre acele momente în care viața poate s-o vireze brusc într-un sens sau în altul. Bătuse apropouri pe care nu le pricepusem. Am prea multe zone întunecate în mine. Bagajul meu era prea greu. Eram obosit de toate. Obosit să-mi plimb neliniștea peste tot.

Și, mai ales, uitându-mă în ochii ei care, în lumina soarelui, își schimbau culoarea, din verzi devenind căprui, îmi spuneam că nu trebuie să mă îndrăgostesc de fata asta. În ciuda seducției evidente pe care o emana, o alarmă se declanșase în mintea mea. Care-mi spunea că, dacă voi continua s-o văd, Garance de Karadec mă va face să sufăr, mă va târî în propriile ei hăuri și îi va pune în pericol și pe oamenii din jurul meu.

Îmi ceruse s-o las să păstreze ceasul de mână, în chip de „cadou de despărțire", și acceptasem, în ciuda faptului că era un obiect de valoare.

Am continuat s-o privesc cum râde, încercând să rezist farmecului acestei femei misterioase și romantice care avea talentul de a aprinde în ea un foc pentru a-și arde personalitatea și a-și lua una nouă. M-am întrebat cum reușea să canalizeze o astfel de putere, cum alegea cauzele în slujba cărora avea s-o utilizeze. Dar nu i-am pus niciuna dintre aceste întrebări. Garance de Karadec mă speria. Îmi imaginam că are un trecut à la Milady de Winter. O succesiune de roluri, de identități. O viață de manipulare și aparențe false.

În timp ce mă gândeam din nou la această întâlnire ratată, mi-a sunat telefonul și m-a readus la realitate. Nu răspundeam niciodată când se afișa pe ecran un număr necunoscut, dar, de data asta, o intuiție m-a împins s-o fac.

— ...phaël? Raphaël, tu ești?

Vocea m-a făcut să tresar. O intonație familiară, amplificată de un ecou. Înnebunit, m-am ridicat de pe scaun.

— Garance? Unde ești?

— În... portbagajul unei mașini!... m-a închis aici.

— Cine? Cine te-a închis?

— Amyas.

Legătura era proastă. Pârâituri și paraziți întrerupeau conversația. Dar auzeam clar ca zgomot de fond bâzâitul unui motor.

— Știi unde te afli? Lângă ce oraș?

— Nu... i-am șutit telefonul pe... autostradă, dar o să-și dea seama în curând! Fă ceva!

Mi-am masat pleoapele, încercând să mă gândesc.

— Spune-mi... ce... ce fel de mașină e?

— ...un soi de 4 x 4... albastru-verzui metali... portbagaj... inscripția Q7.

— Un Audi Q7, OK.

— Ajută-mă, Raphaël... te implor!

— Calmează-te! O să anunț poliția. Te vor localiza cu siguranță. Știi unde te duce?

— Da, cred că... frontiera... pentru...

Erau tot mai multe întreruperi. Vocea îi era tot mai slabă, până când i se stinse.

— Nu te mai aud.

A urmat un lung tunel de tăcere și de interferențe. Apoi am ghicit sunetul caracteristic al unui semnalizator. Bâzâitul motorului a dispărut și el, pentru a ceda locul, peste câteva secunde, unui declic care sugera că cineva deschisese portbagajul.

— *Fucking bitch, you stole my phone!* a strigat Amyas. TÂR-FU-LI-ȚĂ!

Garance a scos un urlet prelung.

Și comunicarea s-a întrerupt.

1973, en hommage à Picasso (1881-1973)

PABLO PICASSO. BACCHANALE. MUSÉE DE MOUTON

Philippe de Rothschild

1973

Château Mouton Rothschild

PREMIER CRU CLASSÉ EN 1973

PREMIER JE SUIS . SECOND JE FUS
MOUTON NE CHANGE

LE BARON PHILIPPE PROPRIETAIRE
APPELLATION PAUILLAC CONTRÔLEE
PRODUCE OF FRANCE
TOUTE LA RÉCOLTE MISE EN BOUTEILLES AU CHATEAU

15

Sâmburele de nebunie

Adevăratul șarm al oamenilor este dat de momentul în care o iau un pic razna, în care nu mai știu foarte bine cine sunt. [...] Și mi-e teamă, ori sunt mulțumit, că sâmburele de nebunie al cuiva este chiar sursa șarmului său.

Gilles DELEUZE

ROXANE

1.

Yvelines. Automobilul Peugeot 5008 al lui Sorbier intră în baza aeriană 107 din Villacoublay. Pe scaunul pasagerului, Roxane era în legătură cu un reprezentant al forțelor aeriene ale jandarmeriei care îi indica traseul pentru a ajunge în zona de decolare. În fața unuia dintre hangarele militare, îi aștepta un elicopter. Echipajul se prezentă: colonelul Stéphane Jardel, comandant de bord,

jandarmul Audrey Hugon, pilot, și jandarmul Alain Le Brusque, mecanic de bord.

Făcându-le semn cu capul, Jardel îi invită să urce în elicopterul model H160 și Hugon porni turbina. Roxane își puse o cască pe cap, apoi se așeză în spatele aparatului. Pilotul orientă elicopterul cu fața în bătaia vântului și trase pârghia de pas colectiv pentru a decola. Roxane zburase deja cu vechile elicoptere Écureuil, folosite pentru misiunile de intervenție ale jandarmeriei, dar era prima oară când urca într-un nou aparat al companiei Airbus. Cu palele lui în formă de bumerang, aparatul era mult mai silențios. Ea îl ascultă un minut pe mecanic lăudându-le meritele noii jucării — viteză de croazieră de 280 de kilometri pe oră, rază de acțiune de 900 de kilometri, capacitate de opt persoane —, apoi se închise în sine și se izolă mental pentru a face bilanțul anchetei ei.

Cum se întâmpla adesea, după o perioadă de penurie, revelațiile și descoperirile țâșneau simultan, grupate precum o escadrilă, într-un *tempo* atât de rapid, încât era dificil să le analizezi. Telefonul pe care i-l dăduse Garance de Karadec lui Raphaël permisese localizarea mobilului între localitățile Vienne și Condrieu. Era un număr al unui operator britanic atribuit lui Amyas Langford. După escala de la Orléans, englezul își continuase așadar drumul spre est, în direcția Lyon. După toate aparențele, o luase pe autostrada A6 și, la puțin timp după aceea, descoperise probabil că Garance îi șterpelise telefonul. Aparatul nu mai emitea semnal, dar un motociclist de la Antitero reperase mașina Audi și o avea în vizor de la Tournon-sur-Rhône. SUV-ul cobora spre sud, urmând autostrada vacanței: Valence, Montélimar, Carpentras. Pentru a evita o fugă în Italia, judecătorul aprobase

desfășurarea unei brigăzi antitero care trebuia să oprească fugarul și să elibereze ostatica.

Operațiunea era riscantă. Cu câteva ore înainte de petrecerea de Crăciun, în plină vacanță școlară, autostrada era foarte aglomerată în ambele sensuri. Langford era cu siguranță înarmat. Nu era exclus să aibă complici și probabil că la un moment dat își va da seama că riscă să fie arestat. Ținând în continuare ochii închiși, Roxane se lăsa legănată de ruliul elicopterului. Aparent, cazul avea să se rezolve, dar motivațiile ascunse ale protagoniștilor încă îi scăpau. Care erau mobilurile lor? Un simplu act pasional din partea lui Amyas Langford? Ea nu credea nicio secundă în așa ceva. Punerea în scenă a episodului „necunoscutei din Sena" era mult prea sofisticată și necesita implicarea lui Garance de Karadec însăși. Un alt element o tulbura. Realitatea sarcinii lui Garance. Cu cât își zicea că se lăsase păcălită prea ușor de stratagema șuvițelor de păr, cu atât îi era mai greu să creadă că sarcina ei era un *fake*.

Scotoci în geantă ca să ia pachetul de biscuiți pe care-l șutise din bucătăria directoarei de casting. Scoase și cartea recuperată de la librărie. Cea pe care o comandase Batailley, dar pe care, prin forța împrejurărilor, nu se dusese s-o ia. *Serbările dionisiace. Nașterea teatrului clasic în Grecia.*

Cu stiloul în mână, se cufundă în lectura cărții. Introducerea și concluzia erau dense, și citirea lor, în maniera lucrărilor universitare, îți permitea să ai o viziune sintetică asupra tezei susținute de autor.

Cartea arăta cum teatrul clasic ieșise direct din cultul lui Dionysos. Sfârșitul secolului al VI-lea înainte de Iisus Hristos, la Atena. Puterea stăpânește cu greu tulburările

provocate de cultul lui Dionysos care se manifestă prin tot mai mult desfrâu sexual și violență, riscând să pună în pericol cetatea. Pentru a menține ordinea socială, conducătorii Atenei încearcă să recupereze cultul în favoarea lor, instituționându-l sub forma unor mari serbări bazate pe reprezentații teatrale. Încet-încet, dimensiunea religioasă a cultului cedează locul unei dimensiuni civice constând în instruirea cetățeanului prin intermediul organizării de concursuri de artă dramatică. Teatrul, ca instrument de control social.

Roxane dădea paginile cu interes, subliniind pasajele care și-ar fi putut găsi un ecou îndepărtat în ancheta ei. O dată pe an, Serbările Dionisiace din Atena îi puneau, așadar, față în față pe cei mai celebri dramaturgi ai cetății (era epoca lui Eschil, a lui Sofocle și a lui Euripide...). Participanții se înfruntau pe scenă, în arena sacră a teatrului. La sfârșitul reprezentațiilor, un juriu constituit din 10 judecători alegea cea mai bună piesă și învingătorului i se punea pe cap o coroană de iederă.

Evenimentul era excepțional și se desfășura pe parcursul a cinci zile, în fața a peste 20 000 de spectatori. Nimeni nu era exclus. Bărbați, femei, bogați, săraci, sclavi: toată lumea putea și trebuia să asiste la spectacol. Căci teatrul era un mijloc de a scăpa de emoții și de pasiuni. În timpul spectacolului, teatrul desființa frontierele cu realitatea. Intrând, prin intermediul actorilor, în pielea personajelor dominate de pasiunile lor, spectatorul asista la consecințele devastatoare ale unui astfel de comportament. Tragedia îl făcea să se sperie cu ușurință.

Roxane băgă o mână în geantă, sperând, fără prea mari iluzii, să mai găsească un pachet de biscuiți. De ce îi era așa de foame? O foame de nepotolit. N-avea chef

de o salată detoxifiantă cu castraveți, nici de pește alb cu fasole verde. Avea chef de bombe calorice. Grăsime, feculente, prăjeală. Haleală care să astupe arterele și să crească nepermis de mult colesterolul rău. Închise ochii și încercă să se concentreze pe anchetă, dar, în loc de asta, niște imagini cu mâncare îi asaltară mintea. Un *kebab* suculent, pe care-l devorezi rapid, în picioare pe stradă. Un *steakhouse* și cartofii prăjiți de la Burger King, în pachețelul lor, calzi încă, pe care-i înfuleci în mașină în timpul filajelor care nu se mai termină. Prăjitura englezească cu caise pe care o cumpăra uneori dimineața, o bucată mare de carne de vită cu sos de piper, o tartă fină cu mere, o gogoașă cu zmeură, niște *chicken wings*, un *hotdog* cu ceapă caramelizată, un...

2.

— ROXANE!

Când deschise ochii, Sorbier o zgâlțâia de umăr. *La naiba!* Adormise. Se uită la ceas. Dormise mai bine de două ore! Era deja noapte. Elicopterul se pregătea să coboare, în ciuda ploii și a rafalelor de vânt.

— Vreo noutate? întrebă ea un pic rușinată.

Sorbier îi întinse tableta pe care urmărea înaintarea lui Amyas Longford. Mașina acestuia își continuase drumul: Salon-de-Provence, Aix-en-Provence, Brignoles, Fréjus, Cannes, Nisa... În prezent, se afla la Cap-d'Ail, nu foarte departe de Monaco, la vreo 30 de kilometri de frontiera italiană.

— Brigada Antitero o să intervină în curând! strigă Sorbier pentru a acoperi zgomotul motorului.

Arătă cu degetul pe hartă nodul rutier de la La Turbie spre care cobora elicopterul. Roxane își lipi fața de geam.

Prin ceață, luminile mașinilor desenau un lung fluviu portocaliu care șerpuia probabil prin mijlocul vegetației de maquis.

— Unde aterizăm?

Pilotul, care îi auzise întrebarea, arătă printr-o mișcare din bărbie spre ceva ce părea să fie o parcare, construită chiar imediat după punctele de percepere a taxei de autostradă.

Când ieșiră din aparat, trei minute mai târziu, Roxane nu vedea mare lucru. O furtună tocmai se dezlănțuise, cu un bubuit de tunet, pe cerul mediteraneean. Îl urmă pe Sorbier în noapte, protejându-se de ploaie cu geaca pe care o ținea deasupra capului. Peste tot erau girofaruri, care îi făceau să creadă că au ajuns prea târziu. Un jandarm tânăr, cu o vestă portocalie, le ieși în întâmpinare în dreptul șirului de aparate de taxat automate.

— Șef de escadron Luigi Muratore, se prezentă el.

Îi invită să treacă de succesiunea de bariere care îi împiedica să vadă. Odată ajunși în partea cealaltă, înțeleseră situația. Circulația pe sensul Franța-Italia fusese blocată și vreo 10 mașini de polițiști și jandarmi veniseră pe banda de urgență pentru a-i ajuta pe colegii lor de la Antitero.

— Suspectul a fost arestat?

— Afirmativ, răspunse Muratore. Băieții de la Antitero au creat un fals ambuteiaj pe autostradă pentru a putea încercui vehiculul suspectului.

Roxane își puse mâna streașină la ochi pentru a se proteja de ploaie. La vreo 50 de metri depărtare, distingea mașina Audi Q7 a cărei vopsea albastru-metalizat strălucea în lumina reflectoarelor.

— S-a lăsat arestat fără să opună rezistență? întrebă Sorbier.

— Nu. A încercat să fugă, după un schimb de focuri, explică jandarmul, dar a fost prins imediat în ierburile înalte din preajma autostrăzii.

— Nu sunt răniți?

— Un glonț l-a nimerit pe suspect în umăr. A fost dus la spitalul Archet, ca măsură de precauție.

— Și fata? întrebă Roxane.

— Ce fată? întrebă Muratore.

Roxane îi lăsă pe cei doi bărbați care se adăposteau sub o copertină și începu să alerge prin ploaie înspre SUV. Dădu roată mașinii. Portbagajul era larg deschis. Dar gol.

Un pic mai departe, un mic grup de polițiști de la Antitero scăpau de presiune făcând glume unii pe seama altora.

— Căpitan Montchrestien, se prezentă ea ajungând în dreptul lor. Voi l-ați prins pe tip?

— Da, căpitane.

— Și... în portbagaj nu era nimeni?

— Nimeni. Dar erau multe pete de sânge.

MARC

3.

Aveam nevoie de ajutor ca să merg mai departe cu ancheta mea, dar eram pus pe tușă ca polițist. Singura care putea să-mi dea o mână de ajutor, fără să-mi pună prea multe întrebări, era Valérie Janvier, o polițistă pe care eu o formasem și care avansase în grad. Ea mi-a înlesnit un contact prețios, Pierre-Yves Le Hénaff, unul dintre așii Serviciului Central de Informație Criminalistică. Am petrecut trei zile cu el la Cergy-Pontoise în birourile

Departamentului de Științe Comportamentale, DSC, cercetând baze de date criminalistice. Cu trei ani mai înainte, procuroarea din Avignon sesizase și ea DSC-ul în cazul militarului asasinat, dar eu veneam cu elemente noi care l-au făcut pe Le Hénaff să se pună din nou pe treabă.

Ce căutam? Voiam să aflăm dacă mai avuseseră loc și alte crime cu un mod de operare asemănător celui din Avignon. Crime care ar purta semnătura cultului lui Dionysos. Teoretic, era un lucru ușor de verificat, dar detectarea crimelor în serie se lovește de multe probleme. Competența teritorială, dificultatea de acces la baze de date străine, ușurința cu care anchetatorii, adesea presați de timp, completează chestionarele care alimentează softurile.

De câte ori aveam vreo pistă, vreo bănuială, vreo intuiție, eu și Le Hénaff dădeam telefoane pentru a verifica. Am dat chix pe toată linia în ceea ce privește Franța, dar o crimă din Regatul Unit ne-a atras atenția. Terence Bowman, tânăr judecător din comitatul Warwickshire, fusese găsit cu oasele feței rupte, cu craniul zdrobit, în parcul bisericii Sfânta Treime din Stratford-upon-Avon.

Dintr-o clădire folosită de grădinari se recuperaseră ceasul de mână și portofelul judecătorului, precum și arma crimei, un baston din lemn dur. Doar că bastonul nu era unul obișnuit. După examinare s-a dovedit că era vorba de o lance din corn, sculptată cu frunze de iederă și care avea în vârf un con de pin. Un tirs! Numele dat sceptrului lui Dionysos. Investigațiile nu insistaseră pe acest element. Imediat ce anchetatorii puseseră mâna pe un potențial vinovat — un toxicoman de vreo 20 de ani drogat până-n măduva oaselor —, închiseseră cazul ușurați. Dar, în același timp, Amyas Langford și Garance

de Karadec se aflau la Stratford pentru un festival de teatru, după cum o dovedeau un blog și site-ul oficial al manifestării. Din acel moment, am înțeles că-i demascasem pe asasinii militarului și ai judecătorului.

Am decis să păstrez informația pentru mine câteva zile și am continuat să-i filez pe Saltimbancii lui Dionysos. În paralel, citeam cărți și făceam cercetări pentru a mă familiariza cu această parte a mitologiei grecești. Care erau motivațiile acestui duo demoniac? Care era mobilul lor? Observatorii fenomenelor sectare menționau o reînnoire contemporană a cultului dionisiac. Unele grupuri, organizate în tiase, recunoșteau sincer că se prevalau de el. Dionysos îi fascina pentru că întruchipa inversiunea valorilor, subversiunea și dezordinea. Un astfel de discurs se potrivea cu uciderea unui militar și a unui judecător, simboluri ale unei lumi guvernate de norme și reguli.

În timp ce încercam să înțeleg, nu-i slăbeam din ochi pe cei doi. Amyas cumpărase niște drone dintr-un magazin de aeromodelism și-și petrecea mult timp antrenându-se să le facă să zboare și să le programeze. Trecuse să ia ceva de la un anticariat din pasajul Panoramas, dar babornița care ținea prăvălia refuzase să-mi spună despre ce era vorba. Când nu erau la Paris, Garance și Amyas locuiau ilegal la o fermă de lângă Vitry-le-François. Pe 15 decembrie, Amyas se dusese să vâneze un muflon în Alpii elvețieni. Adusese animalul în Marne. Îl ciopârțise în curtea fermei și îi tăbăcise pielea folosind propriul creier al animalului. Urmărisem scena cu binoclul. Ceremonia te făcea să vomiți, cu mirosul ei îngrozitor. Chiar și la mai bine de 50 de metri, mă îngrețoșa. Cuplul pregătea ceva, eram sigur de asta. O nouă crimă sacrificială? Dar cine va fi victima, de data asta?

Luni, 21 decembrie, am ajuns devreme la birou. După reflecția din timpul weekendului, eram convins că amenințarea trecerii la act era iminentă și m-am hotărât s-o sun pe Valérie Janvier pentru a o preveni. Urma să formez numărul ei, când am remarcat ledul care clipea pe soclul telefonului. Am apăsat pentru a asculta mesajul și am recunoscut o voce venită din trecut:

Bună, Marc, sunt Catherine Aumonier, directoarea adjunctă de la infirmeria prefecturii de poliție. Te sun ca să-ți cer părerea despre un caz destul de ciudat. Am internat ieri-dimineață o tânără, total amnezică, pe care Brigada Fluvială a scos-o goală din Sena. Întrucât n-am e-mailul tău, îți trimit dosarul ei prin fax. Sună-mă ca să-mi spui dacă o cunoști. Pe curând!

Intrigat, nu m-am putut abține să nu arunc o privire la primul etaj.

— Nu!

Când am văzut documentul trimis de Aumonier, am înțeles că pericolul era și mai aproape decât îmi imaginam.

Trebuie s-o anunț pe Janvier imediat! m-am gândit chiar înainte să cad pe scară și să-mi pierd cunoștința...

ROXANE

4.

Nisa. 24 decembrie. Ora 23.

Aparent foarte calmă, Roxane fierbea pe dinăuntru. Era pornită împotriva lui Sorbier. După arestarea lui Amyas Langford, comandantul profitase de elicopter și părăsise rapid La Turbie pentru a se duce împreună cu șefii la Cartierul General al anchetei, instalat la

comisariatul din Nisa. Se trezise abandonată la punctul de percepere a taxei rutiere și fusese nevoită să aștepte ore în șir pentru ca Muratore să-și termine sarcinile și s-o însoțească în centrul orașului-reședință al Departamentului Alpes-Maritimes.

Mașina Renault Megane a jandarmeriei lăsase în urmă Promenada Englezilor de câteva minute, dar în loc s-o ia spre nord, în direcția sediului Siguranței departamentale, intra în orașul vechi.

— Nu mergem la cazarma Auvare? se miră Roxane.

— Nu v-a anunțat nimeni? zise Muratore. Langford a fost transferat la *noul* comisariat de poliție din cartierul Carabacel, în fostul spital Saint-Roch.

Jandarmul se lansă într-o lungă explicație. De ani întregi, municipalitatea urbei autoproclamate „orașul cel mai sigur din Franța" se lupta pentru a concretiza un proiect novator, și anume să adune în unul și același loc serviciile de securitate ale orașului: poliția națională, municipală și centrul de supraveghere urbană. „Comisariatul de poliție versiunea secolul 21", cum se făIea primarul.

— Schimbarea trebuie să se facă după Sărbători, chiar la începutul anului, continuă jandarmul. Progresiv, 2 000 de polițiști urmează să se mute în noul sediu.

— Și de ce l-au adus pe Langford aici?

— Nu mai sunt locuri la Auvare. Și nici efective suficiente.

Parcă mașina pe strada Hôtel-des-Postes, în fața unei clădiri mari de un cafeniu-gălbui, cu o fațadă monumentală. Frontonul, simetria, basoreliefurile ei erau tipice stilului neoclasic pe care-l regăseai în tot orașul, de la Piața Garibaldi la strada pietonală Saleya.

Cu geaca întinsă deasupra capului, Roxane îl urmă pe jandarm până la scară. Noaptea din Nisa i se părea

ostilă. Cenușiul cerului era accentuat de umbre negre precum cărbunele. Niște rafale glaciale îi biciuiau pe puținii trecători, cărând cu ele sclipiri de fulgere și bubuituri de tunet. Coasta de Azur în versiunea Finistère.

Interiorul edificiului era impresionant și nu semăna deloc a comisariat. Încă de la intrare, vizitatorul pătrundea într-o imensă curte interioară plină de vegetație și înconjurată de galerii cu arcade și coloane care aminteau de claustrele mănăstirilor sau de unele *paradores* spaniole.

Întreaga clădire nu era luminată decât cu torțe sau cu proiectoare de șantier.

— E vreo problemă cu electricitatea?

— Furtuna a provocat o pană de curent. În consecință, nu mai avem nici căldură, e un frig cumplit...

Roxane ridică ochii spre ferestrele înalte. Spațiile imense și golul ofereau o acustică cristalină care amplifica orice cuvânt și îl repercuta în multiple ecouri.

— Trebuie să mergem sus, zise Muratore.

Urcară pe scara centrală. La etaj, culoare lungi plecau în direcții opuse pentru a deservi cele patru aripi ale clădirii.

— Pe aici, indică jandarmul. Langford a fost dus în fostul pavilion al alienaților.

Chiar dacă sediul comisariatului era cufundat în semiîntuneric, ghiceai cu ușurință că lucrările nu erau complet terminate. Uși fără clanțe, fire electrice fără fasunguri atârnând din tavan, prelate de plastic care mascau zonele aflate încă în șantier. În două rânduri, chiar și jandarmul se pierdu pe culoarele labirintice, până să ajungă la un șir de birouri de unde se auzeau voci. Comisarul divizionar al secției 3 teritoriale din Direcția Poliției

Judiciare își trimisese oamenii în număr mare. În mod evident, ei erau cei care puseseră mâna pe interogatoriul lui Amyas Langford. Roxane identifică mai multe figuri, printre care și pe cea a lui Serge Cabrera, pe care îl detesta și care n-ar mai rămâne în funcție în ziua în care ar izbucni un #MeToo în poliție.

Un pic mai departe, îl recunoscu pe Sorbier, singur, vorbind la telefon și făcându-i semn să se apropie.

— Judecătorul nu răspunde, zise el cu năduf, închizând telefonul.

Cam așa m-ai abandonat și tu cu lașitate.

Conducând-o spre sala de arest preventiv, se întoarse pentru a-i arăta grupul din spatele lui.

— Ne călcăm în picioare unii pe alții, pentru că toată lumea vrea să apară în fotografie, deși ancheta este departe de a fi terminată: cei din Nisa, DPJ-ul secția 3, noi...

— Puneți-mă la curent, șefu'. În ce stadiu sunt căutările?

— Fata este de negăsit. Motociclistul care reperase mașina Audi în dreptul localității Tournon-sur-Rhône este categoric: Langford nu s-a oprit nici măcar o singură dată tot timpul cât l-a urmărit.

— Înregistrările camerelor de supraveghere de pe autostradă?

— Le-am examinat. Langford a făcut plinul în Drôme, la popasul de la Saint-Rambert-d'Albon. A stat un sfert de oră aici. Am cercetat totul cu minuțiozitate, i-am interogat pe angajații de la pompele de benzină, pe oamenii care lucrează în buticuri, pe tipii de la întreținere. N-am găsit nimic.

— Și celelalte stații de benzină?

— Am lansat alerte, dar suntem în seara de Ajun...

— Unde se află Langford în acest moment?

— Aici, răspunse Sorbier arătând spre celulele de arest preventiv.

— Nu-l ducem la Paris?

— Da, așa era prevăzut. Dar vremea asta nenorocită, Crăciunul și urgența situației complică lucrurile. Până la urmă, am început să-l interogăm aici. Vino să vezi!

O coti la capătul culoarului și deschise o ușă care dădea acces la o sală mică și prost luminată, în care nu se afla decât o oglindă mare prin care puteai observa camera de interogatoriu.

— El este Amyas Langford? se miră ea apropiindu-se de geam.

I se păru că arată diferit față de fotografiile pe care putuse să le vadă. Așezat la o masă lungă, în fața a doi anchetatori, părea aproape indolent, cu cotul pe masă, cu capul sprijinit pe pumnul strâns, parcă indiferent la ce se întâmpla în jurul lui.

— N-are avocat?

— N-a vrut.

— Și rana lui?

— E doar o zgârietură.

— Ce-a spus?

— Deocamdată, nu mare lucru.

— Aș putea încerca să-l interoghez eu?

— Știi bine că nu, răspunse Sorbier. Oficial, tu nu participi la ancheta asta.

Ieși din încăpere, închizând ușa în urma lui. Roxane oftă, își puse geanta pe micul birou și se instală pe unul dintre cele două scaune.

Miji ochii pentru a-l observa mai bine. Amyas avea în jur de 40 de ani, dar trăsăturile lui își păstraseră o latură juvenilă. Purta o haină din velur verde, o cămașă albă cu

guler tunică și avea părul de lungime medie, foarte îngrijit. Postura lui, aproape romantică, îi amintea polițistei de unele dintre fotografiile lui Oscar Wilde sau, în alt fel, de coperta albumului *Absent Friends* al trupei The Divine Comedy.

Cei doi tipi care îl interogau încercau să-l facă să divulge parolele de la telefonul mobil și de la laptopul puse în fața lui, dar Amyas nu părea să-i audă. Roxane își masă tâmplele. Simțea că o apucă încet-încet o migrenă, în cel mai rău moment. Căută în geantă niște medicamente pe care le înghiți fără apă, apoi aruncă o privire automată la telefonul ei care rămăsese pe modul avion de la drumul cu elicopterul. Un număr necunoscut încercase să o contacteze în trei rânduri, fără să lase vreun mesaj vocal, ci doar un simplu SMS în care spunea: Bună seara, sunați-mă, vă rog, este urgent. P.-Y. Le Hénaff (SCRC).

Numele îi spunea vag ceva. Le Hénaff era cu siguranță un analist sau un referent judiciar de la Serviciul Central de Informație Criminalistică. Îl sună imediat.

— Roxane Montchrestien. Ați încercat să...

— Mda, o întrerupse el într-un mod cam grosolan. Valérie Janvier mi-a dat numărul dumneavoastră. Am o informație care v-ar interesa.

Tipul era, probabil, la o petrecere bretonă. Pe fundal se auzea o repriză de *All I Want for Christmas* cântată la cimpoi tradițional. Sinistru.

— Acum vreo două săptămâni, am lucrat cu Marc Batailley și am căutat în bazele de date potențiale crime de inspirație mitologică, explică bretonul.

Roxane se gândi imediat la investigația ei.

— Asemenea crimelor din Avignon și din Stratford, nu-i așa?

— Care au pe fundal figura lui Dionysos, completă analistul. Îi spusesem lui Marc că aveam să continui să fac cercetări pentru a vedea dacă pot să mă întorc mai mult în timp și să încerc să adun informații din străinătate.

— Și ați identificat un al treilea caz?

— Nu numai unul, răspunse Le Hénaff. Am mai găsit cel puțin șase.

Roxane își zise în sinea ei că tipul exagerează. Încă unul care credea că a dat peste un ucigaș în serie.

— Nu vă ambalați cam repede?

— N-aveți decât să credeți ce vreți, dar au mai avut loc șase crime legate de cultul lui Dionysos, în ultimii trei ani.

— Cum ar fi putut să treacă neobservate?

— Aceste crime au avut loc în străinătate. În Balcani, în Grecia, în Italia, în India, în Statele Unite. Și sunt sigur că mai sunt și altele.

Sceptică, Roxane rămase tăcută. Dar Le Hénaff era de neoprit.

— În punerile în scenă ale crimelor de care vă vorbesc, referințele la Dionysos sunt cât se poate de evidente: coroana de iederă, pielea de țap, toiagul, vița-de-vie... De fiecare dată, victimele erau reprezentanți ai ordinii stabilite sau ai autorității: polițiști, magistrați, militari etc.

— La ce vă gândiți? Același asasin, în țări diferite?

— Bineînțeles că nu. Mai degrabă, diferite grupuri sau diferiți indivizi care și-au umplut capul cu credințe păgâne și care, în cele din urmă, au ajuns la o deviere radicală. Dionysos este unul dintre puținii zei ai Olimpului care au beneficiat de sacrificii umane. Nebunii ăștia vor să reînvie apogeul cultelor orgiastice care se terminau uneori printr-un soi de euharistie. O încorporare a zeului prin intermediul unei cuminecături de carne de om.

Asta e, Roxane se resemnă, nu-l mai putea urmări pe Le Hénaff. Tipul bătea câmpii, virând-o drept spre teoria conspirației. Având în vedere ora târzie, probabil că nu băuse doar suc de mere. Întrucât îl simțea cam țâfnos, încercă să-l scoată din priză ușurel.

— Și credeți că indivizii ăștia comunică între ei?

Bretonul scoase un lung oftat de exasperare, apoi își continuă perorația.

— Fabio Damiani, un profesor italian de la Universitatea din Perugia, a fost arestat la începutul săptămânii după uciderea unui carabinier, după un ritual care amintește de unele aspecte ale crimei din Stratford.

Roxane tăcu din nou.

— Asasinatul a făcut mare vâlvă în Italia. N-ați auzit de el?

— Nu, recunoscu Roxane.

Le Hénaff se enervă.

— Una dintre sursele mele italiene mi-a permis accesul la un *digest* al declarațiilor lui Damiani. A făcut mărturisiri complete în arest preventiv, după care a avut o tentativă de sinucidere.

— Și ce vrea să însemne asta?

Era rândul bretonului să tacă pentru un moment, înainte de a remarca:

— Am văzut la știri că l-ați prins pe Amyas Langford...

— E-adevărat. Batailley v-a vorbit despre el?

Le Hénaff își drese vocea.

— Squadra Criminale a confiscat calculatorul lui Damiani. Numele lui Amyas Langford apare de mai multe ori. Comunicau pe forumuri.

— Aveți transcrierile...?

— Ei drăcie, dar nu credeți că v-am ușurat destul munca?! O să se întâmple ceva foarte grav săptămâna asta. Așa că mișcați-vă naibii fundul!

— Ce-o să se întâmple? O acțiune coordonată?

— Vă sfătuiesc să lăsați imediat cazul în seama celor de la Crim. Grenada are cuiul scos și e pe punctul de a vă exploda în față. *Paour Kaez Parizian!*[1]

După ce îi trânti această insultă, analistul închise. Când se întoarse, Roxane văzu că Sorbier era din nou în încăpere. Bretonul răcnise atât de tare la telefon, încât nu-l auzise intrând.

— Cine era? întrebă comandantul.

— Pierre-Yves Le Hénaff, îl cunoașteți?

— Cel supranumit „memoria de la Fort-Rosny[2]"? Mare canalie, dar excelent polițist.

— „Mare canalie": da, el trebuie să fie...

— Ce voia?

Roxane îi povesti conversația cu analistul. Cu cât îi dădea mai multe lămuriri, cu atât fața lui Sorbier devenea mai posomorâtă.

— Le Hénaff nu greșește. Cazul ăsta este într-adevăr al dracu' de îmbârligat, zise el după ce ea terminase. Trebuie neapărat să vorbesc cu judecătorul.

— Înainte de asta, lăsați-mă să-l interoghez pe Langford. Nimeni nu cunoaște cazul mai bine decât mine.

Sorbier se scărpină cu nervozitate pe obrazul drept, ca și cum încerca să-și smulgă bucăți de piele.

— 10 minute, nu mai mult.

---

1 Ce pariziancă bătută-n cap! (în dialectul breton în orig.) (*N.t.*)

2 Proprietate a jandarmeriei în care își are sediul Oficiul central de luptă împotriva crimelor contra umanității, a genocidelor și crimelor de război. (*N.t.*)

RAPHAËL

5.

Ho! Ho! Ho! Ho!

Ho! Ho! Ho! Ho!

Paris. Cu mai puțin de o oră înainte de miezul nopții.

Casa era cufundată în penumbră. Una călduță. Tristă. Ușor neliniștitoare. O panglică fluorescentă și o barieră de plastic încă mai împiedicau accesul în partea de sud. Ațipisem pe canapea, cu telefonul la îndemână, așteptând vești. De la tatăl meu sau de la Garance.

Ho! Ho! Ho! Ho!

Ho! Ho! Ho! Ho!

Repetiția strigătului m-a făcut să deschid ochii. Un Moș Crăciun care suna dintr-un clopoțel tocmai îmi traversa peluza.

De-abia aștept să se termine ziua asta...

Un glumeț? Un chefliu? În orice caz, tipul se apropia, agitându-și vesel clopoțelul.

— *Have yourself a Merry Christmas!*

În mâna liberă, Moș Crăciun flutura un pachețel-cadou. A dat roată casei, după care a venit și s-a proțăpit chiar în fața ușii de sticlă.

— Chronopost! O livrare pentru dumneavoastră, dom'le Batailley!

Deasupra bărbii, purta o mască înspăimântătoare, copie conformă a celei a lui Alex DeLarge din *Portocala mecanică*: un lup negru, care se prelungea cu un imens nas roșiatic de formă falică.

— Chronopost! a repetat el de parc-ar fi zis „Sesam, deschide-te!".

Vezi să nu! De când livrează poșta colete la ora 23, pe 24 decembrie?

N-aveam niciun chef să bag lupul în stână.

— Lăsați coletul în fața ușii, i-am cerut eu.

— Cum vreți, dom'le Batailley.

A pus pachetul jos, dar ușurarea mea a fost de scurtă durată.

— Mi-ar trebui o mică semnătură, a zis el fluturând un clipboard și un pix pe care-l scosese din buzunar.

Șterge-o, tipule...

Manevra mirosea a capcană de la o poștă, dar o oare-care curiozitate mă împingea să aflu mai mult.

— Îmi puteți spune numele expeditorului?

Fără să-și scoată masca ridicolă, curierul a apropiat pachetul de ochi pentru a descifra scrisul, articulând în mod exagerat fiecare silabă:

— Ma-da-meu-Ga-ran-ceu-Ka-ra-de-queu.

Poate că era totuși un curier adevărat.

— OK! O să vă semnez hârtia.

Neîncrezător, am întredeschis ușa, gata să o închid la loc la cea mai mică mișcare suspectă.

Bărbatul și-a lăsat jos tolba de răchită și mi-a întins pachetul.

— Chronopost vă mulțumește și vă urează Crăciun fericit!

— Cine vă obligă să purtați costumul ăsta caraghios? l-am întrebat eu, în timp ce semnam de primire.

Bărbatul și-a scos în cele din urmă masca, pentru a-și șterge broboanele de sudoare de pe frunte. Părea epuizat, era tras la față și mi-a fost un pic rușine de neîncrederea și atitudinea mea ostilă.

— Nenorociții de patroni, cine altcineva? a zis el strâmbându-se. Cică le-ar plăcea clienților. Mai ales copiilor. Întotdeauna, totul pentru profitul lor. În detrimentul demnității umane. Poftiți chitanța, dom'le!

— Mulțumesc. Vreți o cafea sau un suc răcoritor?

— N-aș zice nu unui păhărel de tărie. Dacă aveți, bineînțeles.

Am lăsat ușa deschisă și m-am dus în celălalt capăt al salonului. În micul bar din piele de rechin al tatălui meu, am găsit o sticlă începută de Chartreuse vechi. I-am turnat curierului un pahar, pe care i l-am întins împreună cu un bacșiș de 10 euro.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil.

A luat bancnota și a dat pe gât dintr-o înghițitură paharul de lichior.

— Ahhh! Chestia asta îți desfundă nările! Pot? întrebă el arătând spre sticlă pentru a-și mai turna un pahar.

— Vă rog!

— Sunteți singur în seara de Crăciun, dom'le Batailley?

— Nu e foarte grav. Termin de scris un roman. Sunt împreună cu personajele mele. În mintea mea.

— Și eu aud adesea voci în mintea mea, îmi mărturisi bărbatul. Sper ca acest cadou să vă facă plăcere. Bun, nu vă mai deranjez. Trebuie să-mi termin livrările!

— Succes!

Și-a pus la loc masca și barba falsă, s-a aplecat spre tolba lui...

— Și ăsta, zise el, este un cadou din partea casei.

Fulgerător, scoase un soi de bâtă lungă din coșul lui de răchită.

Mi-a dat o lovitură în abdomen nimerindu-mă în ficat. A doua m-a nimerit la gât, în dreptul rănii din ajun.

— Cu complimente din partea Saltimbancilor lui Dionysos! a zis el, dându-mi un croșeu care m-a aruncat la pământ.

Un picior în plină față m-a făcut până la urmă să-mi pierd cunoștința.

Ho! Ho! Ho! Ho!

Ho! Ho! Ho! Ho!

6.

Am rămas la pământ mai bine de 10 minute, cu corpul înțepenit de durere, cu capul în jos, fără să înțeleg foarte clar ce mi se întâmplase.

Jigodia de Moș Crăciun!

M-am ridicat cu chiu, cu vai. Tipul nu mai era acolo. Ezitam să sun la poliție, ce puteau să facă? Regretam că nu fusesem mai prudent. Ar fi trebuit să iau arma tatălui meu, a cărei muniție o găsisem spre seară.

Am luat pachetul rămas pe podea. L-am agitat aproape de ureche, încercând să ghicesc ce conține.

În halul în care sunt, ce mai contează...

M-am hotărât să-l deschid. Nu mi-a explodat nimic în față. Era o simplă cutie de carton de la firma de haine pentru copii Bonpoint. Înăuntru, un plic roz-deschis și doi botoșei minusculi de bebeluș, din cașmir.

De ce?

Am desfăcut plicul. Conținea o fotografie cu Garance de Karadec care, cu un zâmbet strălucitor, privea spre obiectiv cu mâna pusă pe pântecul gol. Cu oarecare teamă, am întors poza și am descoperit pe spatele ei o frază scrisă de mână: „Raphaël, o să fii tată!"

Fără să mă mișc, am încercat să nu iau în seamă întâmplarea, să nu mă las afectat de această glumă proastă.

Dar știam că era ceva mult mai grav de-atât. Am ridicat hârtiile mototolite din cutie, în căutarea altui indiciu. Nimic. În cele din urmă, l-am găsit în interiorul unuia dintre botoșei, sub forma unui stick USB metalic.

M-am așezat în fața calculatorului, am conectat stickul și am dat dublu clic pe iconul unui fișier QuickTime. Cu un ghem în stomac și un nod în gât, am pornit filmul.

7.

Încă de la primele imagini am recunoscut hotelul La VillAzur, la extremitatea Capului Antibes.

Nu fusesem în acel loc decât o dată: în septembrie, anul trecut. Un producător turnase un film după unul dintre romanele mele, a cărui acțiune se petrecea în acea regiune. Pentru a sărbători sfârșitul filmărilor, mă invitase la o petrecere restrânsă. Pentru acest eveniment fusese rezervat barul panoramic al hotelului. Nu-mi plac petrecerile, nu știu cum să mă comport, nu știu să mă distrez, n-am nicio amintire frumoasă de la ele. Iar petrecerea aceea nu făcea excepție.

M-am aplecat asupra ecranului pentru a cerceta mai cu atenție imaginile. Cine le filmase? Mă vedeam trecând fără entuziasm de la un grup la altul, dând pe gât cupe de șampanie Krug și Jacques Selosse, în sunetul muzicii de tot rahatul a unui DJ la modă pe care toată lumea îl considera „genialisim".

Chiar dacă inima mea nu era acolo, locul era sublim, suspendat deasupra Mediteranei, în fața insulelor Lérins.

— Vii să te scalzi cu mine?

Sora mea, Vera, dăduse buzna în mintea mea, chiar în mijlocul terasei. Purta un costum de baie și o cască de

înot fantezie, ochelari pentru scufundare și un colac în formă de rață.

— Hai vino, Rapha! a insistat ea arătând în jos la piscina săpată în stâncă. Este cel mai bun moment: oamenii sunt toți plecați și apa este caldă încă.

Ca de fiecare dată, am refuzat-o.

— Nu, mulțumesc, Vera.

— De ce?

— Pentru că nu exiști decât în mintea mea și ar părea cam aiurea să vorbesc singur într-o piscină.

— Puțin ne pasă de ceilalți, nu?

— Problema nu sunt ceilalți. Ci faptul că ești moartă.

— Și tu o să mori într-o zi, îmi răspunsese ea ridicând din umeri înainte de a pleca.

Rămăsesem singur. Inert. Căpitan al unui vas în derivă. Copleșit brusc de o oboseală imensă. Mi-aș fi dorit ca tata să vină să mă ia. Să mă ducă în brațe până în camera mea, să mă bage în pat, să mă învelească și să mă sărute spunându-mi: „Noapte bună, campionule".

În loc de asta, apăruse o femeie, venită de nicăieri. Cultivată, spirituală. Poate că făcea parte din echipa de filmare, dar nu o remarcasem înainte.

În casa mea din strada Assas, cu ochii la 20 de centimetri de ecranul laptopului, mă chioram la imaginile furate care îmi reînviau amintiri dureroase.

Cum începuserăm să discutăm? Îmi era foarte neclar. Un caleidoscop de frânturi de conversații. Un vers al lui Paul Valéry — „Căci am trăit așteptându-te / Iar inima-mi nu-ți știa decât pașii" —, câteva anecdote despre clienții prestigioși pe care-i avusese hotelul. Banalități despre miile de nuanțe ale apusului de soare.

Pluteam în ceața efervescentă a șampaniei, dar senzațiile o luau înaintea gândurilor. Legănat de zgomotul liniștitor al valurilor, mă înecam în privirea verde-albăstrie a noii mele prietene. Când soarele dispăru la orizont, nu mai puteam să mă țin pe picioare. Cu mintea tulbure, o urmasem pe fată în camera ei. Imaginile acelei *sextape* care se derulau acum pe ecranul calculatorului meu mă consternau. Nu mă recunoșteam nicicum: beția, pierderea controlului. Nu-mi mai aparțineam. Eram o marionetă manipulată, care renunțase la liberul său arbitru.

Când mă trezisem a doua zi, era trecut de ora 8. Camera era inundată de soare. Nu mai aveam nicio amintire din timpul nopții. Doar un gol imens. Eram singur cu rușinea mea. Părăsisem fără o vorbă hotelul și mă hotărâsem să mă întorc imediat la Paris.

Pe drumul spre aeroport, mă oprisem ca să vomit. Tremuram din toate încheieturile. Nici măcar nu mi se furaseră banii. Nu eram rănit, nu fusesem agresat sau lovit. Dar nu suportam să nu-mi mai amintesc nimic. Ca să fiu cu inima împăcată, m-am oprit la camera de gardă a spitalului Fontonne, am spus în linii mari ce am pățit și am cerut să mi se facă analize. Am așteptat până după prânz, ca să primesc rezultatele.

— Ați făcut ceea ce numim un „G-hole", mi-a explicat o doctoriță rezidentă.

— Un soi de *black-out*?

— Da, o comă după consumul de GBL sau de GHB.

— N-am luat nici droguri, nici medicamente.

Rezidenta ridică din umeri.

— Vi s-a pus ceva în pahar. Iar amestecul cu alcoolul transformă substanța în sedativ și poate duce la pierderea cunoștinței. Din păcate, a devenit ceva banal.

Când mă aflam în parcarea spitalului, simțisem că mă clatin, dar, ca de-atâtea ori în viața mea, îmi recăpătasem controlul în fața abisului. Îngropasem acest episod adânc în memoria mea, hotărând că pur și simplu nu existase. Dar astăzi, acest trecut prost digerat revenea și mă izbea în plină figură cu o forță înzecită.

Mă întorc la film. Orodatarea imaginilor indică ora 7 dimineața. O siluetă trage draperiile camerei de hotel, în timp ce eu rămân prăbușit în pat, apoi se îndreaptă spre o măsuță de toaletă prevăzută cu o oglindă ovală. Scena este filmată cu telefonul ei mobil pus pe măsuța de toaletă. Femeia își scoate peruca, genele false, lentilele de contact, se demachiază. Șervețel umed, dischetă de bumbac îmbibată cu apă micelară, tapotări: încet-încet, fața curățată de fard a lui Garance de Karadec se recompune și apare reflectată în oglindă, de unde îmi face cu ochiul și îmi trimite un sărut.

Acum înțeleg că poate copilul pe care-l poartă în pântec Garance este al meu.

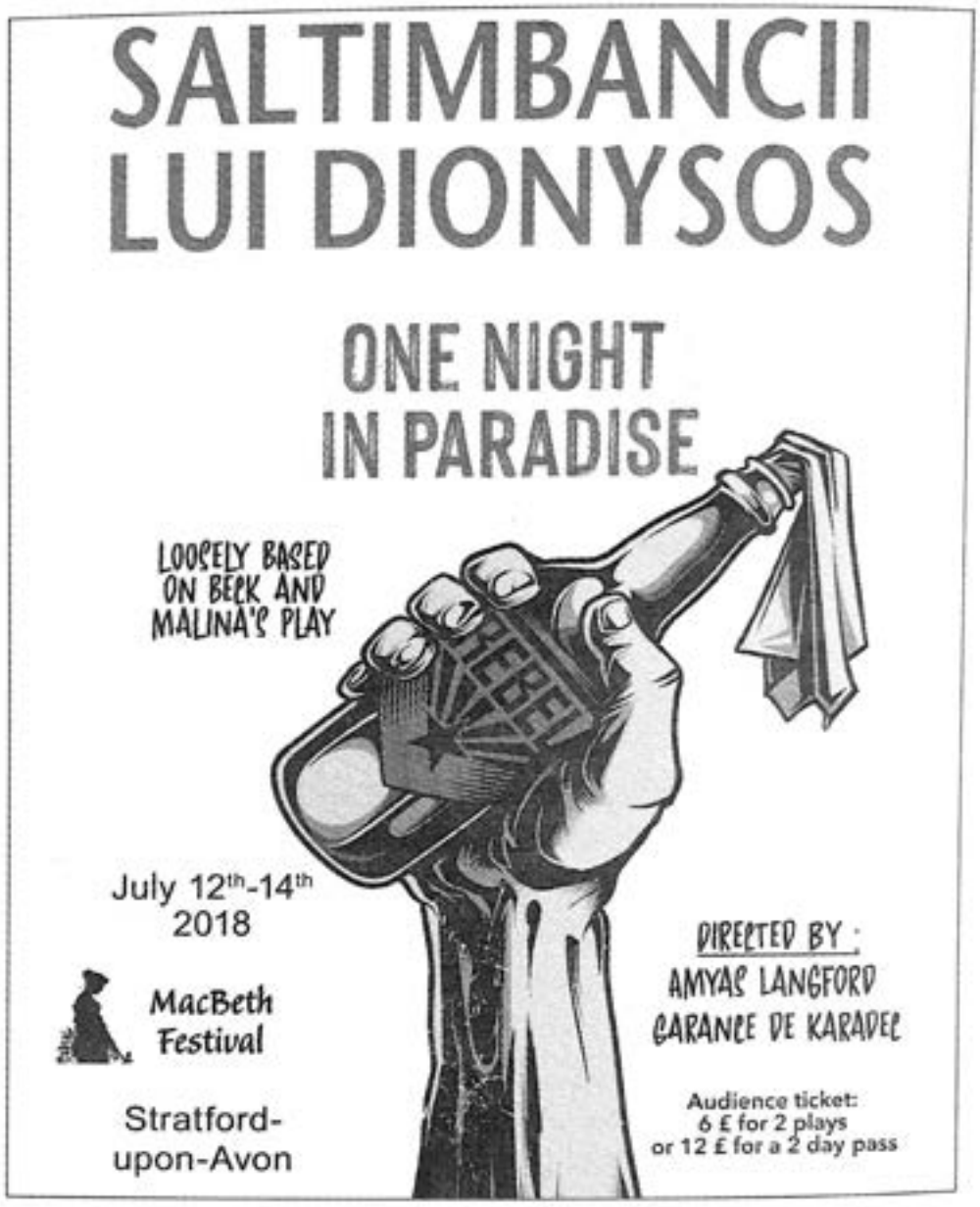
SALTIMBANCII
LUI DIONYSOS
ONE NIGHT
IN PARADISE
LOOSELY BASED
ON BECK AND
MALINA'S PLAY
REBEL
July 12th-14th
2018
MacBeth
Festival
Stratford-
upon-Avon
DIRECTED BY :
AMYAS LANGFORD
GARANCE DE KARADEC
Audience ticket:
6 £ for 2 plays
or 12 £ for a 2 day pass

Vineri, 25 decembrie

16

Lumea este un teatru

Facem teatru pentru că avem impresia că n-am fost niciodată noi înșine și că în sfârșit o să putem fi.

Louis JOUVET

ROXANE

1.

Sediul poliției din Nisa.

Zgâlțâită de deflagrația unui tunet, unica fereastră din sala de interogatoriu începu să tremure. Plouase toată noaptea. O furtună ca de sfârșit de lume se năpustise asupra orașului, inundând străzile, dezrădăcinând palmierii, smulgând țiglele de pe case. Era ora 7 dimineața, dar afară încă era întuneric. La miezul nopții, când Roxane crezuse că avea să-l poată interoga pe Amyas Langford, actorul se plânsese de dureri de stomac. Arestarea lui preventivă fusese suspendată. Fusese transferat din nou la spitalul Archet, unde-și petrecuse o mare parte a nopții, după care fusese adus înapoi la sediul poliției.

Tensiunea polițiștilor crescuse și mai mult. În ciuda intensificării căutărilor în împrejurimile autostrăzii și în stațiile service, nimeni nu reușise să afle vreo informație despre dispariția actriței Garance de Karadec.

Bând cafea după cafea, Roxane își consacrase ultimele ore citindu-și cu atenție cărțile de mitologie. În timp ce zorii zilei întârziau să apară și oboseala era pe punctul de a o da gata, ușa se deschise, în sfârșit. Încătușat, englezul își făcu intrarea, escortat de Serge Cabrera. Cu un gât ca de taur și siluetă vânjoasă, cu părul negru lung și creț, polițistul parizian era unul din mahării de la secția 3 teritorială a Direcției Poliției Judiciare și se purta aici ca la el acasă.

— Mi-l ții 10 minute, ai înțeles, păpușă? După aia, ne lași pe noi să ne ocupăm, zise el cu accentul lui algerian.

Roxane privi bestia în tăcere. Cabrera se umfla în pene, cu cizmele lui de cowboy lustruite și cu cămașa roz-pal descheiată care lăsa să i se vadă pieptul păros. Apăsă pe umărul lui Langford pentru a-l forța să se așeze, apoi se enervă.

— Ce-i, puicuțo? Vrei să-ți dau poza mea? întrebă el înainte de a ieși din încăpere, cu aerul lui de idiot și cu brățara lui din zale.

Rămasă singură cu Amyas, Roxane mai întârzie un moment în picioare în fața lui, bătând ușor cu degetele în ecranul laptopului pus pe masa lungă de metal. Tipii de la Brigada Antitero îl recuperaseră de pe scaunul pasagerului automobilului Audi. Decât să-l trimită tehnicienilor, cărora le-ar lua oricum mai multe zile ca să-l cerceteze, echipa de anchetă hotărâse că era mai bine să-l păstreze, sperând să obțină parola de la englez în timpul arestului preventiv.

— Și dumneavoastră sperați să vă dau parola? Chiar credeți că asta o să vă ajute să găsiți fata?

Cu mâinile legate, actorul își ridică pe umeri haina de catifea reiată pe care o purta ca pe o capă. Cusută la butonieră, un soi de broșă înspăimântătoare îi amintea lui Roxane de păianjenul sculptoriței Louise Bourgeois, cu corpul lui atrofiat și picioarele monstruoase ridicate pe verticală.

— Nu, puțin îmi pasă de parola ta, răspunse Roxane. Eu încerc să înțeleg. Atâta tot.

— Ce să înțelegeți?

Amyas Langford avea o voce ciudată. Suavă, dar cu un accent englezesc care trăgea mai mult spre germană. Ceva între Jane Birkin și Christoph Waltz.

— Nu pricep prea bine care-i plăcerea ta, de fapt, zise ea punând cartea pe masă și așezându-se în fața lui.

El se uită pe furiș la titlul volumului: *Serbările dionisiace. Nașterea teatrului clasic în Grecia.*

— Hai să te ajut să te simți mai în largul tău, Amyas! Știu că ești implicat în crimele din Avignon și Stratford. Am dovezile pentru a te inculpa și chiar și în Franța justiția te va condamna la 20 de ani de închisoare. Jocul s-a terminat.

— *Yes, you're right. Game is almost over*, răspunse el, fatalist, după care adăugă: Dar am păstrat ce-i mai bun la sfârșit.

— Așadar povestea asta despre cultul lui Dionysos... ea îți conferă autoritatea asta brutală?

Langford își întinse brațele în față, trosnindu-și articulațiile degetelor. Pe interiorul încheieturii de la mâna stângă, un tatuaj cu litere gotice: *Totus mundus agit histrionem*. „Toată lumea joacă un rol." Altfel spus:

Lumea-ntreagă e un teatru. Deviza teatrului Globe, teatrul lui Shakespeare. Întrucât urmărise privirea polițistei, o întrebă:

— Vă place teatrul?

— Nu chiar, piesele clasice mă adorm și cele moderne mă consternează. Unele sunt prea lungi, celelalte prea proaste.

Amyas o aprobă cu un zâmbet.

— Cel mai rău este că nu sunteți departe de adevăr!

— Și ție... ce-ți place în teatru?

Fidel obiceiului pe care și-l făcuse, el răspunse cu o altă întrebare.

— Sunteți mulțumită de viața pe care o duceți? De relațiile pe care le aveți? De job?

Roxane clătină din cap.

— Deloc. E dezastru pe toată linia.

— Și cum faceți ca să scăpați de nefericirea asta?

— Hm... Antidepresive, haşiş, caipirinha, chardonnay...

— Ah! Ah! Și vă ajută?

— Își fac treaba. Timp de câteva ore... Dar tu?

Ochii lui Langford se aprinseră de parcă tocmai și-ar fi injectat heroină.

— Pe mine mă fac fericit JOCUL și PUNEREA ÎN SCENĂ, pentru că ele îți permit să creezi o realitate alternativă. Asta este adevărata forță a lui Dionysos: să-ți arate drumul, pentru a aboli realitatea și pentru a te elibera de ea.

Roxane se dădu înapoi, rezemându-se de spătarul scaunului, obosită.

— Dar de ce anume vrei să te eliberezi, de fapt?

— De Stat, de autoritate, de hipercapitalism, de această lume care ne alienează.

— Catehismul tău marxist nu e foarte original.

Ea îi imită accentul german caricaturizându-l.

— *Und deci ca să te eliberezi de Stat und der hiberkapitalismus te amuzi ucigând oameni? Este ceva foarte logik!*

De data asta, Langford păru să râdă împreună cu ea din toată inima.

— Cunoașteți etimologia cuvântului „tragedie"?

— Da, am citit-o în cartea asta, în timp ce te așteptam. Mi-am făcut bine temele, vezi? Tragedie înseamnă literal „cântec al țapului".

El confirmă dând din cap, prefăcându-se impresionat.

— Exact! Este o trimitere la animalul care era sacrificat în Antichitate în timpul ceremoniilor care aveau loc în cinstea lui Dionysos.

— Scuză-mă, dar mi-e greu să înțeleg de ce este interesant să tai gâtul unei capre. În afară de cazul în care o mănânci.

— Este un sacrificiu simbolic. Să ucizi țapul la sfârșitul unei reprezentații înseamnă să regenerezi teatrul. Să însuflețești beția jocului, este singurul exorcism prin care scăpăm de durerile vieții noastre.

Roxane oftă.

— Deci asta-i pasiunea ta: în fiecare an faci un mic sacrificiu. O micuță crimă *bentru a-l onora pe Dionyzos, bentru a rezenera teatrul...?*

Convins că era stăpânul jocului, Amyas nu mai renunța la zâmbetul lui. Era în mod clar acolo unde voia să fie, la ora la care avea întâlnire cu destinul său. Și impresia asta o intriga pe Roxane.

— Ați ucis vreodată un om? întrebă el brusc.

— Nu, minți polițista.

— Chiar ar trebui să încercați.

— Mă voi gândi la asta.

— Să iei viața cuiva pentru a aduce o ofrandă, *there is nothing more exciting and regarding at the same time.*

Roxane își trase fermoarul la geacă. Frigul o pătrundea până la os. Pentru a compensa absența încălzirii centrale, fusese instalat un radiator portabil, de pe vremea lui Matusalem, care nu scuipa decât un aer călduț. În lumina albăstrie a zorilor, polițista se uita fix la rânjetul de lup al lui Amyas Langford. De când îl interoga, nu aflase nimic. În spatele oglinzii, pretinșii ei „colegi" probabil că-și băteau joc de ea. Și nu greșeau deloc. Tipul o aburea după bunul lui plac. Era în reprezentație, își desfășura liniștit show-ul.

Dar care era publicul?

Ea rămase la ideea de atmosferă teatrală. Pentru a-și juca rolul, Amyas avea nevoie de un public și de un partener. Și în acest moment al piesei, ea, Roxane Montchrestien, era cea care îi dădea replica. Englezul își trosni degetele în ciuda cătușelor, trăgându-se de articulații ca și cum încerca să le rupă, și Roxane îi văzu din nou tatuajul. Știa foarte bine că această coregrafie nu era întâmplătoare și că făcea parte din spectacol. Știa foarte bine că Langford căuta să-i atragă atenția asupra tatuajului. Pentru ca ea să se întrebe: „Și dacă asta ar fi parola de la laptop?"

Știa foarte bine că, reacționând așa, s-ar lăsa manipulată. Ar accepta să joace un rol pe care altcineva îl scrisese pentru ea. Știa foarte bine că Langford nu aștepta decât asta. Știa foarte bine..., și totuși o făcu.

Roxane luă laptopul MacBook argintiu, pus la celălalt capăt al mesei. Sub privirea amuzată a suspectului, ea introduse ceea ce credea că este parola: *Totus Mundus Agit Histrionem.*

Eroare.

TotusMundusAgitHistrionem.

Eroare.

Încercă din nou, fără majuscule, și în sfârșit calculatorul se deschise și se conectă instantaneu la rețea, grație stickului Wi-Fi cu care era echipat.

Armata de polițiști dădu buzna în încăpere ca un singur om și se năpusti în fața calculatorului. Primul lucru care apăru pe ecran era fereastra unui soft pentru conferințe video la distanță. Platforma era setată pentru a permite afișajul tuturor participanților. La ora aceea erau 10 invitați la reuniunea online. Cinci bărbați și cinci femei. Bărbații în costum cu cravată, iar femeile în rochie dreaptă neagră. Trupurile lor erau umane, dar fiecare avea pus peste bust câte-un cap de cal cu urechile ridicate. Un soi de centauri inversați. Fuziunea între reflecția umană și instinctul animalic.

Tabloul înspăimântător încremeni toate privirile. O tăcere adâncă se lăsă în încăpere, până când unul dintre polițiști remarcă o luminiță verde care tocmai se aprinsese.

— Ei, drăcie, dar... laptopul tocmai ne filmează! Nenorociții ăștia ne văd! strigă el chiar înainte ca Roxane să rabateze ecranul.

RAPHAËL

2.

Paris. Ziua de Crăciun. Ora 00:12.

Un zgomot de avertizor sonor sparse liniștea nopții. Un sunet violent și insuportabil. Capabil să trezească jumătate de cartier. Vuvuzela suporterului de fotbal perfect. Am aruncat o privire pe fereastră, temându-mă de

întoarcerea lui „Moș Crăciun" sau a unuia dintre complicii lui. Nu era nici țipenie de om. Poate un grup de petrecăreți cam aghesmuiți și cam grosolani care treceau pe strada Assas. Dar claxonul era insistent și sunetul se auzea tot mai aproape. *Ce mama dracului...*

Mi-am lipit nasul de geam. Era întuneric beznă. Lumina era redusă la minimum în casă și jumătate din spoturile exterioare erau defecte. Un urlet de sirenă mă făcu din nou să tresar. *Fir-ar să fie...*

M-am repezit spre biroul tatălui meu. Am luat dintr-un sertar revolverul lui MR73. L-am încărcat cu șase cartușe de calibrul .38 Special, mi-am pus paltonul și am ieșit în noapte.

La capătul peluzei, lângă gărduțul de bambus, ceva clipea slab. Am aprins lanterna de la iPhone și am înaintat cu prudență. Era o dronă. Un cvadricopter portocaliu cu negru, echipat cu un pavilion de plastic, care emitea fără îndoială sunetele stridente care mă treziseră. Am stat două minute să mă uit la aeronavă, dar aceasta rămânea nemișcată. Urma să mă întorc înăuntru, când s-a pus în mișcare, mai întâi ridicându-se pe verticală, apoi luând-o înspre grădina botanică. La început am urmărit-o cu privirea, apoi, după o clipă de ezitare, am alergat după ea, ca să n-o pierd din vedere.

Pentru un moment, a ieșit din câmpul meu vizual, dar am regăsit-o pe stradă, așezată pe trotuarul din fața mașinii mele Renault Alpine. Nu era nimeni în jur, dar acest gen de aparat putea foarte bine să fi fost programat dinainte. Mașina era descuiată. M-am urcat la volan. O tijă de iederă fusese înfășurată în jurul ecranului GPS-ului. Am deschis dispozitivul. Cineva introdusese un itinerar pentru mine.

Așa, aruncă-te în gura lupului...

Dar în punctul în care mă aflam aveam oare de ales? Ce era mai important decât *să înțeleg*? Am verificat dacă mai aveam portofelul în palton, mi-am pus centura de siguranță și am închis portiera. Nu voiam să mă gândesc, să cântăresc avantajele și dezavantajele, să-mi dau cu presupusul sau să fac raționamente. Rotițele creierului meu erau înțepenite și stricate. *Trebuia* pur și simplu să înțeleg. Să merg până la capătul acestei povești, indiferent de pericole.

Am ieșit din Paris pe poarta Orléans și m-am lăsat dus ca un zombi, urmând mecanic traseul care se afișa pe ecranul GPS-ului: autostrada spre Chartres urmată de traversarea regiunii Perche. Un plin de benzină în Le Mans, înainte de a porni din nou spre Laval, apoi spre Vitré.

Ora 3:30 dimineața. Pauză de cafea la Rennes. Am profitat de ea ca să-l sun pe medicul de gardă de la spitalul Pompidou care-mi lăsase numărul. Nicio schimbare în ceea ce privește starea de sănătate a tatălui meu. O a doua operație — din nou o vertebră — trebuia să aibă loc a doua zi, dar nu avea să se încerce nimic pentru a-l scoate din comă mai devreme de câteva zile.

Mi-am continuat drumul spre capul peninsulei bretone: Saint-Brieuc, Guingamp, Morlaix. Noaptea aceasta de Crăciun se scurgea în afara timpului. O călătorie printr-un tunel cu sens unic fără cale de ieșire. Eram pierdut. În gândurile mele. În trecutul meu. În ceea ce ar putea să fie de acum înainte viața mea. Mă gândeam la copilul pe care-l purta în pântec Garance de Karadec și care avea toate (ne)șansele să fie al meu. La acest ansamblu monstruos pe care, încă de la vârsta de 10 ani, îl

pusesem în mișcare prin minciunile mele și care continua să distrugă totul în drumul lui.

Am ajuns la destinație pe la ora 7 dimineața. GPS-ul mă condusese până la un ambarcader, apărut din ceața dimineții, undeva între Roscoff și Saint-Pol-de-Léon. Ciudat terminus. Am lăsat mașina în parcarea pustie și am înaintat pe digul înecat în întinderile de ceață fantomatică. Simțeam furnicături în picioare, mă dureau coatele și spatele, întrucât condusesem șase ore. Eram mort de oboseală. Lipsa somnului din ultimele zile îmi tulbura mintea și vederea. În acest decor de roman polițist, împresurat de fâșii de melasă lăptoasă, aveam senzația că o creatură sinistră putea să apară pe neașteptate și să mă înghită cu totul.

3.

Trei noi urlete de sirenă au anunțat mișcare, asemenea celor trei lovituri de baston de la începutul unei reprezentații teatrale.

Silueta unui bărbat a apărut brusc din ceața deasă. În jur de 60 de ani, scund, musculos, purtând pe capul chel o șapcă decorată cu o insignă a vameșilor francezi.

— Domnu' Batailley?

— Eu sunt.

— Eu sunt Fred Narracott. La dispoziția 'mneavoastră.

Purta niște pantaloni de uniformă de vameș, ornați cu o vipușcă roșie. Fața îi părea crispată precum o mască, în afara unui ochi cu care se uita cruciș și care clipea frenetic ca o insectă nebună.

— Mă așteptați?

Vameșul își scărpină bărbia acoperită de un barbișon grizonant prost tăiat.

— Mda, sunt căpitanul 'mneavoastră. Io trebuie să vă duc pe insulă.

— Ce insulă?

— Insula Karadec, firește.

Îmi aminteam că Garance îmi spusese într-o zi despre o insulă privată pe care o deținea familia ei de mult timp. Fieful breton al Karadecilor.

— Vreți să vedeți bestia? întrebă el.

L-am însoțit la capătul ambarcaderului și am descoperit bestia în chestiune: o barcă semirigidă de tip Zodiac, de șapte-opt metri, cu o cocă din aluminiu și flotoare gonflabile.

— Dar cine v-a cerut să mă duceți acolo?

— Păi, 'mneavoastră!

— Eu?

— M-a sunat un tip alaltăieri. Mi-a zis că se numește Raphaël Batailley și că vrea să rezerve barca mea ca să dea o fugă pe insulă în dimineața de Crăciun. Nu sunteți 'mneavoastră?

Dându-mi seama că ar fi zadarnic să încerc să aflu mai mult, am decis să nu-l contrazic.

— Și insula asta este departe de țărm?

— La trei sferturi de oră cu barca.

— Aha! Totuși e prudent să ieșim pe mare pe o vreme ca asta?

— Ce vreme? E destul de frumoasă, nu?

Nu mă lua drept idiot...

— Insula aparține familiei Karadec, nu-i așa? Știți dacă mai locuiesc acolo?

Vameșul ripostă.

— Nimeni n-a mai pus piciorul pe insulă de la moartea celor doi bătrâni bețivani, la începutul anilor 2000. Tare

le mai plăcea moșilor să bea poșircă și să-și bage droguri în venă.

— Ce e interesant acolo?

— Singurătatea, dacă vă place chestia asta. Dar nu vă ascund că nu-i o plăcere să tragi barca la țărm acolo.

Scoase din buzunar un baton de lemn-dulce și începu să-l mestece ca pe tutun.

— Bun, hotărâți-vă! Eu, unul, fac ce ziceți.

Am dat din cap și am acceptat să-l urmez în bimotor. Narracott îmi întinse o vestă de salvare, apoi luă loc pe scaunul lui bolster. Aprinse motoarele și două mici ecrane de control. Consola de pilotaj era instalată destul de departe de solariu. M-am înghesuit lângă lada de depozitare, adăpostindu-mă cât de mult posibil în spatele parbrizului din policarbonat. Încă din adolescență, am suferit mereu de un teribil rău de mare și, evident, n-aveam nicio pastilă la mine.

— O să ne zgâlțâie rău? l-am întrebat eu pe vameș.

Narracott își îndesă mai bine pe cap șapca de vameș și își puse niște ochelari de scufundări.

— Da, băiete, o să ne cam zguduie! zise el accelerând.

ROXANE

4.

Pentru un lung moment, timpul și spațiul încremeniseră. Pe cât de fugitivă, pe atât de terifiantă, imaginea celor 10 busturi care se prelungeau cu măști de cal încordaseră atât de mult atmosfera, încât o făcuseră irespirabilă. Polițiștii erau cu nervii întinși la maximum, paralizați de frică, îngroziți de armata de diavoli ieșiți din

cutiile lor. Numai zâmbet, cu ochii strălucind, Amyas Langford jubila.

O jerbă de fulgere brăzdă încăperea și repuse oamenii în mișcare.

— Cine erau tipii ăia? întrebă Cabrera.

Întrebarea lui rămase fără răspuns, repercutându-se în ecou între pereții încăperii înghețate. Cuprins subit de un acces de furie, algerianul îl apucă pe Langford de gât.

— Cine erau tipii ăia? repetă el urlând.

Dar, cu cât polițistul îl zgâlțâia mai tare, cu atât Amyas părea mai satisfăcut. Toată lumea înțelesese că raportul de forțe se schimbase. Sorbier interveni pentru a-l calma pe căpitanul de la Poliția Judiciară.

Retrasă mai deoparte, cu fruntea sprijinită de geamul șiroind de apă al camerei de interogatoriu, Roxane privea rigolele clădirii nou-nouțe care nu mai reușeau să evacueze apa de ploaie. O frumoasă metaforă a situației în care se aflau acum.

— Așadar, vlăjganule, nu-ți prea mai vine s-o faci pe șmecherul când te trezești de partea cealaltă a baricadei, constată englezul după ce Cabrera îi dăduse drumul din strânsoare.

Accentul lui german dispăruse cu totul. Cameleonul își lua o piele nouă pentru a disputa o altă manșă.

— Despre ce barieră vorbești, ticălosule?

— Sunteți în fața JURIULUI.

— La judecată, tu o să fii în fața unui juriu, idiotule. Care o să te trimită să înfunzi pușcăria.

Cuvântul „juriu" declanșă o revelație bruscă în mintea lui Roxane. Plecă de la fereastră pentru a merge să caute în cartea de pe masă, în care găsi o pagină privind

organizarea Serbărilor Dionisiace antice, pe care o citise și o adnotase în elicopter.

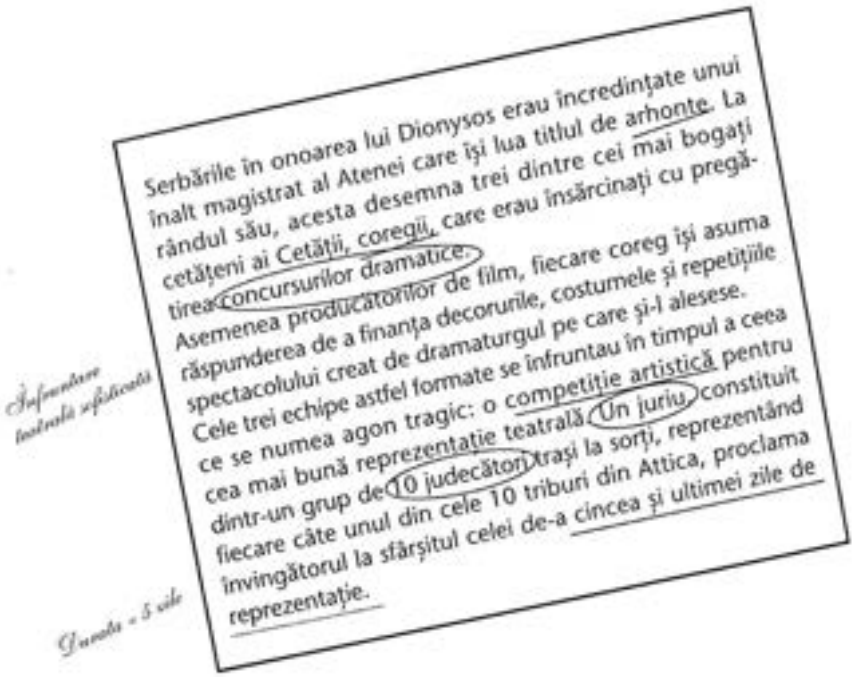
Înfruntare teatrală ofițicată
Juriu = 5 ale
Serbările în onoarea lui Dionysos erau încredințate unui înalt magistrat al Atenei care își lua titlul de arhonte. La rândul său, acesta desemna trei dintre cei mai bogați cetățeni ai Cetății, coregii, care erau însărcinați cu pregătirea concursurilor dramatice.
Asemenea producătorilor de film, fiecare coreg își asuma răspunderea de a finanța decorurile, costumele și repetițiile spectacolului creat de dramaturgul pe care și-l alesese.
Cele trei echipe astfel formate se înfruntau în timpul a ceea ce se numea agon tragic: o competiție artistică pentru cea mai bună reprezentație teatrală. Un juriu constituit dintr-un grup de 10 judecători trași la sorți, reprezentând fiecare câte unul din cele 10 triburi din Attica, proclama învingătorul la sfârșitul celei de-a cincea și ultimei zile de reprezentație.

Deodată, totul căpătă sens în mintea ei. Dronele, camerele de supraveghere ascunse, Saltimbancii, rețeaua identificată de Hénaff, epopeea dionisiacă, povestea romanescă a necunoscutei din Sena, dimensiunea teatrală care plana de la bun început asupra acestei anchete... Logica ce îi scăpase în ultimele zile se lumina acum precum un drum al pelerinilor. Cei 10 indivizi cu mască de cal constituiau un juriu online care făcea trimitere la cel din Antichitate.

— Este vorba de o înfruntare teatrală, nu-i așa? întrebă ea apropiindu-se de Amyas. Saltimbancii lui Dionysos sunt una dintre cele trei trupe care se înfruntă sub privirea unui juriu în felul competițiilor din timpul Serbărilor Dionisiace.

Zâmbetul lui Amyas Langford deveni și mai larg. Roxane îi dădea în sfârșit replica pe care o aștepta.

La interval de câteva secunde, mai multe telefoane începură să piuie, antrenând o mișcare epidemică. Rând pe rând, toți polițiștii din încăpere își scoaseră smartphone-urile. Cu fața crispată, Sorbier stătu îndelung cu ochii în ecranul mobilului său înainte de a i-l arăta lui Roxane. *Le Parisien* își continuase ancheta, care era citată într-un comunicat al Agenției France Presse sub titlul: „Necunoscuta din Sena este pianista Milena Bergman?" Ziarul era cu un pas în urmă, dar era scânteia care făcuse ca faptul divers să capete amploare în mass-media. Preluat de toți, comunicatul inițial se învârtea în marea mașină de spălat a informației. Reluată până la îngrețoșare pe Twitter, comentată, deformată, știrea inflama rețelele de socializare pentru a deveni mondială.

Se simțea clar că răspândirea acestei știri, cu iuțeala fulgerului, îi îngrozea pe polițiștii prezenți în încăpere. Expunerea mediatică avea drept consecință căutarea unor țapi ispășitori. Dacă ancheta avea să fie un fiasco, mai devreme sau mai târziu, niște capete trebuiau să cadă. Și când ghilotina era scoasă, nu mai căutai nici adevărul, nici chibzuința, nici nuanța.

Roxane vedea că privirile se întorseseră spre ea. Colegii săi erau depășiți. Depășiți de o anchetă ale cărei cauze și consecințe nu le înțeleseseră niciodată. Iată că ea câștigase. Acum, nu aveau alternativă, trebuia să se încreadă în ea. Așa că, asemenea unei regine în palatul ei de iarnă, Roxane se uită la ei cu tot disprețul. Sorbier, care o respinsese în urmă cu cinci zile, namila de Cabrera, care dădea impresia că avea să moară de o criză de apoplexie, imbecilii de la DPJ Rive Gauche, țărănoii de pe Coasta de

Azur care o făceau pe durii cu accentul lor care duhnea a pastis.

Ca și cum s-ar fi înțeles între ei, șobolanii părăsiră unul câte unul corabia, iar ea rămase singură pentru o ultimă confruntare cu Amyas Langford. Englezului nu-i scăpase nimic din ceea ce se întâmplase și se bucura de duelul care avea să urmeze. Pentru prima dată, el o tutui.

— Tu ești ca un mic ardei iute, îi zise el în timp ce polițista se așeza în fața lui. Cel care o să condimenteze mâncarea pe care am pregătit-o cu atâta grijă.

Roxane analiza situația în mare viteză. În mod evident, Langford avea nevoie de ea și o considera un fel de instrument util deznodământului reprezentației lui macabre. De ce? Un detaliu îi reveni în minte.

— În Antichitate, Serbările Dionisiace durau cinci zile, nu-i așa? Azi e vineri dimineață. Povestea necunoscutei din Sena a început cu adevărat lunea trecută, ceea ce înseamnă...

— ...că se apropie de sfârșit. Ai perfectă dreptate, scumpo.

— Deci e momentul focului de artificii, nu-i așa?

— Se poate spune că expresia este bine aleasă.

— Ce mai aștepți, atunci? Aprinde-l!

— A început deja, nu? Dacă am înțeles eu bine, mass-media din lumea întreagă vorbește despre noi...

— Da, dar asta e doar spuma de la suprafață. Pentru a câștiga lupta, ai nevoie de altceva. Trebuie să reproduci sacrificiul țapului, nu?

— În sfârșit, începi să înțelegi. Pentru a câștiga, trebuie să reproduc sacrificiul suprem.

— Luminează-mă!

El se strâmbă și respiră zgomotos pe nas, ca și cum tocmai prizase o linie de cocaină invizibilă. Fața îi era

schimonosită de ticuri. Simțeai la el o violență înăbușită, gata să explodeze.

— Bătălia de la Salamina îți spune ceva?

Din nou, amintirea cursurilor din clasele pregătitoare îi reveni în memorie, cu o mulțime de detalii. 1997. Liceul Louis-le-Grand. Cursul de cultură antică de marți seara, de la ora 17 la 18, cu domnișoara Casanova. Răspunsul îi ieși din gură ca și cum răspundea la un examen.

— Una dintre bătăliile navale dintre greci și perși.

— Războaiele medice, bravo! Ești o tipă cultivată, lucru rar la polițiști. Salamina a fost o bătălie decisivă. Nu numai în istoria Greciei, ci și în cea a umanității. Știi de ce?

— Sunt numai ochi și urechi.

— Mulți istorici cred că, dacă perșii ar fi ieșit învingători, dezvoltarea Greciei antice ar fi fost atât de frânată, încât ar fi împiedicat nașterea culturii occidentale și a lumii, așa cum am cunoscut-o noi. Imaginează-ți că soarta civilizației noastre a depins de deznodământul unei bătălii!

În câteva secunde, fizionomia lui Langford se schimbase. Privirea îi devenise pătrunzătoare, pupilele îi erau dilatate, rânjetul feroce, iar mușchii gâtului și ai feței, încordați precum cei ai unui animal aflat la pândă.

— În timpul acestei bătălii, flota grecilor condusă de Temistocle n-a avut la dispoziție decât 200 de corăbii, spre deosebire de cea a perșilor, care număra mai bine de 2 000! Înfruntarea părea pierdută dinainte. Pentru a-și reînsufleți trupele, generalul grec decide să-i sacrifice pe cei mai prețioși dintre prizonierii săi de război și ordonă să fie jertfiți în onoarea lui Dionysos trei prinți persani.

— Deci asta este jertfa supremă? Trei sacrificii?

— Da, trei crime.

— Corectează-mă dacă mă înșel, dar nimeni n-a fost încă ucis în povestea asta.

Langford dădu impresia că se sufocă, respirând greu și gâfâind. Rămase câteva secunde cu capul în mâini și fruntea plecată. Când o ridică, expresia de pe chip devenise și mai înfricoșătoare. Fața îi era de o plasticitate neobișnuită, o adevărată mască din plastilină. Arbora acum niște sprâncene în formă de accent circumflex și un păr zburlit care-i desena niște coarne. Un Belzebuth dement scăpat din bârlogul lui. Sau Jack Nicholson în unele scene din *Shining*.

— Nimeni n-a fost ucis? Ah! Ah! Ah! O uiți cam repede pe drăguța mamă strivită de japoneză, care a lăsat orfan un biet copilaș de trei luni. O să vezi ce părere are presa despre întâmplarea asta și despre eșecul poliției care a fost incapabilă s-o împiedice!

— Îți atribui cu prea multă ușurință niște morți! E o pagubă colaterală pe care n-ai putut s-o prevezi.

Cu fața scăldată în sudoare, el obiectă:

— Dar ăsta-i tot farmecul teatrului total și al improvizației! Semeni semințele și te uiți cum cresc plantele.

— Și a doua crimă?

Zâmbetul lui malițios se deformă și două flăcărui furioase se aprinseră în locul ochilor. Cădea fizic în nebunie.

— A doua victimă sunt eu.

— Tu?

— Trebuie să mă sacrific, nu vezi?

— Tot ce văd deocamdată e un tip încătușat și supravegheat de vreo 10 polițiști.

— Nu vei putea să mă supraveghezi mereu.

Cu o față de halucinat și un rictus înspăimântător, începu să clănțăne din dinți ca și cum era cuprins de convulsii și intra într-o transă mistică.

În acel moment, polițistei i se făcu frică. Știa că aerul lui de dement nu era jucat cu exagerare. Își scoase pistolul Glock din toc, în timp ce percepu agitație în sala din spatele oglinzii.

— Uită-te bine, o sfătui Langford în delirul lui.

Deodată, cu toată violența posibilă, el se izbi cu capul de muchia metalică a mesei de interogatoriu. Prima lovitură făcu să-i plesnească osul nasului, fracturându-l vizibil și eliberând un gheizer de sânge. A doua lovitură îi spintecă fruntea dintr-o parte în alta ca și cum o sabie scurtă îi tăiase adânc pielea pentru a atinge osul cranian.

Legiunea de polițiști dădu buzna în încăpere și se repezi la Langford pentru a-l imobiliza.

— Chemați o ambulanță, repede! ordonă Sorbier.

Cu fața plină de sânge, Amyas continua să clănțăne din dinți cu frenezie.

— De ce face așa ceva cretinul ăsta? întrebă Cabrera în timp ce englezul părea potolit.

Dintr-odată, Roxane își aminti de ceea ce-i spusese directoarea de casting: *Acum câțiva ani, în timp ce interpreta rolul unui membru al Rezistenței într-un film de televiziune despre al Doilea Război Mondial, a împins verosimilitatea atât de departe, încât și-a implantat un dinte găurit care avea o capsulă adevărată de cianură în interior! Vă dați seama cam de ce-i în stare tipul...*

În acea clipă, își dădu seama că dintele fals tocmai se spărsese. Fața lui Amyas înțepenea într-un rictus dement, pe măsură ce substanța toxică i se răspândea în corp.

Roxane se repezi să-l dea la o parte pe Cabrera și îl apucă pe actor de păr.

— Cine este a treia victimă, Amyas?

Ea se aplecă și își apropie urechea de gura lui Langford, sperând să primească ultima lui confidență. Își simțea părul lipindu-se și amestecându-se cu dârele de sânge care șiroiau pe fața actorului agonizant. Îi simțea răsuflarea caldă și feruginoasă care încerca să articuleze ceva.

Apoi se ridică dintr-un salt și rămase o clipă nemișcată, simțind din cap până-n picioare cum i se face pielea de găină. În ultimele două zile, voise să se convingă că momentul ei de glorie venise, că obținuse în sfârșit ancheta vieții ei și că avea s-o rezolve. Ancheta la care nu mai spera și care avea să-i readucă viața pe făgașul cel bun. Dar se înșelase încă o dată.

Deschise din nou laptopul englezului. Oamenii cu cap de cal dispăruseră de mult. Dădu clic pentru a face să apară o fereastră minimizată într-un colț al ecranului. Se afișară niște imagini filmate de mai multe drone. Roxane crezu mai întâi că recunoaște un peisaj grecesc, apoi înțelese că era vorba de insula bretonă Karadec, pe coasta căreia tocmai acosta o barcă.

Simți cum îi urcă fiori reci pe șira spinării. A treia și ultima crimă avea să aibă loc. Și ea se afla la mai mult de 1 000 de kilometri de teatrul de operațiuni.

INSULA NUMITĂ KARADEC (Finistère)

17

Necunoscuta de pe scenă

Nu te eliberezi de un lucru evitându-l, ci confruntându-te cu el.

Cesare PAVESE

1.

Barca Zodiac înfrunta valurile puternice, cu prețul unui tangaj permanent. La cârmă, mestecându-și batonul de lemn-dulce, Narracott era în elementul lui. Pe cât de frică îmi era mie, pe-atât de bine se simțea el pe mare. Drumul spre insula Karadec nu se mai sfârșea. Pe marea asta agitată, totul mă deranja și mă înspăimânta. Ceața si-defie și apăsătoare, stropii de apă cu miros de alge putrede, valurile înghețate care izbeau fără încetare ambarcațiunea.

Și, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, începuse să plouă. Tangajul îmi întorcea stomacul pe dos. La fiecare nouă izbitură a valurilor, aveam senzația că o gură neagră ieșită din adâncuri avea să ne înghită. Ghemuit pe bancheta din spate, cu mâna încleștată pe armătura metalică, am închis ochii pentru a încerca să uit de acest coșmar. Nu puteam decât să strâng din dinți așteptând ca furtuna

să treacă, și-mi lăsam mintea să devieze într-o ceață lăptoasă, incapabil să-mi fixez atenția pe ceva.

N-aș putea spune cât timp a mai durat traversarea, dar când m-am hotărât să deschid ochii, peisajul se schimbase complet.

Străpuns de lumina matinală, vălul de nori începea să se risipească, lăsând să apară insula Karadec. Mi-am pus mâna streașină la ochi pentru a o vedea mai bine. Insulița m-a făcut imediat să mă gândesc la coperta cărții *Insula neagră* a lui Hergé. Nu se zărea nicio fâșie de nisip, numai stânci și o coroană mare de landă care înconjura un pisc în vârful căruia se ridica un soi de mic turn fortificat, cu siluetă medievală.

— Arată bine, nu? zise Narracott.

Barca Zodiac pierduse din viteză. Se pornise vântul și vremea era aproape frumoasă.

— Debarcăm pe celălalt versant?

Vameșul clătină din cap.

— *Niet.* Accesul la insulă se face doar pe-aici, pe coasta de sud, îmi explică el. Celălalt versant este și mai abrupt.

Pe măsură ce ambarcațiunea se apropia, înțelegeam că acostarea va fi periculoasă. Nu exista nimic amenajat cu adevărat, în afara unui dig destul de scurt și a unei rampe de piatră pe jumătate distrusă.

Narracott era în dificultate. Vântul, puternic și schimbător, îl obliga să ajusteze în mod constant asieta motorului, nereușind niciodată să stabilizeze cu adevărat barca.

— Puteți să săriți? m-a întrebat el când a considerat că nu va putea să înainteze mai mult.

Mi-am luat avânt și am sărit, căzând grămadă pe cala cimentată. M-am ridicat și am înaintat până la țărmul cu pietricele și galeți.

— *Well done*, băiete! a strigat vameșul. *And now, it's up to you!*

Mi-a făcut un semn cu mâna, apoi a accelerat și a dispărut din câmpul meu vizual.

2.

După o zonă cu ferigi și arbuști spinoși, peisajul căpătă accente irlandeze: o turbă mâloasă se încrusta în aflorimente stâncoase, desenând un soi de drum al giganților[1] care urca până la castel.

Insula trebuie că avea vreo 40 de metri înălțime. Am escaladat „scara" și m-am trezit în fața unui turn cu patru unghiuri, flancat de două gherete de piatră. Un spațiu de locuit și de apărare care semăna cu acele *tower houses* pe care le văzusem în Scoția. Dar fostul conac al familiei Karadec era în ruină de mult timp. O parte a acoperișului fusese luată de vânt, ferestrele nu mai aveau geamuri și ghereta din partea sudică stătea să se prăbușească.

Dând roată edificiului, am zărit în depărtare o cărare ce cobora pe partea cealaltă, printre stânci și vegetație. Am luat-o pe acest drum până la un afloriment stâncos de forma unui platou, care oferea o vedere panoramică asupra versantului ascuns al insulei. Narracott îmi spusese adevărul. Acoperită cu drobiță, această parte a insulei era și mai abruptă, fiind totodată paradisul șoimilor, al ereților și al papagalilor-de-mare.

Mi-am continuat drumul până în vârful estic, dar m-am trezit rapid în fața unui lanț ruginit care te

1 Aluzie la Giant's Causeway, o aglomerare de coloane de bazalt, datând de 50-60 de milioane de ani, pe țărmul Atlanticului, în Irlanda de Nord. (*N.t.*)

împiedica să mergi mai înainte pe cărare. O veche pancartă emailată te punea în gardă: ACCESUL STRICT INTERZIS.

— Salut, Rapha!

Am făcut stânga-mprejur, recunoscând vocea surorii mele în spate.

— Salut, Vera!

În ziua aceea avea șapte-opt ani, la fel ca în aparițiile ei din ultimele săptămâni. Purta un șort kaki, un tricou galben-deschis și un bidonaș agățat la un rucsac de drumeție.

— Pari obosit, îmi zise ea oprindu-se în fața pancartei.

— E-adevărat, n-am dormit prea mult.

Ea mă privi prin ochelarii de soare în formă de inimă și se încruntă remarcând rănile de pe fața mea.

— Cine ți-a făcut asta?

— M-am bătut cu Moș Crăciun.

— Rapha! Știu bine că Moș Crăciun nu există!

Soarele răsărise complet și începea să se înalțe pe cer, împroșcând orizontul cu o lumină schimbătoare, în funcție de lupta lui cu norii. Vera plecă să se așeze sub două mimoze și îmi întinse bidonașul ei, cu un zâmbet larg.

— Am suc de portocale! Ți-e sete?

— Da, vreau.

M-am dus lângă ea și am luat două înghițituri mari care mi-au dat senzația că beau sucul răcoritor și dulce din copilărie. Apoi m-am așezat alături de ea și am privit-o cum râde, cântă și se amuză de vântul care-i mângâia codițele.

Mă dusesem la toți psihiatrii, luasem toate medicamentele, făcusem toate terapiile din lume. Și totuși

nu era zi în care să nu mă gândesc la moartea surorii mele. În care să nu văd chipul Verei urlând, prizonieră în cuptorul metalic. Știam foarte bine că trebuie să mă fi strigat ca să-i sar în ajutor. Întotdeauna apelase la mine când avea vreo problemă. Când i se dezumfla roata de la bicicletă, când își înțepenea piciorul încercând să escaladeze gardul din fier forjat al grădinii. Ea mă chema, iar eu reușeam să o scot din necaz. Eram eroul ei. Și era locul pe care îmi plăcea să-l ocup.

— Ți-am zis deja că nu puteai face nimic, îmi spuse ea ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

De fiecare dată jucam aceeași scenă, purtam același dialog aproape cuvânt cu cuvânt.

— N-ar fi trebuit să te las cu mama. N-ar fi trebuit să scriu acea scrisoare anonimă.

Ea ridică din umeri, cu o expresie ciudată de stoicism.

— Aveai 10 ani. N-aveai de ales. Nu folosește la nimic să-ți faci sânge rău gândindu-te la asta.

— Dar, atunci, de ce te întorci mereu? De ce nu pleci definitiv?

A evitat întrebarea, strâmbându-se la mine ca un clovn. Am insistat.

— Nu vei pleca niciodată, nu-i așa?

— Nu, răspunse Vera.

— De ce?

— Pentru că nu mă vei lăsa niciodată să plec.

O lacrimă solitară mi-a curs pe obraz și, preț de câteva minute, nici eu, nici ea n-am vorbit. Ne-am mulțumit să admirăm peisajul și norii care defilau cu o viteză nebună pe deasupra noastră. Ne simțeam bine. Vântul foșnea printre ramurile mimozelor. Lumina se schimba constant, ca și cum Dumnezeu se amuza, jucându-se cu

variatorul unui lampadar uriaș. În câteva secunde, stâncile puteau să treacă de la alb la cenușiu, de la falezele din Étretat la cele din Dunnet Head.

Mi-ar fi plăcut ca acel moment să dureze la infinit, dar paranteza fericită luă sfârșit când Vera se ridică și își agăță din nou bidonașul la rucsac.

— Trebuie să plec.

— Unde?

— Să-l văd pe tata, zise ea punându-și rucsacul în spate. Ne-am dat întâlnire pe o mică plajă, nu foarte departe de aici.

— Nu există nicio plajă în zonă, Vera, iar tata nu se află acolo. Este la Paris, în spital.

— Nu pentru mult timp.

Și-a înnodat un șiret desfăcut și a trecut peste lanțul care bara drumul.

— Așteaptă-mă!

Am vrut s-o urmez, dar am simțit că îmi scapă și, o clipă mai târziu, dispăruse.

3.

Paris. Spitalul Pompidou.

Dimineața de Crăciun, ora 8:28.

— Domnule doctor, avem o problemă cu pacientul din salonul 18.

— Marc Batailley? Care-i problema?

— Suntem pe punctul de a-l pierde.

— Imposibil. Era perfect stabil când l-am văzut!

— Ei bine, nu mai este...

— OK, urc acum.

Sunt tot în comă și totuși îi aud vorbind. Îi simt cum se agită în jurul meu. Îi văd cum încearcă să-mi

reanimeze trupul bătrân. Masaj cardiac. Cardioscop. Defibrilare. Palete. 200 de jouli în mușchi, în speranța că mașinăria o să pornească din nou! Dar degeaba. Plec. Îmi fac bagajele. Mă car din spitalul ăsta sinistru. Din această existență devitalizată. Precum somonii sălbatici, o iau în susul fluviului spre lumină, pentru a muri. Adrenalină. Fiole de Cordarone. Inutil să pui benzină sau să încerci să încarci acumulatorii. Bateria e moartă. Mașina nu mai are chef să meargă nicăieri. Plec. Ușurat. Nu mă rețineți. Nu mai am nimic de luat sau de dat. Lăsați-mă. Lăsați-mă!

— Tati?

Întorc capul, nu mai sunt la spital. Soarele mă orbește. Vântul încărcat de sare îmi biciuiește fața, nisipul are culoarea aurului.

— Tati!

— Vera...?

N-am visat-o niciodată. De când am pierdut-o, ca să fiu sigur că n-o s-o întâlnesc în vreun coșmar, nu mai dorm decât cu doza mea de pastile. Mai bine abrutizare decât durere.

— Vino să te scalzi! Apa e superbună!

În timp ce înaintez în mare pentru a ajunge la ea, mi se aruncă de gât și o regăsesc printre stropii de lumină. Plâng, râd. Mă agăț cu toate puterile de mirosul ei, de ochii ei de cristal, de hohotele ei de râs.

Știu că, de data asta, nu voi mai lăsa pe nimeni să mi-o răpească.

4.

Insula Karadec.

De când mă despărțisem de Vera, mergeam de-a lungul falezei pe un drum îngust săpat de eroziunea marină.

Panorama era ameţitoare. Marea scânteia, dar zgomotul valurilor care se izbeau de pantele abrupte îmi amintea că un pericol mortal se putea ascunde în spatele oricărui pas greşit. La o cotitură, razele soarelui m-au orbit ca şi cum cineva mi-ar fi aruncat mercur în faţă. Nemaiputând să văd nimic, m-am protejat cu antebraţele. Petele negre care-mi fluturau prin faţa ochilor s-au estompat şi am descoperit un peisaj incredibil. La câteva sute de metri de apă, cineva reconstituise un mic teatru antic, cochilie gigantică ieşită din stâncă.

INSULA NUMITĂ KARADEC (Finistère)

De când data această construcţie? Arena sub cerul liber fusese ridicată în partea laterală a colinei, pe pantele care coborau către mare. Nişte trepte din piatră construite în semicerc înconjurau o mică orchestră, în centrul căreia trona o statuie în picioare a lui Dionysos. Puţin mai

departe, câțiva metri mai sus, se afla scena din scânduri de lemn. Iar în centrul acestei scene, legată pe un scaun rudimentar din crengi, am recunoscut-o pe Garance de Karadec, îmbrăcată cu o piele de animal. Expusă din toate părțile, ca o victimă sacrificială.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni. Am scos pistolul MR 73 din buzunar, am tras piedica și am luat-o pe un rând pentru a ajunge la ea.

— Garance!

În momentul în care am urcat pe scenă pe o scară laterală, o mulțime de drone au apărut deasupra mea. Patru, cinci, apoi șase aparate echipate cu camere de filmat patrulau în aer.

— Raphaël! strigă îngrozită Garance, în ciuda faptului că era legată la gură cu o eșarfă.

I-am scos călușul și cătușele de plastic strânse în jurul mâinilor și gleznelor. Pielea de animal pe care o purta ca pe o capă era hidoasă și urât mirositoare: o blană veritabilă de animal, care se continua în partea de sus cu un cap de țap.

— Cine te-a legat aici?

— O să-ți explic. Trebuie să plecăm. Repede!

— Dar cum?

— Există o barcă legată la un ponton, chiar în spatele cărării.

— Atenție!

Dronele care se învârteau în jurul nostru se apropiau periculos de mult, descriind cercuri concentrice, ca și cum erau programate să ne atace. Sperând să le pun pe fugă, am îndreptat arma în direcția lor. Cu palma transpirată, cu degetele crispate pe trăgaci, am încercat să dobor una. Evident, am ratat ținta, căci nu trăsesem cu arma

niciodată în viața mea. Garance mi-a smuls revolverul din mână.

— Lasă-mă pe mine să încerc!

Ca și cum făcuse asta toată viața, a apucat patul armei cu ambele mâini, a țintit spre cer cu țeava pistolului și a tras de două ori, făcând să explodeze două drone. Celelalte patru aparate rămase au bătut în retragere, pentru moment.

Satisfăcută de isprava ei, Garance rămase o clipă nemișcată și zâmbitoare în fața soarelui. Lumina dădea o intensitate anormală privirii ei albastre-verzui.

Grăbit să plec, i-am întins mâna, dar ea a refuzat-o.

— Nu trebuie să ai încredere, Raphaël.

— În cine să nu am încredere?

— În mine.

În timp ce o priveam fără să înțeleg, a îndreptat revolverul spre mine și, fără somație, a tras un glonț care m-a nimerit deasupra genunchiului.

5.

Urletul meu s-a suprapus cu ecoul detonării. Am fost proiectat în spate și am aterizat pe scaunul din crengi. Din reflex, am dus mâna la rană pentru a verifica dacă rotula mai era la locul ei. Șocul fusese atât de violent, încât aveam senzația că glonțul îmi smulsese o parte din picior.

— De ce?... am murmurat eu.

În primele secunde, am avut impresia că trupul meu devenise în întregime insensibil, apoi, încet-încet, s-au deschis zăgazurile durerii.

— De ce? De ce faci asta?

— Pentru că tu ești a treia victimă. Al treilea sacrificiu oferit lui Dionysos.

Încercam să înțeleg și să-mi recapăt suflul. O parte din mine credea că aveam să reușesc s-o aduc pe calea rațiunii. O alta îmi spunea că doar aveam să fiu ucis foarte repede.

— Garance, revino-ți! Amyas e cel care te-a târât în chestia asta. El ți-a băgat tâmpeniile astea în cap.

— Bineînțeles, întotdeauna e vina bărbaților. Și noi, noi suntem niște biete victime neajutorate ale patriarhatului opresiv. Ha! Ha! Ha! Dar Amyas nu este decât un anarhist jalnic, se enervă ea. Un mediocru care făcea ceea ce EU îi ceream să facă.

Zâmbetul cedase locul furiei. Se debarasase de acea piele de țap grotescă, sub care purta o rochie uimitoare realizată din sute de bucățele de oglindă care reflectau cerul și marea.

— Toate astea n-au niciun sens, Garance.

— Libertatea nu are sens?

— Ce treabă are libertatea cu asta?

— Libertatea nu se poate atinge decât prin beție, droguri, imaginar, vis, teatru, travestire: tot ceea ce ne poate deconecta de locul ce ne-a fost atribuit. Știi că, în perioada elisabetană, puritanii numeau teatrul „casa diavolului"? Îl considerau propice viciului și desfrâului, căci era deviant și transgresiv.

Acum, sus pe cer, soarele strălucea cu putere. În picioare, singură pe scenă, Garance își declama textul, ca o regină în palatul ei de vară. Gâfâind, i-am spus din nou.

— Îmi pare rău, dar nu văd care-i legătura.

— Ba da, o vezi foarte bine, mi-a răspuns ea, pe un ton aproape matern. Pentru că tu și cu mine suntem la fel. Am știut-o încă de la prima noastră întâlnire. Viața

este insuportabilă pentru noi. Căutăm portițe de scăpare peste tot, ca să nu murim de la atâta adevăr. Nu ne putem accepta existența decât recurgând la paliative. Pentru tine, acestea sunt scrisul și toate minciunile pe care i le spui dintotdeauna tatălui tău. Pentru mine, sunt jocul, identitățile multiple, vertijul manipulării. Noi nu trăim în viața adevărată, Raphaël. Evoluăm într-o „realitate virtuală" pe care am creat-o și care îi face concurență. Știai că sintagma asta a fost folosită prima dată referitor la teatru?

Jovială și radioasă, mă privea agonizând, fără empatie și fără să se simtă vinovată.

Am strâns din dinți. Durerea era îngrozitoare. Mai rea decât tot ce cunoscusem până atunci. Aveam impresia că femurul era pe cale să mi se dezintegreze.

— Dacă... dacă sunt ca tine, de ce... de ce vrei să mă ucizi?

— Pentru că asta este esența tragediei, iubitule. Tu ești eroul care luptă în zadar pentru a scăpa de destinul lui.

— Și tu cine ești?

— Eu sunt binefăcătoarea care vine să-ți elibereze spiritul înăbușit. Și mai sunt brațul înarmat al destinului. Cel care te ucide pentru a-ți permite să renaști.

— Să renasc?...

Mi-am adunat puterile și, cu prețul unui ultim efort, am încercat să mă ridic și să-i smulg pistolul. Dar s-a îndepărtat cu ușurință și a tras un nou foc de armă, care m-a atins în torace.

Am căzut cu brațele încrucișate în mijlocul scenei, în timp ce cele patru drone înarmate cu camere de filmat se întorceau să se învârtă pe deasupra capului meu pentru a-mi capta ultimele clipe de viață.

6.

Lacrimi călduțe și sărate îmi curg din ochii pe jumătate închiși. Prin acest filtru translucid văd — sau mai degrabă ghicesc — că Garance de Karadec părăsește scena, adresându-mi un ultim zâmbet. Apoi vederea mi se încețoșează aproape cu totul și închid ochii.

Aud zgomotul valurilor în surdină. Râsul batjocoritor al unui zeu răzbunător. Transpir, mi-e frig, apoi mi-e cald. Simt cum mi se umflă venele cu un sânge călduț care-mi pulsează în gât. Imagini și senzații liniștitoare mă invadează. Răcoarea vegetației, nori de argint, triumful soarelui binevoitor.

Apoi totul tremură ca o inversiune a polilor și mă trezesc deodată în plină lumină, cu picioarele goale pe o plajă.

Corpul meu mi se pare incredibil de ușor, despovărat de toate suferințele. Am din nou 10 ani! Fac câțiva pași veseli pe nisipul ud.

— Rapha!

Mă întorc, recunoscând vocea surorii mele.

— Știam eu că ai să vii!

Vera și tata erau acolo.

Mă așteptau.

Dar vom coborî împreună spre soare. Va veni o vreme când, în pofida tuturor durerilor, vom fi ușori, veseli și sinceri. [...] Vom părăsi aceste țări ale umbrei, îmi voi recăpăta întreaga forță și vom fi niște copii frumoși și bronzați din Sud.

Albert Camus către Maria Casarès,
26 februarie 1950

Închide

MENU

ouest france

Căutare

Roscoff — Intervenție a jandarmeriei maritime pe insula Karadec

25 decembrie 2020 – ora 8:52

Jandarmeria maritimă din Roscoff (Finistère) a intervenit pe insula Karadec pentru a salva un bărbat grav rănit.

La solicitarea căpitanului Roxane Montchrestien de la Brigada Națională de Căutare a Fugarilor (BNRF), șase militari din cadrul jandarmeriei maritime au debarcat azi-dimineață devreme pe coasta de sud a insulei Enez-hunvreadell, mai cunoscută sub numele de Karadec, după numele de familie al proprietarului. Nelocuită de mulți ani, insula a fost scena unui schimb de focuri în împrejurări încă necunoscute. Schimbul de focuri s-ar fi soldat cu cel puțin un rănit, un bărbat în jur de 40 de ani care ar fi fost împușcat cu mai multe gloanțe în torace și picior.
El a fost evacuat cu elicopterul și dus la spitalul militar din Brest (Spitalul Universitar al Armatei Clermont-Tonnerre). Starea lui este considerată foarte gravă și prognosticul vital rămâne rezervat.

Citiți mai multe informații...

Referințe

Pagina 5: Romain Gary, *La Promesse de l'aube* (*Promisiunea zorilor*), Gallimard, 1960; p. 11: George Simenon, *Le Fils* (*Fiul*), Presse de la Cité, 1957; p. 25 (și p. 15): *Le Matin des magiciens* (*Dimineața magicienilor*), Louis Pauwels, Jacques Bergier, Gallimard, 1960; p. 26: Jules Supervielle, *L'enfant de la haute mer* (*Copilul din largul mării*), Librairie Gallimard, 1931; p. 34: compozitorul Harold Arlen, în filmul *Vrăjitorul din Oz*, 1939; p. 43: Louis Aragon, *Aurélien*, Gallimard, 1944; p. 55: Marcel Proust, *Timpul regăsit*; p. 61: Serge Filippini, *L'Homme incendié* (*Bărbatul incendiat*), Phébus, 1991; p. 63: Louis Aragon, „Nous dormirons ensemble" („Vom dormi împreună"), *Le Fou d'Elsa* (*Nebunul Elsei*), 1963; p. 63: Franz Kafka, Lettre à Felice Bauer (Scrisoare către Felice Bauer); p. 66: *La Timidité des cimes* (*Timiditatea crestelor*), Raphaël Batailley; p. 73: „O grămadă de secrete mizerabile", *Les Noyers de l'Altenburg* (*Nucii din Altenburg*), André Malraux; p. 76: Scrisoare a lui Paul Cézanne către Louis Aurenche, 25 ianuarie 1904; p. 86: *Tristan*, Thomas Mann; p. 90: atribuit lui Honoré de Balzac, conform eseului său *Théorie de la démarche* (*Teoria mersului*), 1851; p. 105: Philip K.

Dick, *„How To Build A Univers That Doesn't Fall Apart Two Days Later" (Cum să construiești un univers care să nu se destrame două zile mai târziu)*, 1978; p. 118: Donna Tartt, *Le Maître des illusions* (*Maestrul iluziilor*), colecția Feux Croisés, Plon, 1993; p. 127: *Bacantele*, Euripide; p. 133: Boris Vian, *Berceuse pour les ours qui ne sont pas là (Cântec de leagăn pentru urșii care nu sunt acolo)*, Fayard, 2001; p. 143: Pierre Louÿs, *Les Chansons de Bilitis (Cântecele lui Bilitis)*, Librairie de l'art indépendant, 1895; p. 164: Francis Picabia, *Jésus-Christ Rastaquouère* (*Iisus Hristos aventurier*), col. Dada, Editura Au Sans Pareil, 1920; p. 183: Marceline Desbordes-Valmore, „Les séparés" („Despărțiții"), în *Les Oeuvres poétiques* (*Operele poetice*), Presses universitaires de Grenoble, 1973 [1839]; p. 189: Constantin Stanilavski (1863-1938); p. 204: Philip Roth, *Pastorale américaine (Pastorala americană)*, Gallimard, 1999; p. 210: *Ah! Le petit vin blanc (Ah! Vinișorul alb)*, versuri de Jean Dréjac; p. 214: *În căutarea timpului pierdut*, Marcel Proust; p. 218: Gérard de Nerval, „El Desdichado", *Les Chimères* (*Himerele*), în *Les Filles du feu (Fiicele focului)*, 1854; p. 285: Joyce Carol Oates, Blonde *(Blonda)*, col. La Cosmopolite, Stock, 2000; p. 248: *L'abécédaire de Gilles Deleuze* (*Abecedarul lui Gilles Deleuze*), documentar, cu Claire Parnet, 1996; p. 271: Paul Valéry, „Les pas" („Pașii"), *Charmes (Farmece)*, Gallimard, 1922; p. 361; Louis Jouvet, *Le Comédien désincarné (Comediantul care și-a părăsit trupul)*, col. Champs, Flammarion, 2009; p. 298: Cesare Pavese, *Le Métier de vivre (Meseria de a trăi)*, Gallimard, 1958; p. 309: în notațiile făcute de Nietzsche pentru opera lui neterminată *Voința de putere*; p. 311: Albert Camus, Maria Casarès, *Correspondance (Corespondență)*, 1944–1959, scrisoare din 26 februarie 1950, Gallimard, 2017.

Alți artiști și opere evocate

Beatles, David Bowie, Marlon Brando, Peter Brook, Lewis Carroll, Nathan Fowles, E.M. Forster, Hergé, J.-M.G. Le Clézio, Marilyn Monroe, Romain Ozorski, Elvis Presley, William Shakespeare, Pierre Soulages, Charles Trenet, Oscar Wilde. *Polițist sau delincvent, Geronimo Stilton, Scandal în cartierul chinezesc, Scursurile paradisului, Nosferatu, Portocala mecanică, Panică în oraș, Pif Gadget, Shining, Zbor deasupra unui cuib de cuci.*

Liberty Bar, Joan Moers și Valéry Janvier sunt, bineînțeles, aluzii la romanele lui Georges Simenon. În același fel, numele de Fred Narracott aduce un omagiu scriitoarei Agatha Christie. Veritabilul ceas de mână Résonance, sursă de inspirație pentru cel din roman (p. 62), este o creație a lui François-Paul Journe. Dintre locurile unde are loc intriga, *The Glass House* s-a născut din alte „Case de sticlă" care există prin lume, și mai ales în Statele Unite.